

Bán Lộ Phu Phu

Contents

Bán Lộ Phu Phu	2
1. Chương 1: Gặp Gỡ Nữ Vương Khó Chịu	2
2. Chương 2: Anh Hùng Mạo Hiểm Cứu Mỹ Nhân	6
3. Chương 3: Rút Rề, Rút Rề	9
4. Chương 4: Tô Âm	12
5. Chương 5: Xem Mắt	15
6. Chương 6: Anh Dám Come Out Không?	18
7. Chương 7: Rối Loạn Âm Ảnh Sợ	22
8. Chương 8: Không Có Nếu Như	26
9. Chương 9: Say Rượu	27
10. Chương 10: Anh Là 1 Hay 0?	30
11. Chương 11: Tiện Tay Tắt Đèn Sẽ Linh Ngộ Được Đau Đớn Đến Cỡ Nào...	33
12. Chương 12: Đã Lâu Không Gặp	36
13. Chương 13: Hàn Ninh Cẩn	38
14. Chương 14: Chú Thích Ba Của Con Sao?	40
15. Chương 15: Cẩn Bã	43
16. Chương 16: Thiên Can Vật Táo, Coi Chừng Lâm Dục (thượng)	45
17. Chương 17: Thiên Can Vật Táo, Coi Chừng Lâm Dục (hạ)	46
18. Chương 18: Đùa Giỡn Và Bị Đùa Giỡn Ngược Lại (thượng)	48
19. Chương 19: Đùa Giỡn Và Bị Đùa Giỡn Ngược Lại (hạ)	49
20. Chương 20: Nhân Sinh Có Thể Gặp Được Một Auto Như Vậy Là Đủ Lắm Rồi	51
21. Chương 21: Chuyện Bảy Năm Trước	53
22. Chương 22: Làm Nam Nhân Tội Gì Phải Khó Xử Nam Nhân...	54
23. Chương 23: Là Bạn Tốt Thì Phải Cầm Dao Xông Vào	55
24. Chương 24: Lâm Dục Ah, Lâm Dục (thượng)	58
25. Chương 25: Lâm Dục Ah, Lâm Dục (trung)	60
26. Chương 26: Lâm Dục Ah, Lâm Dục (hạ)	62
27. Chương 27: Cùng, Ở Chung!?.	63
28. Chương 28: Mùa Xuân Đến Rồi	65
29. Chương 29: Em Yêu Anh (thượng)	67
30. Chương 30: Em Yêu Anh (hạ)	69
31. Chương 31: Bạn Thân Của Tôi Là Một Kẻ Đáng Khinh Bĩ	71
32. Chương 32: Cho Dù Đèn Đã Sáng, Em Sẽ Vẫn Ôm Lấy Anh	73
33. Chương 33: Ai Chưa Từng Có Một Lần Mềm Yếu?	76
34. Chương 34: Cậu Chính Là Áng Mây Đẹp Nhất Trong Lòng Tôi (thượng)	78
35. Chương 35: Cậu Chính Là Áng Mây Đẹp Nhất Trong Lòng Tôi (hạ)	79
36. Chương 36: Tôi Là Ôn Kỳ	82
37. Chương 37: Ai Cũng Không Phải Chúa Cứu Thế, Ai Cũng Không Thể Chỉ Sống Mãi Trong Quá Khứ	84
38. Chương 38: Sĩ Diện Cái Láo, Lão Nam Nhân Sẽ Gặp Báo Ứng Ah! (thượng)	86
39. Chương 39: Sĩ Diện Cái Láo, Lão Nam Nhân Sẽ Gặp Báo Ứng Ah! (hạ)	87

40. Chương 40: Lâm Dục, Mày Đã Chẳng Còn Trinh Tiết Gì Nữa	89
41. Chương 41: Sẽ Không Rồi Khỏi Anh	91
42. Chương 42: Nữ Vương Tổ Tình	92
43. Chương 43: Che Mặt, Bữa Sáng Ngoài Ý Muốn	94
44. Chương 44: Vác Súng Trên Lưng Bảo Vệ Chính Quyền	97
45. Chương 45: Nô Tì Làm Không Được Ah!	99
46. Chương 46: Vui Quá Hóa Buồn (thượng)	101
47. Chương 47: Vui Quá Hóa Buồn (hạ)	103
48. Chương 48: Họa Vô Đơn Chí	105
49. Chương 49: Nhịp Nhàng Tìm Đường Chết	106
50. Chương 50: Đại Thúc Nói Dối Sẽ Bị Sói Ăn	108
51. Chương 51: Cuộc Uy Hiếp Đã Được Định Sẵn	109
52. Chương 52: Khoản Nợ	111
53. Chương 53: Rồi Đi?	112
54. Chương 54: Đi Thật Rồi!	114
55. Chương 55: Thời Gian	116
56. Chương 57: Pn1: 100 Câu Hỏi Về Khả Năng Tương Thích Của Phu Phu Ôn Lâm (phần 1) . .	118
57. Chương 58: Pn2: Phu Phu Tiểu Kịch Trường —— Bán Thân Muốn Hay Không?	136
58. Chương 59: Pn3: Phu Phu Tiểu Kịch Trường – Nguyên Vọng Năm Mới	137
59. Chương 60: Pn4: Câu Chuyện Ngày Đầu Năm Mới – Kí Họa Khóa Thân Vào Sáng Sớm . . .	138

Bán Lô Phu Phu

Giới thiệu

Editor : HAEHYUK8693Thể loại:đam mỹ, hiện đại, 1×1, nữ vương công x muộn tao trung khuyến thụ, HE. Cuộc sống c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-lo-phu-phu>

1. Chương 1: Gặp Gỡ Nữ Vương Khó Chịu

Cúp điện thoại, Lâm Dục nôn nóng chạy đến nhà trẻ.Vừa nãy, hiệu trưởng đã rất ngượng ngùng giải thích trong điện thoại rằng bọn họ thật sự đã hết cách, bằng không cũng sẽ không phiền toái Lâm Dục tự mình đi một chuyến này.

Lâm Dục cũng hiểu rõ tính tình của con gái mình, ngoại trừ một mình Nam đại ca ra thì mọi thứ còn lại đều bị bé xem như mây bay.Nam đại ca tên gọi là Lâm Hạo Nam, là cha của Lâm Dục, ông giống như một nhân vật thần kì vậy, về sau sẽ kể rõ hơn.Và cứ thế, Lâm Dục tự ước đoán phần số may mắn của mình hôm nay, rồi đem xe dừng ở trước cổng nhà trẻ, sờ sờ quai hàm, chỉ hy vọng tí nữa con gái đừng tính sổ với y là được.

Lâm Dục không phải là một người cha biết cách dạy dỗ con cái đạt yêu cầu, không nói khoa trương chút nào, ngay cả một cọng tóc của con gái y cũng không nở động vào, cho nên tới tận giờ, mấy cái chuyện gây mất lòng với con gái đều giao cho Nam đại ca đảm nhận hết. Lâm Dục chỉ cần giả bộ cảm điếc chờ cho bão tố qua đi, rồi tìm thời cơ thích hợp xuất hiện, sau đó lôi kéo bàn tay nhỏ nhỏ của con gái dạy bé hát, trên đời chỉ có ba ba là tốt nhất.

Chà chà tay, Lâm Dục cúi đầu kiểm tra lại một phen, xác định quần áo chỉnh tề, hình tượng hoàn hảo, lúc này mới dùng sức hít một hơi dài, đẩy cửa đi vào.

Trong văn phòng của nhà trẻ, Lâm Tư Văn năm tuổi đang oa ở một góc sô-pha, trên đùi còn đặt một cái chậu nhựa màu đỏ, một bên khóc một bên ới, một bên còn không ngừng vung vẩy bàn tay nhỏ không cho các thầy cô giáo khác tới gần.

“Xin chào, ngài Lâm phải không?”

Hiệu trưởng là một người đàn ông trung niên, vừa thấy Lâm Dực tiến đến, lập tức đứng dậy chào hỏi.

Lâm Dực gật đầu: “Thầy khỏe chứ, tôi là cha của Lâm Tư Văn, Lâm Dực.”

Có lẽ vì nghe thấy được tiếng nói quen thuộc, tiểu nha đầu lập tức cười toe toét ngẩng đầu lên, vừa xác định là Lâm Dực tới, vẻ mặt cô nhóc trong nháy mắt liền ngưng trệ, ngay sau đó, không ngoài dự đoán, khóc càng thêm lợi hại hơn.

Thở dài một hơi, Lâm Dực vội vàng đi qua.

Mà cách đó không xa, y mới chợt phát hiện, kế bên bàn công tác kỳ thật còn có một đứa bé khác đang đứng ôm tay, ngửa đầu nhìn y.

Sờ sờ đầu con gái mấy cái an ủi, Lâm Dực xoay người sang, hao tốn vài phút đồng hồ, nghe hiệu trưởng tỉ mỉ kể lại một lần chuyện đã xảy ra.

Nguyên lai là bé con vừa ý quả bóng bóng của cậu bé bên kế bên, ngang ngược đòi cầm quả bóng chơi cho bằng được, cậu bé không chịu đưa, tiểu nha đầu dứt khoát chìa tay giật lấy, vì thế mà chọc xù lông mao của cậu bé, chẳng những đem tiểu nha đầu đẩy ngã không nói, mà còn ở trước mặt cô bé giẫm nát quả bóng bóng.

Có thể nhóc con là bị ngã đau người, cũng có khả năng là bị thanh âm giẫm nát quả bóng hù sợ, tóm lại, tình huống trước mắt chính là như vậy.

Ho nhẹ một tiếng, Lâm Dực vừa tiến về trước vừa đẩy đẩy kính mắt, đè xuống một tia bất mãn dưới đáy lòng.

Tiểu nha đầu vẫn như cũ khóc bù lu bù loa, mỗi lần đều kêu khóc đến mức nghẹn, cuối cùng dẫn đến thảm trạng đau sốc hông rồi nôn mửa như hiện tại. Lâm Dực dựa vào một bên vồ nhẹ lưng của bé, một bên giương mắt dò xét cậu bé đối diện thêm lần nữa.

Không thể nghi ngờ, nhóc này chính là đứa bé đã tự giẫm nát quả bóng của mình.

Nói thật, Lâm Dực từ trước đến nay không hề có bất kì nguyên tắc gì trong việc xử lý chuyện tình của con gái, mà bản thân y, cũng không thể tính là có chủ kiến gì.

Cho nên, dù việc này thấy thế nào cũng là tiểu nha đầu nhà y tự làm tự chịu, có thể bạn muốn hỏi nội tâm của Lâm Dực thật sự đang nghĩ cái gì, y thật ra đặc biệt muốn chọc vào cái đầu dura của thằng nhóc trước mặt này, dùng hết âm lượng mà rống lên —một thằng con trai như nhóc, chỉ vì bị cướp một quả bóng mà đã phát cuồng như vậy sao? Cha chả? Cái thể loại tính cách gì đây? Mai mốt xem ai còn dám gả cho nhóc nữa?

Đương nhiên, y cũng chỉ tưởng tượng như vậy thôi, Lâm Dực chính là cái kiểu người, từ trước đến nay...trong ngoài không đồng nhất.

Trên thực tế, Lâm Dực đang hướng cậu bé cười mỉm chi beo, thái độ hữu hảo đến độ có thể đem làm hình tượng đại sứ quảng cáo: “Cháu tên là gì?”

Cậu bé mím môi, trước nhìn thoáng qua lão sư ở bên cạnh, sau đó mới nhỏ giọng đáp: “Ôn Lục.”

Lâm Dực đang tò mò về cái tên hai chữ kia thì cửa phòng làm việc bất thành linh bị gõ vang.

Vô ý thức ngẩng đầu, Lâm Dực hướng phía cửa nhìn sang.

“... Ôn Kỳ.”

Trong thanh âm lộ ra vài phần không kiên nhẫn, nam nhân ở cửa ra vào chỉ đơn giản giới thiệu vài lời, tay phải nhét ở trong túi quần tây, cái cằm khê nhếch, trực tiếp dưới ánh sáng chói chang mà đi vào.

Khả năng là vì nguyên nhân thời tiết ảnh hưởng, làm cho ánh sáng trong phòng không được tốt cho lắm, nhưng mà, giờ này khắc này y nhất định phải thuyết minh rằng—Người đàn ông tên Ôn Kỳ này, thật sự

đã tàn nhẫn giày xéo tâm hồn của những người cao tuổi đang có mặt trong văn phòng bằng sự kinh diễm của bản thân.

Đúng vậy, kinh diễm, chỉ vì một người nam nhân.

Nói như thế nào đây, giống như để diễn tả toàn bộ vẻ đẹp đỉnh cao của Ôn Kỳ thì cho dù có dùng cách lý giải nào đi nữa thì cũng đều khiến nó trở nên dong chi tục phấn (tầm thường) mà thôi. Lâm Dục hiện là một giảng viên đại học, chủ giảng môn lý luận nghệ thuật, đối với việc định nghĩa hai từ “xinh đẹp” này của y có thể nói là đã nghiêm khắc đến nước biến thái. Hiện tại, y chỉ có thể nói, sự yêu nghiệt của người trước mặt này dù có dùng bao nhiêu toa xe đi nữa cũng không thể chở đủ, hết lần này tới lần khác, khuôn mặt của Ôn Kỳ đích xác đã đâm thẳng vào trong đáy lòng của hắn. Sử dụng cách so sánh khác để nói, Lâm Dục cảm thấy Ôn Kỳ tựa như là ‘Kẻ hủy diệt’ vậy, bất kể ai muốn nổi tiếng, chỉ cần ngày ngày kè kè bên cạnh hắn thì xác định là điện thoại sẽ không ngừng reo liên tục luôn, chẳng cần quản hắn là nam hay là nữ.

Cho nên, Lâm Dục sau vài phút đồng hồ ngây ngốc, mới đột nhiên nheo mắt nhớ tới, con mẹ nó chính mình đã sớm gặp qua hắn ta!—— không chỉ gặp qua, mà ấn tượng còn phi thường sâu sắc!

Đáng tiếc, chưa để cho Lâm Dục có thời gian ôn lại tình hình lúc đó, Ôn Kỳ đã hừ nhẹ một tiếng, nhìn hiệu trưởng trước mặt, ngữ khí lại cực kỳ lạnh nhạt: “Thực không có ý tứ, đã gây cho thầy thêm phiền toái.”

Nói xong, ánh mắt dời về trên người cậu bé đang đứng bên bàn giáo viên: “Tới đây.”

Lâm Dục không khỏi giật mình, thấy điệu bộ này còn tưởng rằng đối phương muốn ngay tại chỗ trình diễn một màn dạy con đầy bạo lực, nên vội vàng ho khan hai tiếng, giả vờ giả vịt mà thò tay ra: “Xin chào, tôi —— “

“Không biết xấu hổ,” không nghĩ tới đối phương cứ như vậy trực tiếp đánh gãy lời của Lâm Dục, kéo tay cậu nhóc qua, hơi hột nói mấy câu, “Con của tôi đã làm sai, tôi xin thay nó lời xin lỗi.”

Lâm Dục liền sững sờ, chớp chớp hai hàng lông mi, trong tư tưởng không ngừng la hét không phải y nên khởi binh vấn tội hắn sao?

Bỏ qua ánh mắt chung quanh, Ôn Kỳ cúi đầu hỏi cậu bé: “Túi sách để ở đâu?”

“... Ở phòng học.”

“Đi thôi, về nhà!”

Xoay người, đơn giản đối hiệu trưởng gật gật đầu coi như lời tạm biệt, cũng không thèm liếc nhìn chung quanh, Ôn Kỳ cứ thế kéo lấy tay cậu nhóc rời đi

Tất cả mọi người trong phòng đều trưng ra vẻ mặt thập phần kinh ngạc, không nhờ sự tình cứ thế giải quyết xong, một người trông dường hoàng như vậy, làm sao vừa nói đi là đi liền như vậy cơ chứ?

Chính vì thế, cơ hồ tất cả mọi người đều không chú ý đến một điểm rất quan trọng, chính là một người cho dù có đẹp trai đến đâu...tính cách thật sự của người đó có khi còn kinh khủng đến nỗi khiến cho không có ma nào dám tiếp đón hắn.

Lâm Dục thu hồi bàn tay đang lơ lửng giữa không trung của mình, sờ sờ chớp mũi, lễ độ theo sát hiệu trưởng hàn huyên vài câu, sau đó ôm lấy tiểu nha đầu vẫn ngồi thu lu ở một góc, quay người ly khai.

Cô nhóc từ sau khi Ôn Kỳ bước vào phòng đã không còn khóc nữa, ngay cả ừ hử một tiếng cũng không dám, chỉ trừng to hai con mắt, ngửa đầu nhìn chăm chăm vào mặt người ta.

Lâm Dục vừa đi vừa nhẹ nhàng thở ra, xem như một ải này của con gái có thể lật qua rồi.

Cúi đầu nhìn không được vuốt xuôi mặt bé con, Lâm Dục lại cảm thấy buồn cười, mới có tí tẹo chùng này mà đã biết mê trai đẹp rồi, không tốt, không tốt.—— bất quá, xét thấy tình huống đặc thù, cũng có thể lý giải được.

Bầu trời bất ngờ trở nên âm u, Lâm Dục đi nhanh thêm vài bước, đem con gái bỏ vào ghế phụ, cài tốt dây an toàn, đang định đi tới cửa xe đối diện, lúc ngẩng đầu lại trông thấy một lớn một nhỏ ngừng lại cách đó không xa.

Liếc nhìn đồng hồ, trước mắt đang đứng vào giờ cao điểm giao ca của ban taxi, xe cô ngay cả dừng một giây thôi cũng đều lười.

Vì vậy ma xui quỷ khiến thế nào, Lâm Dục liền như vậy đi tới.

Từ trước tới nay, Lâm Dục cũng không phải kiểu sẽ chủ động đi thân cận người khác, đa số tình huống, đều là y im lặng hướng đối tượng phát tín hiệu, sau đó ngồi đợi con mồi tự mình mắc câu, mà y tuy rằng không thích chủ động, nhưng cũng rất ít cự tuyệt ai, dù sao mắt thấy duyên phận đã đến, thuận theo tự nhiên không phải là chuyện nên làm sao?

Mà nói đến đây thì không thể không làm rõ một điều ——

Đúng vậy, Lâm Dục là một gay chính hiệu.

Cho dù y đã kết hôn, còn có một cô con gái năm tuổi, nhưng chuyện này vẫn như trước không ảnh hưởng đến sự thật y là một người đồng tính.

Y đối với Ôn Kỳ có hảo cảm, y cũng xác định Ôn Kỳ và mình chính là cùng một loại người, cho nên y muốn tiếp cận hẳn, nhưng điều duy nhất mà y không nghĩ tới chính là, chính mình sẽ không tìm lòng được. Tìm lòng không được mà trở thành phe chủ động.

“Xin chào, Ôn tiên sinh.”

Trên mặt mang theo tươi cười, Lâm Dục cố gắng ức chế cảm xúc ở đáy lòng, thoạt nhìn coi như trấn định mà lên tiếng chào hỏi.

Ôn Kỳ hơi nghiêng đầu, mắt tà tà nhìn qua, lại không nói chuyện.

Lâm Dục cũng không cảm thấy xấu hổ, tiếp tục mỉm cười, giơ một ngón tay chỉ về hướng chiếc xe của mình đang đỗ: “Anh nhìn xem, sắp tới trời có lẽ sẽ mưa to, không bằng để tôi thuận đường đưa hai người về, tiểu hài tử mắc mưa đặc biệt dễ sinh bệnh lắm.”

Vừa dứt lời, vài tiếng sấm rền liên phụ họa nên xuống, Lâm Dục mặt không đổi sắc, trong nội tâm lại vui như mở cờ, cảm giác chính mình trong cái khó lộ cái khôn, lý do còn đưa ra thực cmn đầy đủ.

Ôn Kỳ ngẩng đầu, nắm thật chặt tay của cậu bé, rồi bỗng nhiên như là hiểu được cái gì, quay đầu chuyển hướng Lâm Dục.

Lâm Dục lúc này đây chính là một bộ dạng cả người lẫn vật đều vô hại, thành linh tương hội với ánh mắt của Ôn Kỳ, y không khỏi đánh cái rùng mình, trong lòng nổi lên một trận chột dạ khó hiểu.

Ôn Kỳ tiến gần đến nhìn y, trong ánh mắt lại nhiều thêm vài phần trêu chọc cùng khinh thường, như là nhìn thấu cái điệu bộ giả vờ trấn định của Lâm Dục, cách một hồi lâu, hẳn mới chớp mắt mở miệng: “Vậy thì làm phiền anh rồi.”

Lâm Dục lấy đôi bàn tay đã ướt đầm mồ hôi của mình, lặng lẽ hướng sau lưng chà lau, rồi nghiêm trang đi theo sau Ôn Kỳ: ” Ngài Ôn khách khí, khách khí.”

Vì vậy, chính là bởi vì như vậy, Lâm Dục cuối cùng đã được như nguyện biết được địa chỉ nhà của đối phương.

Chỉ tiếc...

Lâm Dục căng thẳng một đường, vì ngăn ngừa chính mình thể hiện quá rõ ràng biểu tình muốn lôi kéo làm quen, cho nên thẳng đến khi đối phương xuống xe y mới nheo mắt, nhìn như tùy ý mà hỏi thăm: “Không biết làm thế nào để liên hệ với ngài Ôn đây? Để tiện liên lạc thì nên lưu —— “

“Phiên phức.”

Ôn Kỳ trả lời dị thường dứt khoát.

A, quả nhiên, tính cách không phải kém cõi một cách bình thường nha.

2. Chương 2: Anh Hùng Mạo Hiểm Cứu Mỹ Nhân

Chạng vạng tối, Lâm Dực nằm ở trên giường, trong ngực ôm bé con yên tĩnh một cách lạ thường, như có điều suy nghĩ.

Cúi đầu xuống, Lâm Dực đột nhiên hỏi con gái: “Con rất thích Ôn thúc thúc sao?”

Bé con đang chuyên tâm cầm điện thoại của Lâm Dực chơi trò tiêu diệt những vì sao, nghe thấy lời Lâm Dực nói..., mới đầu là trềnh lớn mắt, tiếp theo là làm dáng như đang suy nghĩ, cuối cùng mới lớn tiếng trả lời: “Thích lắm!”

Lâm Dực nghe xong vui vẻ, vừa muốn mở miệng, không nghĩ tới bé con ngay sau đó lại ném tới một câu: “Lúc con lớn lên con muốn gả cho hần!”

“...” (^)

Mí mắt Lâm Dực giật thành thịch, sau nửa ngày, y lại lấy tay chọt chọt khuôn mặt mუმ mუმ của bé con thối thối khí: “Nhóc con mê trai.”

Cô bé liền chiêm chiêm cười khanh khách vui vẻ, thật ra bé cũng không biết lời của Lâm Dực nói là có ý gì, sau khi cười xong cho đã nhóc lại đột nhiên đưa di động đến trước mặt Lâm Dực: “Ba ba, vừa rồi có người gọi đến.”

“Hả?” Tiếp nhận điện thoại, Lâm Dực buồn bực kiểm tra danh bạ cuộc gọi nhờ.

×.

Đợi thấy rõ kết quả trên màn hình điện thoại rồi, Lâm Dực nhin không được chữ tục một câu trong nội tâm đang nổi bão của mình, cũng chẳng thèm giữ hình tượng trước mặt con gái, từ trên giường nhảy dựng lên, bắt đầu xột xoạt va chạm mặc quần áo vào.

Sau khi đem con gái giao cho Nam đại ca đang xem ti vi trong phòng khách, Lâm Dực vừa chạy chậm ra cửa vừa nói: “Con quên mất tối nay đã có hẹn với Tần An!”

Nói xong, Lâm Dực đổi giày vội vàng lỵ khai.

Tần An, nam, 30, cùng tuổi với Lâm Dực, cùng lớn lên với Lâm Dực. Lúc học nhà trẻ, nhà của hai người chỉ cách nhau có một cái bức tường, thẳng cho đến cấp hai, cha Tần thẳng chức phải chuyển đi nơi khác. Thật tình, Lâm Dực cũng không hi vọng sẽ gặp lại tên đó lần nữa, dù sao lúc ấy tuổi còn nhỏ, tình bạn cũng không tính là thắm thiết gì, ngược lại, mấy cuộc tranh cãi ẩu đã thì lại nhiều vô số kể. Vì thế vào năm nhất đại học, lúc tìm được phòng trọ của mình, Lâm Dực vừa nhìn thấy vẻ mặt hèn mọn bỉ ố của người bạn cùng phòng ở giường dưới thì liền nhớ tới hai chữ “Tần An” bắt mắt trên danh sách ban này, y kinh ngạc cả buổi trời mới có thể hồi thần trở lại, trong đầu chỉ quanh quẩn đúng hai chữ—— nghiệt duyên!

Và như thế, trải qua nhiều lần ràng buộc trong bốn năm đại học, Lâm Dực cùng Tần An rốt cục phá vỡ thế tục, ở phương diện nào đó đạt thành một sự thống nhất cao độ, trở thành một bộ đôi mà trong mắt phần lớn người trên thế giới này hay gọi là... bạn bè tốt.

Đừng hiểu lầm, Tần An không phải gay, Tần An chỉ là người duy nhất biết rõ Lâm Dực là người đồng tính thôi.

Sau nửa giờ, Lâm Dực dừng xe trước cửa quán bar.

Khóa kỹ cửa xe, Lâm Dực đẩy đẩy kính mắt nhìn quanh bốn phía, quả nhiên, cái xe thể thao màu xanh lá của cái tên thích làm dáng Tần An đang đậu ở một chỗ không xa.

Chép miệng tắc lưỡi, không rảnh để ý tới tâm lý chính mình đang xuất ra một tràn vị chua, Lâm Dực tranh thủ thời gian hướng cửa quán bar đi nhanh qua.

Hồi sáng, y đã hẹn trước cùng mấy đứa bạn thân sẽ ra ngoài làm ầm ĩ một phen vào tối nay, kết quả buổi chiều lại xảy ra chuyện của bé con, mà sau đó trong đầu Lâm Dực mở mắt nhắm mắt gì cũng đều là cái tên Ôn Kỳ, thành ra cái tên trọng sắc khinh bạn Lâm Dực đã sớm đem Tần An vốn chỉ là một mảnh vụn trong tâm trí quên đi sạch sẽ.

Gãi gãi mặt, Lâm Dực đẩy cửa đi vào.

Tiến vào quán bar, âm thanh bên trong lập tức chấn cho da đầu Lâm Dực run lên, điều chỉnh kính mắt, Lâm Dực hướng vị trí trước sau như một của Tần An đi qua.

Quả nhiên, tại ghế lô trong quán rượu, Tần An một tay đang chống nạnh, một tay còn lại đang khoa chân múa tay nói đến nước miếng tung bay, diễn hình cho những kẻ nhiều chuyện, bất kể người bên cạnh có vui vẻ nghe hân ba xàm hay không.

Lâm Dực khinh thường hừ một tiếng, dù đã nhìn quen tình cảnh trước mắt nhưng y cũng không có tâm trạng thổ tào cùng tên đó, sửa sang lại cổ áo y phục, y mới tự tin nhắc chân đi đến.

Đáng tiếc đến ngay cả chào hỏi cũng chưa kịp nói ra, lơ đãng liếc mắt một cái, Lâm Dực bất chợt ngây người bất động.

... Có câu thành ngữ, quá tam ba bận.

Vào lần thứ nhất lúc Lâm Dực trông thấy Ôn Kỳ, y chỉ là kinh diễm, kinh diễm qua đi, chỉ còn lại những xúc cảm mơ hồ.

Lần thứ hai, chính là vào xế chiều hôm nay tại nhà trẻ, y vẫn như trước kinh diễm, mà kinh diễm qua đi, y lại không tự chủ được đến gần bắt chuyện.

Y không nghĩ tới chính là, lần thứ ba này, lại có thể so với trong tưởng tượng tới nhanh như vậy.

Lần này, ngoại trừ kinh diễm, Lâm Dực cảm thấy chính mình nhất định phải làm vài chuyện gì đó, ví dụ như —— anh hùng cứu mỹ nhân.

Bản thân y vốn không phải là người ở phía trước, nhưng không hề nghi ngờ, Ôn Kỳ chính là mỹ nhân trong câu nói.

Ở cánh bên trái cách đây vài thước, chỉ thấy Ôn Kỳ đang bán ngồi chồm hổm trên mặt đất, mà trên chỗ ngồi trước mặt hẳn lại là một người đàn ông trông rất trẻ tuổi, nam nhân một thân âu phục hàng hiệu bất mắt, bờ môi hơi nhếch, sắc mặt lãnh khốc, từ trên cao hạ mắt nhìn Ôn Kỳ.

Đương nhiên, những...điều này không phải trọng điểm, trọng điểm là, người đàn ông kia vừa ném ra một cái đĩa thủy ***, không nghiêng lệch, vừa vắn đập trúng lên trên đầu Ôn Kỳ.

Bởi vì thanh âm trong quán bar khá lộn xộn, Lâm Dực chỉ nhìn thấy người đàn ông kia sau khi nện đĩa trái cây thì giật giật miệng, nhưng y lại không thể nghe rõ tên đó nói cái gì.

Rồi sau đó, điều làm cho Lâm Dực kinh hãi nhất, là động tác của Ôn Kỳ.

Người đàn ông vĩnh viễn luôn là một bộ dáng kiêu ngạo trước mặt Lâm Dực, nay lại hạ mình cúi đầu xuống, nhặt lên từng trái từng trái hoa quả rơi lả tả trên mặt đất, sau đó, không chút do dự bỏ vào trong miệng.

Tay Ôn Kỳ phi thường xinh đẹp, mà loại xinh đẹp này vừa liếc mắt qua sẽ khiến người vô thức nhớ kỹ, năm ngón tay thon dài, tuy gầy nhưng lại không lộ ra chút nữ tính nào, trên thực tế đường nét nơi các đốt ngón tay của hẳn lại càng thêm kiên định và dứt khoát, tựa như vào mọi thời khắc đều chứa đầy sức lực.

Lâm Dực tựa hồ có thể nghe thấy tiếng dây đàn đứt toát trong đầu mình, y từ trước đến nay đều không thích cách làm việc theo xúc cảm, nói một cách khác, vô luận trong nội tâm có gió nổi mây phun như thế nào, y vẫn có thể bảo trì sự trấn định ở bề ngoài thậm chí còn chuyện trò đến vui vẻ, mặc dù phần nộ, y vẫn chọn cách ra tay từ sau lưng, không quan tâm có bị gọi là tiểu nhân hay không, tóm lại y tuyệt không thể để cho mình cùng người khác phát sinh xung đột chính diện.

Nhưng mà vào giờ này khắc này, y lại không có cách nào bảo trì sự trấn định như trước được nữa.

Toàn bộ những người bạn thân của Lâm Dực, bao gồm cả Tần An, ai cũng chưa từng thấy qua trạng thái Lâm Dực phát bạo sau khi trưởng thành là cái dạng gì, vừa vắn, ngày hôm nay, xem như có thêm một trang kiến thức mới.

Tần An vốn dĩ đang nín lấy tay áo Lâm Dực, bởi vì y đến trễ mà balabala quở trách một trận, kết quả Lâm Dực bất thành linh vung tay lên, dùng sức đẩy cái tên Tần An vương bận trước mặt ra xa, chống góc bàn vươn người nhảy lên, dẫm mạnh trên mặt bàn vài bước xuyên thẳng tới đối diện.

Cả một bàn người đều trợn mắt há hốc mồm, sau đó đồng loạt theo phương hướng Lâm Dực bước đi mà nhìn sang.

Quán bar rất lớn, lại cực kỳ hỗn loạn, những chuyện tương tự cơ hồ mỗi ngày đều diễn ra, bởi thế người xem náo nhiệt cũng không có nhiều, chỉ thấy Lâm Dực thuận lợi một đường đi ngang qua nhân viên phục vụ trong tay xách lên một chai rượu đỏ, sau đó không nói hai lời, bay thẳng đến trước mặt người đàn ông bạn âu phục vung tới.

Ngay cả bản thân y cũng không hiểu được chính mình đến tột cùng đang tính toán diễn cái trò gì, dù sao, y cũng không thể nhìn nổi cái đức hạnh vốn không phù hợp với con người Ôn Kỳ.

Chỉ tiếc, cái tên Lâm Dực này, nếu chỉ khoe khoang văn nghệ mà thôi thì có lẽ còn có khả năng lừa gạt được thường dân vô tri, có thể bạn muốn hỏi về vụ khoe khoang võ nghệ, chắc, chỉ có thể nói là một con đường chết.

Mất thấy, sau khi chai rượu đỏ lướt qua người đàn ông mặc âu phục đập thẳng tới cái bàn phía sau suýt đã gây tai họa cho người vô tội, Lâm Dực chỉ dừng lại nhíu mày, trong lòng tự nhủ dù trời có sập xuống cũng có Tần An chống lấy, ngay sau đó lại ba thành hai bước lên đến phía trước mặt người đàn ông, thò tay muốn nắm lấy cà-vạt của cái tên thấy thế nào cũng đạo mạo trang nghiêm này—Tuy Lâm Dực chưa từng nghĩ Ôn Kỳ sẽ giống như trong phim truyền hình trốn ở phía sau mình sắm vai người bị hại đáng thương, y càng không ngờ tới chính là, sự thật so với phim truyền hình đã muốn vượt xa tới nỗi trở tay không kịp rồi.

Cánh tay thình lình bị xiết chặt, đầu cũng không kịp quay qua, Lâm Dực liền trực tiếp bị đập ra ngoài, đặt mông ngồi dưới đất, ngược mặt lên, Ôn Kỳ đang từ trên cao nhìn xuống mình, đáy mắt mang theo đùa cợt, ngữ khí chậm rãi: “Từ đâu chui ra đây? Chỗ nào có chuyện cho mày xen vào hả?”

Lâm Dực đột nhiên sững sốt, cũng không phải vì mất mặt, mà tất cả lực chú ý của y đều đã tập trung nơi thái dương đang vù vù chảy máu của Ôn Kỳ, không thể nghi ngờ, đây đúng là chỗ vừa bị đĩa trái cây nện trúng. Máu theo lông mi mắt phải rơi xuống, toàn bộ mí mắt đều đang run rẩy hết lần này tới lần khác nhưng hắn vẫn đang cố hết sức chống đỡ, gặp Lâm Dực cả buổi không mở miệng, mượn mũi chân chọc lấy y vài cái, sắc mặt khinh thường mà hừ lạnh: “Còn chưa cú?”

Được, nói Lâm Dực là đáng đời cũng tốt, bị người khác coi thường cũng được, tóm lại, dù cho đến nông nỗi như trước mắt, y vẫn như cũ cảm thấy, cái người Ôn Kỳ này, thật sự là càng nhìn càng cmn thuận mắt.

Mà bị tình huống ngoài ý muốn này làm cho bất ngờ, còn có người đàn ông mặc âu phục trên ghế lô.

Người nọ dĩ nhiên vẫn không hé răng dù chỉ một tiếng, tựa như chuyển trước mặt chẳng hề liên quan đến mình, thậm chí còn chưa nhìn qua tình cảm thể thảm của ai kia lấy một lần, một bộ mặt lạnh ngửa đầu đem cả ly rượu uống cạn, lúc đứng dậy, còn búng búng mảnh thủy *** bị văng tung tóe trên túi âu phục, nhắc chân lách qua Lâm Dực trên mặt đất...đi mất.

“Đừng đi theo, hôm nay tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Trước khi đi, còn ném lại một câu nói như vậy, lạnh đến thấu tim.

Không hề nghi ngờ, lời này là nói với Ôn Kỳ.

Lâm Dực nhíu mày, vô ý thức nhìn về phía Ôn Kỳ, chỉ thấy hắn thật sự nghe lời mà đứng nguyên tại chỗ, đưa mắt nhìn người đàn ông mặc âu phục ly khai.

Người trong quán bar liếc trộm qua bên này càng lúc càng nhiều, trong đó xen lẫn đủ loại ánh mắt, xem thường có, kinh sợ có, hưng phấn có, hèn mọn bỉ ổi cũng có luôn. Rõ ràng, trong mắt Ôn Kỳ chỉ có người đàn ông kia, lưng uốn thẳng tắp, không có một chút xấu hổ hoặc là luống cuống nào, cứ như vậy kiên định mà nhìn theo bóng lưng của đối phương, cho đến khi người đàn ông biến mất hoàn toàn.

Đứng dậy vỗ quần, Lâm Dực gãi gãi cái cằm, ho nhẹ một tiếng ở sau lưng Ôn Kỳ—Kết quả còn không đợi Lâm Dực mở miệng, Ôn Kỳ đã trực tiếp quay người nói thẳng: “Tôi đối với anh không có hứng thú.”

Ngắn tò te, một câu của Lâm Dực mắc kẹt ở trong cổ họng thiếu chút nữa đã làm y nghẹn chết, cũng may là đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn tránh không được có chút xấu hổ.

Bất quá điều đáng mừng chính là, Lâm Dực cho tới bây giờ vẫn chưa biết mất mặt là gì. (=.)

Nhìn chằm chằm vào miệng vết thương ở thái dương Ôn Kỳ vài giây, Lâm Dực không có lên tiếng, chỉ nhắc chân hướng bên ngoài đi.

3. Chương 3: Rụt Rè, Rụt Rè

Mua được thuốc nước cùng băng gạc, Lâm Dực liền ngăn Ôn Kỳ trước cửa quán bar, không nói không rằng đẩy người trở về.

Mà Ôn Kỳ cũng không trốn tránh, trầm tĩnh nhìn Lâm Dực, bộ dáng nhìn là biết chẳng tha thiết tán dóc gì với cái tên trước mặt này.

Trong quán rượu vẫn ồn ào như cũ, Lâm Dực kéo tay Ôn Kỳ một đường nhìn quanh, muốn tìm một chỗ tương đối yên tĩnh, ít người dòm ngó.

“Chuyện gì xảy ra với cậu vậy hả?”

Trước mắt đột nhiên nhảy ra một người, là Tần An, hắn ta đang nhíu mày trừng mắt nhìn Lâm Dực, tức giận hỏi.

Lâm Dực cũng không muốn cùng hắn nói nhảm, trực tiếp lờ người lại hỏi một câu: “Có chỗ nào vắng vẻ một chút không?”

Tần An liếc mắt nhìn Ôn Kỳ sau lưng Lâm Dực, lại nhìn bịch thuốc trong tay Lâm Dực một chút, biết rõ bây giờ có nói gì đối phương đều chưa chắc có thể nghe vào tai, hắn cũng coi như thức thời lập tức xoay người, mang Lâm Dực đến phòng nghỉ của nhân viên phục vụ.

Lại nói anh bạn Tần An này, hắn đối với Lâm Dực cũng coi như hiểu biết khá rõ, nói thật là Tần An hắn chưa từng thấy Lâm Dực đối với ai chủ động như vậy bao giờ, hoặc là nói, hắn đã rất rất lâu chưa thấy lại Lâm Dực đối với một người nam nhân để bụng đến như thế. Cũng vì lý do đó, cho dù trong bụng hiện tại đang chứa một đồng vắn đề cùng lời nói muốn xỏ ra, hắn vẫn như cũ không nói thêm lời dư thừa, chỉ lại gần vỗ vỗ vai Lâm Dực, rồi quay trở về đại sảnh, tiếp tục kể chuyện cho đám hồ bằng cầu hữu của mình.

Rút cuộc, đợi cho Lâm Dực tay đã đỡ đầy mồ hôi bằng bó xong, đang mắc nhìn chằm chằm vào cái đầu đã bị mình quấn như cái dây tràng hạt nhếch miệng cười, thì giọng nói không nhanh không chậm của Ôn Kỳ cũng theo đó vang lên——

“Như tôi đã nói với anh vừa nãy, anh đừng phí tâm vào chuyện của tôi nữa.”

Lâm Dực nhíu nhíu mày, tạm dừng mắt vài giây, rồi mới rũ mắt nói: “Ừ, tôi đã hiểu rõ.”

“Biết rõ thì tốt.” Vừa nói xong, Ôn Kỳ cũng liền đứng dậy, sờ lên băng gạc ở thái dương, “Còn có việc gì không?”

Khoảng cách giữa hai người bỗng nhiên gần hơn, Lâm Dực ngược lại có chút không được tự nhiên, nhìn nhìn cái cằm của người trước mặt, ho nhẹ một tiếng: “... Đã không có việc gì.”

Lâm Dực cũng vừa mới phát hiện ra một điều, kỳ thực phần cằm bên trái của Ôn Kỳ có một vết sẹo nhạt màu lớn bằng nửa ngón tay, bởi vì vị trí gần sát phía dưới, cho nên phần lớn mọi người đều không chú ý đến.

Kỳ cục là, Lâm Dực cũng không hiểu vì sao mình lại đối với sự tồn tại của vết sẹo này, cảm thấy vô cùng hiểu kỳ.

Chẳng qua, y cũng biết rõ, Ôn Kỳ chắc chắn sẽ không nói cho mình biết, ít nhất, hiện tại sẽ không.

Để hiểu biết thêm người ta, Lâm Dực làm như lơ đãng nâng nâng gọng kính, rồi hỏi: “Không biết Ôn tiên sinh....hiện đang làm nghề gì?”

Ôn Kỳ đã định ly khai, nghe thấy lời Lâm Dực nói, hần mới ngừng bước chân, ngay thẳng trả lời: “Thầy giáo Piano.”

Đáp án này không phải đặc biệt vượt quá dự kiến của Lâm Dực, ngay từ lúc y quan sát hai tay của đối phương thì đã mơ hồ đoán được điều này, chẳng qua khi Ôn Kỳ nói ra ba chữ “Thầy giáo Piano” này thì tiềm thức của Lâm Dực cũng đồng thời nhớ ra cái gì đó, đáng tiếc, còn chưa kịp bắt lấy thì nó đã lóe lên rồi biến mất, làm thế nào cũng không thể nhớ nổi.

Dù vậy, Lâm Dực cũng không muốn tốn sức suy nghĩ làm gì, chủ động vươn tay: “Làm quen nha, tôi gọi Lâm Dực, là giảng viên đại học, chủ giảng môn mỹ thuật tạo hình. Nhắc tới, chúng ta cũng coi như cùng ngành, đều liên quan đến nghệ thuật, đúng không?”

Ôn Kỳ hừ lạnh một tiếng, cũng không có thò tay ra, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Dực giả bộ khách sáo hỏi: “Cho nên?”

Cho dù có nguy cơ bị vạch trần tâm tư, trên mặt Lâm Dực vẫn giữ vững tươi cười, kiên trì trả lời: “Cho nên...có thể lưu lại phương thức liên lạc không?”

Đúng vậy, người vừa có năng lực rẽ ngoặt vạn dặm vừa có thể mặt dày xin số điện thoại ngoại trừ Lâm Dực ra thì đàn ông bình thường cơ hồ làm không được à, việc này nếu đổi cho Tần An thì câu chuyện có lẽ sẽ diễn biến như thế này—— một câu thôi, có cho hay không, không cho thì lão tử tự mình đi tra, cô có tin nếu tui tra ra liền ngay lập tức đặt hoa Lily online giao tận mặt không hả?

Đáng tiếc, Lâm Dực không phải Tần An, Lâm Dực...Là loại người vốn rất rụt rè.

Mà ngoài ý muốn chính là, Ôn Kỳ lần này không có cự tuyệt y.

Sau khi âm thầm ghi nhớ một chuỗi các con số trên màn hình điện thoại di động, Lâm Dực rõ ràng có chút đắc ý vênh váo, ngẩng đầu, “Vây, để tôi tiễn anh ra ngoài.”

Ôn Kỳ lé mắt, trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, cắn răng gằn từng chữ một: “Gấp lại sau, Lâm tiên sinh.”

Lâm Dực khẽ giật mình, sau đó khẽ cười rộ lên, gật gật đầu: “Lần sau —— “

Kết quả lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Ôn Kỳ đã bước chân ra khỏi phòng nghỉ được một nửa bỗng nhiên quẹo trở về, động tác dứt khoát khóa cửa lại, quay đầu, trên mặt cực lực đè nén sự bối rối.

Lâm Dực bị dọa cho giật mình: “Làm sao vậy?”

Ôn Kỳ cũng không lên tiếng, sắc mặt càng trở nên ngưng trọng, nhìn chung quanh một vòng.

Phòng nghỉ không lớn, bên trong chỉ có một buồng vệ sinh chuyên dụng cho nhân viên, đi qua vài bước, Ôn Kỳ đẩy cửa ra, ánh mắt dừng trên hàng rào bảo vệ bên ngoài chiếc cửa sổ nhỏ hẹp.

Lâm Dực vẻ mặt buồn bực, định đi qua đứng chung một chỗ với người ta, chợt nghe sau lưng truyền đến một trận tiếng động vụn bẻ tay nắm cùng với âm thanh dùng dại lực không kiên nhẫn gõ cửa.

Lập tức phản xạ có điều kiện thụt lùi vài bước, Lâm Dực trừng lớn hai mắt, cố gắng hết sức trách xa cánh cửa đầy thị phị kia.

Chẳng qua...y rất muốn thốt lên, cái này cmn là tình huống gì đây?

Quay đầu nhìn về phía Ôn Kỳ, trong mắt Lâm Dực lập tức hiện đầy hai chữ kinh ngạc.

Ôn Kỳ lúc này ngay cả đầu cũng chưa từng quay lại, cứ nhìn chằm chằm vào hàng rào sắt bên ngoài cửa sổ như có điều suy nghĩ, vài giây đồng hồ sau, hần lại xoay người mở cửa tủ phía dưới bồn rửa tay ra, cẩn thận lục lọi gì đấy.

Âm thanh gõ cửa càng lúc càng lớn, xen lẫn là tiếng chửi bới của đàn ông, Lâm Dực nghe không rõ người nọ kêu cái gì, chỉ mơ hồ nghe rõ được vài tiếng: “Ôn Kỳ”.

Nheo lại mắt, Lâm Dực đi đến trước mặt Ôn Kỳ: “Anh muốn làm cái gì? Để tôi giúp anh một tay.”

Ôn Kỳ không trả lời, từ trong ngăn tủ kéo ra thùng đựng cụ phủ đầy tro bụi, hần mở nắp thùng nhanh chóng nhìn lướt qua, sau đó từ bên trong lôi ra một cái kim.

“Mau qua đây!”

Phát giác được ý đồ của Ôn Kỳ, Lâm Dực vội vàng tiến lên trước, tiếp nhận đồ vật trong tay đối phương, giẫm lên nắp bồn cầu trèo ra bệ cửa sổ, rồi ngồi xổm ở phía trên dùng kim cắt hàng rào bảo vệ.

Mà trên thực tế, Lâm Dực cũng không phải là loại đàn ông có thể làm được những việc nặng nề này, bình thường mấy việc chân tay trong nhà cũng đều do Nam đại ca phụ trách, cậu nhiều lắm là làm chân sai vặt chạy đi mang đồ đạc đến mà thôi. Vừa nãy, sơ dĩ cậu hùng hổ vung tay ôm đồ vào người mình, chủ yếu là do Lâm Dực theo bản năng cảm thấy... cảm thấy Ôn Kỳ có một đôi tay mang nồng đậm hơi thở nghệ thuật, thật sự không hề thích hợp tiếp xúc với những công việc nặng nhọc kiểu này được.

Chính vì phản ứng theo bản năng, nên y đã hoàn toàn không để ý đến năng lực thực tế của mình cùng Ôn Kỳ hoàn toàn kém xa.

Mất thấy người ở phía ngoài sắp phá cửa xông vào, mà Lâm Dực vẫn đang bận rộn loay hoay, cái trán cũng đã đổ đầy mồ hôi, cứ thế mà ngay cả một đoạn hàng rào cũng chưa cắt được cho ra hồn.

Cũng may, Ôn Kỳ không phản nản gì, cũng không gấp gáp giống lúc đầu nữa, chỉ dựa lưng vào vách tường, buồn cười nhìn ánh mắt Lâm Dực rõ ràng đã khấn trương muốn chết mà vẫn ra vẻ trấn định.

Cuối cùng, trong lúc Lâm Dực tay run run, thật vất vả bấm gãy một đoạn hàng rào chính giữa, lại cố sức dùng cái kim mở rộng chung quanh, thì thanh âm của Ôn Kỳ đột nhiên truyền tới: “Có thể rồi.”

Lâm Dực lau mồ hôi, nhìn nhìn thành quả lao động của mình, quay đầu bán tín bán nghi: “Cái này có thể ————”

Lời còn chưa dứt, Lâm Dực đã bị dọa cho tóc gáy đều dựng đứng, cuốn quýt trốn về phía sau, Ôn Kỳ với một đôi chân dài cứ như vậy kẻ sát vào mắt kính của y lướt ngang qua.

Lại càng bị ai hơn, Lâm Dực bởi vì dùng lực lui về sau quá lớn, y cứ thế trực tiếp từ trên bệ cửa sổ đập xuống dưới đất.

Chú ý, là đập thật đó, cho dù nói nắp bồn cầu có vỡ thành hai mảnh thì cũng không quá chút nào.

“...”

Tận lực kéo căng da mặt để cho biểu hiện thoát nhìn không quá dữ tợn, Lâm Dực bưng bít phần xương cụt thiếu chút nữa đã đập nát, cố gắng ngẩng đầu, làm cho hai dóm tóc từ trên trán rủ xuống, nhìn thế nào cũng thấy hết sức chật vật.

Mà giờ phút này, Ôn Kỳ đã sớm lấy lại thăng bằng, nhìn hàng rào bị đá cong hướng ra phía ngoài, khe hở phía dưới đã có thể cho một người miễn cưỡng chui qua, vì vậy hần lập tức chống tay lên bồn rửa mặt, động tác dứt khoát nhảy lên bệ cửa sổ.

Sau đó...

Sau đó, không có sau đó nữa.

Ôn Kỳ đào tẩu không chút do dự, thậm chí con mắt cũng chưa từng chớp lấy một lần.

Lâm Dực ngồi dưới đất, ngửa đầu khê nhếch miệng, sau nửa ngày, đầy kính mắt đã trượt đến chóp mũi, lần nữa xác nhận —— Ôn Kỳ, đích thật là đã ra đi.

×...

Giật giật gân cốt đã cứng ngắc nơi eo, Lâm Dực nhịn không được chửi đồng dưới đáy lòng.

Mà chửi đồng cũng chưa kịp chửi xong, chưa tới một giây sau, bọn người ngoài cửa rốt cục đã cạy mở khóa thành công, tập thể lập tức xông vào trong. Lâm Dực nhìn bộ dáng của mười mấy tên lưu manh to con trước mặt, rốt cục còn thay Ôn Kỳ lau lau vài giọt mồ hôi lạnh, tuy rằng y không biết nội tình giữa bọn họ tột cùng là gì, bất quá có một điều hết sức đáng giá mà y có thể khẳng định, may mà Ôn Kỳ chạy được

nhANH, không thì dựa vào tình hình trước mắt, chắc chắn sau cuộc ẩu đả này thì rõ ràng Ôn Kỳ không chết thì cũng bị thương nặng à.

Vì vậy, Lâm Dực ngồi xếp bằng ở bên cạnh bồn cầu, hít thở thật sâu, nhìn nhìn tên cầm đầu với một vẻ mặt hết sức vô tội: “Tôi cái gì cũng không biết, tôi chỉ mượn nhà vệ sinh chỗ này giải quyết chút đĩnh, a, ha ha ha ha.”

“×!”

Đoán chừng là bọn người trước mặt thật sự không đem Lâm Dực coi ra gì, chỉ thấy tên cầm đầu ngay cả liếc nhìn Lâm Dực một cái cũng lười, dồn sức phun một bãi nước bọt trên mặt đất, chũĩ mẹ nó, rồi quay người giơ một tay lên: “Đĩ ra ngoài lụC soáĩ, kħĩng đĩnh cậĩ ta còn chưa có chạy xa đâu!”

Vừa nói xong, một đám người lập tức biến mất sạch sẽ, triệt để xem Lâm Dực như người vô hình.

“...”

Thật kinh ngạc à, Lâm Dực nhĩn không đượĩ tắc lười, xã hội đen hiện tại... cmn quá nhân tính rồi.

Ngồi một lúC, Lâm Dực vịn bồn cầu đĩ người đĩng lên, dịch từng bước nhỏ đĩ ra ngoài.

Cậĩ không gấĩ, y còn có rất nhiều thời gian để tìm hiểu một người.

Tần An lúC này còn đĩng cùng mấy tên bạn tốt ở trong đại sảnh tán dóC, lúC ngắĩng đầu nhĩn thấy Lâm Dực không biết khi nào đĩ đứng trước mặt, hắĩ trước tiên là sũĩng sũĩ, tiếp theo nhĩn chắĩ chắĩ vào cái tay đĩng đĩ thất lựĩng của Lâm Dực, kħĩe miệng rung rung, sắc mặt... hèn mọn.

Lâm Dực cũng chẳng muốĩ giải thích cho hắĩ, khoáĩ khoáĩ tay liền muốĩ rời đĩ: “Về trước đĩ.”

“—— đĩ một chũĩ!”

Chợt nhớ tới còn có chuyện quan trọng chưa nói, Tần An vốĩ chân cái đét, bắt lấy cánh tay Lâm Dực, đĩng y xô sang một bên, vẻ mặt đĩng đắĩ hiểm có: “Cậĩ biết LựC Nhĩn?”

: không biết tiếng trung gọi là gì, thấy bên mình gọi là trąĩng hạt

4. Chương 4: Tô Âm

Lâm Dực bị Tần An hỏi mà không hiểu ra làm sao: “Ai là LựC Nhĩn?”

Tần An khẽĩ giặĩt mình, sau đĩ nhĩn chắĩ chắĩ vào khuôn mặt đĩr như quân bài tú-lơ-khơ của Lâm Dực, nhéo nhéo lông mày: “Con mẹ nó cậĩ —— cậĩ không biết hắĩ?”

“Không biết.” Lâm Dực lắc đầu.

“... ×, ” Tần An ồm đầu, lại giơ mặt lên, đĩt nhĩn nổi giận, “Vậĩ vừa rồi sao cậĩ lại làm cái hành đĩng như con thiêu thân ngu ngốc thế hắĩ? Nhớ năm đĩ lão tử bị một đám vậĩ đắĩnh, cũng không thấy cậĩ hùng đĩng xắĩn tay áo đĩng ra trước như vậĩ, thế mà vừa nằĩ lại rất hùng hùng hổ hổ! Còn bày đặĩt cầm chai lọ ném về phía người ta, cũng may mắĩn là cánh tay già cĩĩ của cậĩ không đĩng đượĩ, chứ nếu tên họ LựC kia mà xảy ra chuyện gì thì đĩng nói cậĩ, lão tử cmn cũng phải lên bàn thờ để người ta cũĩng nhạn thƠĩ cho đĩ...”

“...”

Lâm Dực thĩnh lĩnh bị một trận nước miếĩng tung bay của Tần An mắĩng cho thất thần, ngay sau đĩ y liền chúĩ ý đĩn vài câu cắĩm giận bất bình của hắĩ lúC đầu, cẩn thận cân nhắc một phen, rồi vịn eo ốĩn đĩng thân thể, coi như trấn đĩnh mà mở miệng hỏi thắĩm: “Cậĩ nói là... Người đắĩn ông vừa rồi cầm đĩĩa trái cây nện vào đầu Ôn Kỳ gọi là LựC Nhĩn?”

Tần An gặĩt gặĩt đầu: “Mấy hƠĩ trước tôi vừa ở tiệc rượu chào hỏi qua một người, chắc cậĩ cũng đĩ nghe qua cái tên LựC Thắĩu rồi đĩng không? Ông ta chính là tổng giám đĩc của công ty giải trí xx, bắt kẻ nam nữ nghệ nhân nào qua tay hắĩ đều cmn trở nên nổi trội trong vòng giải trí, mà cái tên họ LựC kia chính là chắĩu trai của hắĩ, người thừa kế duy nhất của LựC gia.”

Nói xong, Tần An đột nhiên chặc chặc hai tiếng, lại chuyển ý: “Ai Theo cậu nói thì tên đàn ông mốc meo kia tên là Ôn Kỳ đúng chứ? Hai người vậy là đã thông đồng cùng một chỗ với nhau rồi à? Sao trước kia tôi chưa từng nghe cậu đề cập đến người này? Hai người vừa mới... làm cái gì? Nói nghe một chút coi “

Đạch, mắt thấy tên trước mặt vừa lảo liêng ngấm nghĩa thất lưng của mình, vừa trưng ra gương mặt chế nhạo, Lâm Dực cũng không thèm phản ứng hấn, trực tiếp cầm lấy điện thoại bấm một dãy số: “Chị Lâm, người đàn ông của chị —— “

“Ai ai ai! Ai ah đây là? Thằng nào lại mở nhạc lớn như vậy hả? Có biết để cho người ta còn làm việc không đấy?”

Tần An lập tức trở mặt, sáp tới bên cạnh y, huênh hoang kéo cuống hòng gào to, sau đó cũng không để ý mọi người chung quanh đang quăng tới những ánh mắt cực kì xem thường, một phát đoạt lấy điện thoại trong tay Lâm Dực, giống như đứa cháu trai đang cúi đầu khom lưng chào bà nội, “Cái tên họ Lâm này thực là đáng ghét, anh vừa nhắc tới em là nó liền gọi điện thoại qua mật báo ngay, làm cho người ta ngại ngùng muốn chết à, hắc hắc hắc, ah anh đang bận cúp máy ghen em —— ai! Sao nhạc còn chưa có tắt vậy hả? Thằng nào lại điên thế không biết? Người ta còn một đồng công tác đây này!!!”

Nói xong, Tần An không chút do dự cúp điện thoại.

“Con mẹ nó cậu đẩy, thiếu chút nữa đã hại chết tôi,” đem điện thoại ném trở lại cho Lâm Dực xong, Tần An liền nhe răng múa vuốt, “Xéo đi, nhớ tranh thủ thời gian đấy.”

Lâm Dực cười thầm, quay đầu khoát khoát tay chào những người khác, rồi quay người đi khỏi.

Y mỗi lần không muốn phản ứng lại Tần An, đều sẽ vui lòng gọi điện sang cho lão bà của hấn kể lể, đánh nhiều thắng nhiều, lần nào cũng đúng cả.

Quay vào xe, Lâm Dực sờ sờ cằm, cũng không vội ly khai,捏 lại mắt, nhìn chằm chằm vào con đường bên cạnh quán bar như có điều suy nghĩ.

Vài phút sau, Lâm Dực khẽ thở dài một hơi, lần nữa lấy điện thoại di động ra, nhìn hai chữ “Tô Âm” trong danh bạ, cuối cùng vẫn nhấn phím gọi điện.

Y không thích nợ nhân tình, nhưng nếu như đối phương là Tô Âm, y cảm thấy dù có thiếu thêm cũng chẳng sao, dù gì cũng đã nợ người ta quá nhiều rồi, thêm một cái chắc cũng không tính là gì.

Điện thoại vừa kết nối, giọng nữ trong trẻo bên kia lập tức vang lên: “Lâm Dực?”

“Ừ, là tôi.”

“... anh tìm tôi có việc?”

“...ừ.”

Dừng lại vài giây, Lâm Dực cũng không có ý định đi vòng vèo, mở miệng hỏi: “Vị kia của cô... hiện có ở bên không?”

Đối phương rõ ràng sững sờ, sau nửa ngày, mới “PHỐC” một tiếng: “Đang ở ngay đây nè, từ khi nhìn được điện thoại gọi tới, anh ta liền kè kè bên người tôi canh chừng, sợ tôi và anh lại có ý gì...nhưng mà, thế nào? Rất cực anh muốn tìm tôi hay tìm ảnh đây?”

Lâm Dực ho nhẹ: “Ồ, tôi có một...bằng hữu, đang gặp một chút phiền toái, nếu như được thì tôi muốn nhờ anh ấy giúp một việc.”

“Được rồi, anh đều đã mở miệng, bất tiện cũng phải thành thuận tiện, anh nói chuyện với anh ấy đi, tôi tiếp tục đi rửa chén.”

Sớm đoán được đối phương nhất định sẽ đáp ứng không chút do dự, Lâm Dực đề xuống một trận áy náy nơi đáy lòng, thở dài, kể lại đại khái về tình huống câu chuyện với người đàn ông ở đầu dây bên kia.

Vừa nãy lúc đám côn đồ rời đi, Lâm Dực rõ ràng nhìn thấy từng người trong bọn họ đều xách theo một cái túi, y không xác định bên trong đó đựng cái gì, nhưng y có thể hoài nghi mà. Mỗi một công dân đều phải có trách nhiệm với hòa bình xã hội đúng chứ?

Vì vậy, đã nói đến chỗ này, y không thể không long trọng giới thiệu một chút.

Đầu tiên là Tô Âm, người phụ nữ đã nhận điện thoại của Lâm Dục lúc đầu, cũng chính là người vợ đã ly hôn với y ba năm trước, mẹ ruột của tiểu nha đầu Lâm gia.

Đúng vậy, Lâm Dục là một gay chính hiệu, từ nhỏ đến lớn y đều biết mình là một người đồng tính luyến ái. Cho tới bây giờ y cũng chưa một lần được bẻ thẳng, nói cách khác, y cho tới tận bây giờ vẫn chưa một lần yêu thích qua người nào khác phải. Mặc dù như vậy, nhưng vì thế tục luân lý, y vẫn (rất) đáng xấu hổ kết hôn với người mình không yêu, còn hổ thẹn hơn là đã có hài tử, cuối cùng, càng đáng xấu hổ hơn chính là, y đã ly hôn rồi.

Lại nói tiếp đến nguyên nhân ly hôn, kỳ thật cũng không là lỗi ở y, mà là do Tô Âm.

Tô Âm bên ngoài...đã qua lại với một vị cảnh sát, cũng chính là lão công đương nhiệm bên cạnh cô.

Lúc ấy, Tô Âm đã chủ động thừa nhận việc này, cũng là cô chủ động đưa ra đề nghị ly hôn đấy, cái này vốn cũng không có gì, mấu chốt là cô lại từ mình hẹn Lâm Dục ra, sau đó ở trong KFC, tay cầm tờ giấy ly hôn khóc đến tê tâm liệt phế, hiển nhiên Lâm Dục trong tư thế người đàn ông phụ lòng bạc tình, không hề nghi ngờ, đã lập tức dẫn tới vô số ánh mắt cười nhạo cùng lườm quýt.

Thật chất thì, Lâm Dục từ đầu đến cuối đều chưa từng nói một câu, đặc biệt yên tĩnh mà nghe đối phương nói cho hết lời, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc.

Ai cũng không biết y lúc ấy đến tốt cùng đang suy nghĩ gì, có lẽ là so với Tô Âm càng cảm thấy áy náy, có lẽ là vì muốn Tô Âm không quá mức khó chịu, có lẽ, đó chỉ là bản năng thương hương tiếc ngọc mà thôi. Tóm lại, sau khi gỡ bỏ vẻ ngoài bình tĩnh xuống, Lâm Dục đã làm ra một chuyện khiến cho y hối tiếc suốt một đoạn thời gian dài sau đó.

Rất đơn giản, y đã thẳng thắn nói cho Tô Âm biết...mình là một đồng chí.

Sau đó sự thật đã chứng minh, phụ nữ, thật đúng là một loại sinh vật vui giận bất thường, vừa yếu ớt, ương ngạnh, vừa không nói đạo lý.

Trước một khắc, cô còn ôm bộ dáng vô cùng thê thảm khóc rống, nước mắt chảy ào ào giống như cho dù có nhảy sông tự vẫn cũng đều không thể giặt sạch những tội nghiệt mà mình đã gây ra, nhưng ngay khi biết được Lâm Dục là một tên đồng tính luyến ái, nước mắt trên mặt lập tức ngừng nhỏ, giây tiếp theo đã sử dụng bạo lực để giải quyết mọi chuyện còn lại.

Lâm Dục tới tận giờ vẫn còn nhớ rất rõ cái cảm giác khi bị chiếc giày cao gót hơn mười centimet trên chân đối phương đập thẳng vào mặt là tư vị gì, một chữ thôi, kinh sợ.

Bất quá cũng may, y biết rõ lòng dạ đối phương, mặc kệ là ai đột nhiên nghe nói người đàn ông đã cùng chung chăn gối với mình nhiều năm thật chất lại là một tên đồng tính luyến ái, đoán chừng cũng đều sẽ không thể giữ nổi bình tĩnh như cô thôi. Đã vậy, Tô Âm còn chịu đáp ứng không nói chuyện này cho người khác biết, xem như đã hết lòng hết dạ quan tâm giúp đỡ y rồi. Cho nên y không trách Tô Âm, mà y cũng không có tư cách trách cô.

Chỉ là y càng không nghĩ tới, một người ngoại tình, một người come out, vậy mà sau khi thủ tục ly hôn đã được thực hiện thỏa đáng, quan hệ giữa y và Tô Âm ngược lại còn tốt hơn rất nhiều so với lúc trước.

Đương nhiên, cái tốt này không phải là tốt giữa nam và nữ, mà mối quan hệ giữa y và Tô Âm, nếu như phải dùng một từ ngữ đang lưu hành để so sánh thì, chính là cái kiểu ‘tình chị em’ của mấy bạn gái thời này đó.

Mà nói chung nguyên do của chuyện này cũng khá là ngoằn ngoèo rối rắm, một hai câu chắc chắn sẽ giải thích không đủ ý, dù sao, mọi người chỉ cần tin tưởng rằng, Lâm Dục cùng Tô Âm, thật tình chỉ là mối quan hệ vô cùng thuần khiết của chồng trước và vợ cũ là được.

Cho nên vào giờ phút này, khi Lâm Dục muốn giúp Ôn Kỳ thoát khỏi mấy tên xã hội đen kia, người đầu tiên mà y nghĩ đến chính là Tô Âm, vừa vặn, lão công đương nhiệm của Tô Âm lại là một chiến sĩ luôn xả thân vì nước vì dân, người chuyên trị những tên xã hội đen cận bã.

Cúp điện thoại, Lâm Dục thở phào nhẹ nhõm, lái xe về nhà.

Mà không ngoài dự đoán, lúc y về đến nhà, tiểu nha đầu đã cuộn tròn ngủ say trong lòng của Nam đại ca từ lúc nào. Lâm Dực nhẹ chân nhẹ tay đi qua, ôm tiểu nha đầu vừa xoay người, sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm của Nam đại ca: “Cuối tuần này con rảnh không?”

Là một câu nói rất bình thường, đáng tiếc, lúc nghe vào trong lỗ tai của Lâm Dực rõ ràng đã không chỉ đơn giản là một chuyện có rảnh hay không.

Căn cứ tất cả những kinh nghiệm lớn nhỏ trong quá khứ, Lâm Dực từng tổng kết ra một chân lý như thế này—— lúc đối mặt với câu hỏi của Nam đại ca, trong đầu dứt khoát phải tồn trữ một loại báo động trước mối nguy sắp đến, thực tế, đối phương mà càng ra vẻ không tập trung, thì y lại càng phải bảo trì cảnh giác hơn.

Cho nên, Lâm Dực trả lời phi thường khẳng định: “Trong tuần này còn phải hoàn thành một bài báo cáo cá nhân để nộp cho giáo sư, thời gian rất gấp, thế nào? Cha có việc gì à?”

Nam đại ca vẫn tiếp tục xem tivi: “Đêm qua cha mơ thấy mẹ con, định cuối tuần đi viếng mộ một chút, con nếu có thời gian thì đi với cha một chuyến, cũng thuận tiện thăm bà ấy, không có thời gian thì thôi, tự cha cũng đi được.”

Lâm Dực cả kinh, ho nhẹ hai tiếng, tranh thủ thời gian quay đầu lại: “Không phải, cũng không phải không có thời gian, đi, vừa vặn con cũng muốn gặp mẹ, con đi cùng cha, còn có thể mang nhiều thêm vài thứ.”

“Vậy con không cần vội làm xong phần việc mà giáo sư đã giao à?”

“... Không sao, con tận lực làm xong trước thứ bảy là được.”

“Ồ, vậy làm nhanh lên đi.”

Nói xong, Nam đại ca không lên tiếng nữa.

Vì vậy, đến sau khi Lâm Dực ôm tiểu nha đầu trở về phòng, đặt lên giường, tới cuối cùng y cũng không cảm thấy được có ý đồ nào nguy hiểm đến tính mạng mình trong lời nói gần nói xa của Nam đại ca cả. Thế là y dứt khoát không thêm nghĩ nữa, lôi hòm thuốc từ trong ngăn kéo ra, đối lưng với tấm gương, dùng một tư thế vô cùng quái dị xúc thuốc, chợt cảm thấy trên lưng mát lạnh một mảnh, nơi vẫn luôn đau âm ỉ này giờ cũng khá hơn rất nhiều.

Cũng vì trận thoải mái này, mà cái ý niệm từng lóe lên tức thì trong quán rượu cũng thần kỳ mà xông trở lại bộ não y lần nữa.

Quay đầu nhìn gương mặt ngủ say của con gái, Lâm Dực bủn rủn một cái, con mắt sau thấu kính hí thành một cái khe nhỏ —— tiểu nha đầu hình như đã từng kêu la đòi học piano kia mà, đúng dịp đúng dịp, Ôn Kỳ chẳng phải là thầy dạy Piano sao, a, ha ha ha

5. Chương 5: Xem Mắt

Cuối tuần, tiểu nha đầu được Tô Âm đón đi từ sớm, hai người luôn đều đặn trình diễn vở kịch mẹ con tình thâm mỗi tuần một lần, thậm chí còn nhập diễn quá sâu, Lâm Dực đã sớm thấy nhưng không thể nói gì hơn, cũng vui vẻ vì mình được một ngày thanh nhàn.

Nhìn nhìn thời gian, thấy đã không còn sớm, đem đồ đạc đi viếng mộ chuẩn bị đầy đủ hết, Lâm Dực cùng Nam đại ca đi ra ngoài, lên xe, thẳng đến nghĩa trang.

Mẹ Lâm Dực đã qua đời vì bạo bệnh vào năm Lâm Dực vừa mới lên cao trung (cấp 3), tính ra tới nay cũng đã gần tám mươi năm, Nam đại ca vẫn cứ đơn bóng một mình như thế. Vốn Lâm Dực còn luôn nói gần nói xa, ám chỉ với đối phương mình không còn là một thằng ranh con nữa, tình yêu xé bóng cái gì đó y cũng đều có thể tiếp nhận được. Nhưng mỗi lần như thế, Nam đại ca chỉ im ắng liếc y một cái, không nói tìm, cũng không nói không tìm. Dần dà, cho đến hiện tại Lâm Dực cũng đã nói hết nước hết miếng với đối phương rồi, một đàng lại sợ chuốc họa vào thân, nên y cũng không có lại không biết xấu hổ đề cập đến mấy chuyện này nữa.

Hơn thế, cái tên Lâm Dực này, tối đa cũng được tính là một người đàn ông đường đường chính chính đây chứ. Nói theo ý tốt thì y đúng là một người vừa có tâm tư vừa trầm ổn, nhưng nói về mặt kém thì y đích xác chính là loại vừa nhát gan vừa nhu nhược, chính vì thế mà y chưa từng có lần nào đủ can đảm để nói với Nam đại ca chuyện mình là gay cả, thật ra là y sợ Nam đại ca thương tâm mà thôi. Cho nên từ sau khi ly hôn, y đều tận lực tránh né cái đề tài gây dựng lại mái ấm gia đình này, cũng may, Nam đại ca vẫn chưa từng nhúng tay vào chuyện của y.

Trên đường, lơ đãng quét mắt nhìn qua kính xe, lông mày của Lâm Dực nhảy lên một cái, phát hiện Nam đại ca đang phóng mắt ra phía ngoài nhìn quang, cũng không biết đang tìm cái gì.

“Dừng xe!”

Còn chưa kịp mở mồm hỏi lại, chợt nghe mệnh lệnh đột nhiên vang lên từ miệng Nam đại ca, Lâm Dực đã giật mình một cái, không hiểu sao sống lưng lại đột nhiên nổi lên một cơn ớn lạnh, tranh thủ thời gian đập phanh dừng xe.

Đem xe đỗ tại ven đường, Lâm Dực lập tức quay đầu: “Cha làm sao vậy?”

Nam đại ca cũng không trả lời y, thập phần trấn định đi xuống xe, vòng tới trước cửa sổ nơi y ngồi, gõ gõ cửa, đưa tay ra hiệu cho y ra ngoài.

Lâm Dực vội vàng xuống xe, vẻ mặt nghi hoặc: “Bộ quên mua gì rồi à?”

Kết quả thật ngoài ý định của y, Nam đại ca vậy mà trực tiếp ngồi vào ghế lái, hạ cửa xe xuống, mắt nhìn phía trước: “Chỗ mẹ người cha có thể tự đi, vừa vặn còn đang rảnh rỗi, cha đã thay con hẹn gặp một nữ giáo viên cấp 3, họ Phương, người không tệ, rất nhã nhặn, đang ở nhà hàng sau lưng chờ con, vào cửa tay trái chỗ ngồi thứ hai gần cửa sổ, mau đi gặp đi!”

“...” Lâm Dực tròn tròn mắt nhìn một bên mặt vô cùng bá đạo của Nam đại ca, hết nửa ngày, mới kinh hô ra tiếng, “HẢ?”

Nam đại ca đang bận cúi đầu vặn chìa khóa khởi động xe, mí mắt cũng chẳng thèm nâng: “Đã ly hôn rồi, yêu cầu cũng đừng quá khắt khe.”

Nói xong, cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn Lâm Dực đang ghen ghen nhìn trần trời phía dưới, ông giẫm mạnh chân ga nghênh ngang rời đi, động tác lái xe liên tục dứt khoát, ngó thể nào cũng thấy vô cùng ‘bảnh’.

“...”

Lâm Dực đứng đực tại nguyên chỗ, xoắn lông mày, không hề nhúc nhích mà cứ thế xoắn quấy đến hơn ba phút có thừa, vặn mày xong lại tới nhử mắt, xem như rốt cục suy nghĩ cẩn thận rồi, y mới ngộ ra, thật không ngờ Nam đại ca đã sớm tính toán chuyện đi xem mắt cho mình rồi á!

××, xem mắt!

Bờ môi khê nhếch, Lâm Dực nên sớm đoán được, cái gọi là cùng đi viếng mộ của mẹ, tất cả đều là lừa người, Nam đại ca là ai? Là vua của một cõi, ông làm sao có thể để một vật cản trở lớn như y chung quanh, chen ngang cuộc trò chuyện với người vợ quá cố của mình chứ!?

Nhiều lần nắm chặt song quyền rồi lại thả ra, cuối cùng, Lâm Dực thở dài một hơi, quay người, điều chỉnh tốt tâm tính, trưng sắc mặt cũng coi như bình thản, tiến vào nhà hàng.

Có lẽ Nam đại ca cũng không dễ dàng gì, đây cũng được tính là lần đầu tiên ông không hề nể mặt mình mà an bài việc xem mắt, không chừng cũng đã khoắc loác khoe khoang với người ta một phen, aiii, y dù sao cũng không thể ném mặt mũi của Nam đại ca đi được.

Nghĩ như vậy, Lâm Dực vào cửa, hướng bên tay trái nhìn sang.

Á dù, phải nói, người trước mặt này quả là không sai biệt lắm với mô tả của Nam đại ca, một cô gái đoan trang đang ngồi ở đó, bộ dáng ước chừng mới hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, cái trán trơn bóng, không có để mái, tóc dài tùy ý quăn thành một búi to, khung kính mắt toàn bộ đều là màu đen, thoạt nhìn vừa đoan trang vừa nhã nhặn, lại thập phần đáng tin cậy.

Lâm Dực nhin không được lắm lắm trong lòng, điều kiện ngoại hình cũng coi như không tệ, vừa mới nghe khẩu khí của Nam đại ca, y còn tưởng đối phương là một nhân vật kinh khủng đến thế nào cơ đấy.

Trong nhà hàng đang chơi một bản nhạc chậm thư giãn, Lâm Dực một bên hướng mục tiêu tới gần, một bên vô ý thức liếc liếc về nửa vòng sân khấu cách phía sau đối phương một khoảng không xa, một chiếc piano đen nhánh đang đặt ở trên đó, không hề nghi ngờ, âm nhạc trong quán chắc hẳn là được truyền ra từ nơi này, mà phía trước piano lại có một người đàn ông mặc âu phục đen đang ngồi ngay ngắn chơi đàn, thân hình thẳng tắp, đối phương đưa lưng về phía quan khách yên tĩnh gọi lên từng nốt nhạc.

Thu hồi ánh mắt, Lâm Dực ngừng bước, đối diện với cô gái trước mặt, khẽ gật đầu: “Xin chào, Phương tiểu thư đúng không?”

Cô gái chậm rãi nâng mặt lên: “Lâm tiên sinh?”

Và như thế, hai người xem như đã có một màn ra mắt khá thành công với đối phương, Lâm Dực cũng không quá câu nệ, thoải mái ngồi xuống, sau khi xác định người nọ không có kiêng ăn thứ gì, y liền gọi nhân viên phục vụ tới, chọn vài món tây đơn giản.

Việc xem mắt đó hả, đại khái cũng chỉ có mấy bước na ná nhau mà thôi, hơn nữa lại nói tiếp, Lâm Dực cùng Tô Âm kỳ thật cũng là do người khác giới thiệu, chỉ có điều ngay lúc đó Lâm Dực còn quá non nớt cũng quá ích kỷ, cứ cho rằng nếu mình kết hôn thì mọi thứ sẽ thuận lợi hơn, thậm chí y còn ngốc x hề hề, mơ ước mình sau khi có gia đình rồi có thể thu liễm được tính hướng, một lần nữa quay trở về làm người. Kết quả thật đáng đời cho Lâm Dực, mọi thứ đều hoàn toàn ngược lại với những dự định lúc ban đầu của y, có một số việc quả nhiên càng ép bức càng khó khống chế, lừa được chính mình không nói, còn lừa được cả một đoạn tuổi trẻ quý báu của Tô Âm.

Cho nên lần này, Lâm Dực tuyệt sẽ không tái phạm cùng một sai lầm như trước đây.

Hai người câu được câu không trò chuyện, mỗi lần đối phương mở miệng, Lâm Dực đều giả bộ như rất chân thành, có thể bạn muốn hỏi y và đối phương đến tột cùng đã nói những gì, thật tình là, y cũng không hiểu nổi bọn họ đang nói cái gì mớ gì nữa.

Cuối cùng khi hai người họ đã ăn không ít pizza vào bụng, thì nhân viên phục vụ lại đưa tới hai phần kem mà quán tặng kèm.

Phương tiểu thư ngược lại không tỏ rõ cảm xúc gì, chỉ nói một tiếng cảm ơn, rồi tùy tiện cầm một phần kem về chỗ mình.

Mà về mặt Lâm Dực kỳ thật cũng không nhìn ra được biến hóa nào quá lớn, nhưng thật ra trong đáy lòng y, tên này đích thật là đang vui đến mở cờ trong bụng, sướng đến nỗi không thể sướng hơn được nữa, ngay cả cái vòng kính mắt của y cũng đang léo léo rá ánh hào quang hạnh phúc đấy.

Lời này thiệt tình không phải khoa trương, người nào thân quen Lâm Dực đều biết y mỗi lần trông thấy kem là sẽ trưng ra một bộ đức hạnh gì, dùng từ mà Tần An hay nói chính là, cái kiểu giống như con chó hoang đã bị dói bụng hơn mười ngày nửa tháng lại bất ngờ trông thấy một đồng cốt chó mập mập tươi sốt vậy, không hề có ranh giới cuối cùng, cũng đánh mất luôn khí khái vốn có của thằng đàn ông.

Nhưng mà điều không thể tưởng tượng được chính là lúc Lâm Dực viêm ruột thừa giải phẫu ấy, thậm chí khi vết thương chưa liền lại được một tuần, y đã trốn vào buồng vệ sinh vụng trộm ăn kem. Lúc ấy Tô Âm cũng mang thai được năm sáu tháng, khi cô đang dọn rác thì trông thấy một túi nhựa như ẩn như hiện ở dưới đáy thùng, thấy bên trong toàn là bao đựng kem các loại, cô lập tức ưỡn cái bụng đã phình to một vòng của mình vọt tới phòng ngủ của Lâm Dực, cầm cái cán cây lau nhà trực tiếp chỉ thẳng vào mũi y: “Anh còn dám ăn vụng kem thì vợ chồng chúng ta coi như mỗi người một ngả!”

Chuyện này cũng đã qua rất nhiều năm, nhưng mỗi lần Lâm Dực nhớ lại đều không nhin được tiếc hận một phen, y chỉ tiếc lúc ấy tiểu nha đầu còn chưa ra đời, bằng không y chắc chắn sẽ vu cáo hãm hại nhóc con một phen, đây hoàn toàn là sự thật, y đã nói là sẽ làm được.

Cẩn thận từng li từng tí di chuyển phần kem của mình qua, khóe miệng Lâm Dực nhắm ngay mấy trái anh đào trang trí bên trên rút ngay hai phát, rồi giương mắt mỉm cười nhìn đối phương, sau đó không chút do dự mà cầm cái ly lên cạp một ngụm thật lớn.

Và thế là, Lâm tiên sinh, người gần đây luôn coi trọng hình tượng của mình trước mặt mọi người, kể từ sau khi ly hôn rồi bị Tô Âm cho một phát giày cao gót KO ngay tại chỗ, lại một lần nữa, ở trước mặt bàn dân thiên hạ hung hăng mà trưng ra một màn kinh hãi thể tục——chính xác là y đang nhè nhè đầu lưỡi, dính đầy kem bên trên của mình ra.

Viên kem đang bốc lên khí lạnh, được chỉnh sửa thành một khối đều đều, cứ thế lao thẳng tới mặt của Lâm Dục.

Dù là biểu hiện của y trông rất bình tĩnh, nhưng Lâm Dục lúc này đã sắp rớt nước mắt tới nơi rồi, y chỉ có thể kìm nén tâm tình kích động, vừa dùng lực vừa kéo miếng kềm xuống họng.

×, thực cmn mát mẻ.

Sau đó, sự tình càng thêm mát mẻ lại tiếp tục xảy ra.

Khẽ đẩy đẩy gọng kính, Lâm Dục đang định hé mồm toát ra một khuôn mặt tươi cười trấn an Phương tiểu thư đang trợn mắt há hốc mồm, kết quả vừa ngẩng đầu, liền bắt gặp đối diện với ánh mắt trêu chọc của người nào đó sau lưng Phương tiểu thư.

... Ôn Kỳ!

Mí mắt của Lâm Dục trực tiếp giật mạnh một cái, sau khi cùng đối phương đối mặt vài giây đồng hồ, y cũng coi như phản ứng nhanh nhẹn, giả bộ trấn định mà cong cong khóe miệng, mỉm cười gật đầu một cái.

Thật khéo là Ôn Kỳ đang chậm rãi đi xuống từ nửa vòng sân khấu bên kia, Lâm Dục không khỏi tắc lưỡi, thì ra người vừa mới đàn ra mấy bản nhạc tình cảm như vậy bên chiếc Piano kia lại là Ôn Kỳ, y vậy mà không hề nhận ra, còn cmn có tâm tư cùng với đại boss kem lạnh này bốc lên hai mắt lục quang nữa chứ!

Đúng là, đáng đời cho mình mà!

Ho nhẹ một tiếng, Lâm Dục đem ánh mắt lần nữa chuyển hướng sang Phương tiểu thư ở đối diện: “Chuyện này, thật ngại quá, tôi vừa trông thấy một người bạn, tôi qua đó nói với anh ấy vài câu rồi sẽ trở lại ngay.”

Sau đó, Lâm Dục lập tức đứng thẳng dậy, đi nhanh qua chỗ của Ôn Kỳ.

Điện thoại trong túi áo, lại đúng lúc này vang lên.

Y một bên vừa đi về phía Ôn Kỳ, một bên vừa đề thấp tiếng nói nghe điện thoại, một giọng nữ quen thuộc lập tức truyền tới, Lâm Dục khiêu mi, là Tô Âm.

“Tối nghĩa trang rồi hả?” Đối phương hỏi.

Hơi có chút thoáng do dự vài giây, cũng may Lâm Dục còn biết ngại ngùng mà không nói ra chuyện bị Nam đại ca đập ra khỏi xe bắt đi xem mắt, chỉ thấy hần ta ừ một tiếng, rồi hỏi ngược lại: “Cô có việc muốn nói à?”

“Ồ, mấy hôm trước anh chẳng phải có nói đến người bạn bị xã hội đen uy hiếp gọi là Ôn Kỳ gì đó à, anh còn nhờ vả ông xã tôi đi thăm dò chuyện đó đúng không?”

Lâm Dục ngừng bước, nhìn nhìn Ôn Kỳ cách mình vài bước, có chút chần chờ: “... Đúng.”

“Ông xã tôi muốn tôi chuyển lời cho anh, nếu như người đó không phải là bạn bè vô cùng thân thiết, thì tốt nhất anh nên tận lực giữ khoảng cách với hần ta đi, hần không phải là người anh có thể chọc vào đâu.”

“...là ý gì?”

“Lâm Dục,” Tô Âm lại đột nhiên nghiêm túc lên, “Anh...không phải thích hần ta rồi chứ?”

6. Chương 6: Anh Dám Come Out Không?

Lâm Dục không phải là loại đàn ông sẽ đem hai chữ “ưa thích” treo bên miệng, càng không có khả năng sẽ đem chuyện người mình thích đơn giản nói ra như vậy, đó là lý do mà y đã cố tình xem nhẹ câu hỏi của Tô Âm.

Lâm Dực khẽ cười vài tiếng, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Cúp điện thoại, chỉ dừng lại vài giây, Lâm Dực tiếp tục hướng về phía Ôn Kỳ đi qua.

Ôn Kỳ đã sớm dừng lại ghé vào một chiếc ghế tựa, chớp mắt tà tà nhìn qua, giống như đoán chắc Lâm Dực sẽ đi tới tìm hắn.

“Thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp mặt nữa rồi.” Lâm Dực mỉm cười ngọt ngào, lên tiếng chào hỏi.

Ôn Kỳ không đáp lời, mà lướt qua Lâm Dực, ánh mắt rơi vào cô gái đang đi cùng y, ngừng thoáng vài giây, thời điểm lại chuyển hướng về Lâm Dực, đáy mắt hắn rõ ràng đã nhiều thêm vài phần ý tứ trên chọc.

Còn Lâm Dực lúc này đang bận sờ sờ chớp mũi, y biết rõ Ôn Kỳ chỉ là cố ý chế nhạo mình mà thôi, căn bản sẽ không để ý đến lời giải thích của y, vì vậy y cũng không ngu ngốc mà làm mình mất mặt, dứt khoát vòng qua chủ đề khác, chỉ chỉ về hướng piano: “Ôn tiên sinh làm việc ở đây à?”

“Ừ.”

“Thế...anh còn làm ở nơi nào khác không?” Nghĩ đến ý định đã toát ra vài ngày trước trong đầu, Lâm Dực nheo nheo mắt, ra vẻ trấn định hỏi.

Ôn Kỳ hất cao cằm, nhìn Lâm Dực hết nửa ngày, mới đột nhiên hừ nhẹ một tiếng: “Sao? Anh muốn học Piano?”

Lâm Dực cười, sắc mặt đầy ngượng ngùng, thấp giọng ho khục khục: “Không phải tôi, mà là —— ”

“Ai cũng vậy cả, ” Ôn Kỳ trực tiếp đánh gãy lời y, dứt khoát nói, “Tôi không có thời gian.”

Được, những lời nói mà Lâm Dực đã chuẩn bị sẵn trong lòng suốt mấy ngày qua, cứ như vậy kẹt ngang cổ họng như mắc xương cá, làm cho y bị sượng mặt không dám nhìn sang Ôn Kỳ, chỉ có thể cầm miệng dục sức nuốt cục ghen này vào bụng.

Đã vậy, y còn tiếp tục cup đuôi giả vờ giả vệt kéo ra một khuôn mặt tươi cười. Lâm Dực đẩy đẩy gọng kính, ngữ khí tùy ý mà lái sang chuyện khác: “Anh đêm hôm đó...không có sao chứ? Bọn họ hình như cũng có không ít người nha!”

Kết quả lần này, Ôn Kỳ phản ứng nhanh hơn, mắt liếc xéo một cái: “Mấy người cảnh sát hôm qua là do anh gọi tới?”

Lâm Dực khiêu mi, trong lòng lại tự nhủ, hiệu suất làm việc của lão công Tô Âm thật đúng là khá tốt, nghĩ thế nên y cũng không phủ nhận, cười cười: “Đúng lúc tôi có quen một người bạn, việc nhỏ mà thôi, không cần khách khí.”

Ôn Kỳ lần này chẳng những không tỏ vẻ cảm kích, mà sắc mặt trong phút chốc đã lạnh lẽo như khối băng: “Nói như vậy, cậu đã nhờ người điều tra qua chuyện của tôi?”

“...hả?”

Lâm Dực đang mừng tượng trong đầu Ôn Kỳ sẽ cảm tạ mình như thế nào, không nghĩ tới lời nói của đối phương lại xoay chuyển một mạch 360 độ biến mình thành hồng tâm đỡ phi đao, y đành phải ho nhẹ hai tiếng, ngượng ngùng mà thu hồi khuôn mặt tươi cười: “Ngại quá đi, chắc là trong này có hiểu lầm gì rồi —— ”

“Lâm tiên sinh.”

Mắt thấy Ôn Kỳ một bên đánh gãy lời mình, một bên lại nghiêng ngời rời khỏi ghế tựa, Lâm Dực phản xạ có điều kiện mà lui về phía sau nửa bước.

“Chúng ta cũng không thân thuộc, nhưng Lâm tiên sinh là loại người như thế nào tôi đại khái cũng đã cảm nhận được một ít, thực không có ý tứ,” nói xong, Ôn Kỳ cười cười, “Vừa vặn, anh chính là loại hình mà tôi ghét nhất.”

“...”

Lâm Dực vốn đang sợ run, chỉ trong vài giây, y lập tức di dời ánh mắt, cười cười: “Àn, tôi biết rõ.”

Ôn Kỳ chớp mắt, nhìn chằm chằm vào Lâm Dực hơi có chút dừng lại: “... Biết rõ thì tốt.”

Lâm Dực lặng lẽ cọ cọ lòng bàn tay đã đỏ đầy mồ hôi của mình, tới lúc giương mắt lên, y đã khôi phục lại trạng thái như ban đầu: “Như vậy...tôi còn có hẹn với một người khác ở đây, cũng không tiện bỏ đi quá lâu”

“Hẹn gặp lại sau.”

Ôn Kỳ tiếp tục dựa lưng vào thành ghế, nhìn xem Lâm Dực sẽ nói những gì.

“... Tốt, hẹn gặp lại.”

Lễ phép gật đầu một cái như chào hỏi, Lâm Dực liền quay người ly khai.

Nhưng mới đi được vài bước, Lâm Dực lại như ma xui quỷ khiến mà đột nhiên lộn ngược trở lại chỗ cũ, khẽ mím môi, gương mặt còn trướng ra một chút vẻ ngây ngô không hợp với hình tượng, thần sắc cực kỳ chăm chú: “Ôn Kỳ, chúng ta làm bạn đi!”

Hiển nhiên, Ôn Kỳ không khỏi kinh ngạc mọi hồi, bởi vì loại người như Lâm Dực hần dích xác đã gặp qua rất nhiều, cũng giống như những lời hần nói, trên người Lâm Dực đang tụ họp toàn những tính cách mà hần ghét nhất—— dối trá, nhát gan, lại mê gái (traị) đẹp.

Cho nên khi Lâm Dực lần thứ hai làm ra hành vi trái ngược với bản tính của mình, từ sau vụ qươ bình rượu định nện vào đầu người ta, Ôn Kỳ chỉ dùng một câu là đã lập tức vạch trần được vẻ ngụy trang của đối phương.

“Anh có gan đi nói với cô ấy, mình là đồng tính luyến ái không?” Ôn Kỳ cười đến vẻ mặt vô vị, ánh mắt hướng đến cô gái đang xem mắt cùng y, ngồi cách đó không xa.

“...”

Lâm Dực sững sốt, mà lần sững sốt này không chỉ kéo dài có một lát rồi thôi đâu.

Sau đó Ôn Kỳ hừ cười thành tiếng, khoát khoát tay: “Lâm tiên sinh, hẹn gặp lại.”

Vì vậy, thẳng đến khi bóng lưng của Ôn Kỳ đã biến mất ở cánh cửa ra vào, Lâm Dực mới bỗng nhiên giật mình, bản thân quả là có chút thất thố rồi.

Vội vàng chỉnh sửa lại cảm xúc cho tốt, cố gắng xua đuổi gương mặt mà thật lâu sau y cũng không muốn nhớ lại khỏi đầu, Lâm Dực thở dài, coi như trấn định mà đi trở về chỗ ngồi.

“Thật ngại quá, đã khiến cho cô đợi lâu.” Ấy nấy cười cười, Lâm Dực lần nữa ngồi xuống ghế.

Vốn định lễ phép, tìm một chủ đề mà đối phương cảm thấy hứng thú tiếp tục trò chuyện, kết quả Lâm Dực còn chưa kịp nghĩ ra gì, đối phương đã rất nhanh nói lời tạm biệt.

“Lâm tiên sinh, tôi cảm thấy, chúng ta về sau không cần phải gặp lại nữa.”

“...hả?”

Lẽ ra, mấy lời này phải do Lâm Dực nói ra như trong suy tính của y, nhưng không hiểu sao, ày, Lâm Dực cảm thấy có chỗ nào gặp vấn đề rồi thì phải.

Mà trên thực tế, mọi thứ cũng hoàn toàn chính xác...xảy ra vấn đề như y nghĩ.

“Thái độ của Lâm tiên sinh đã rất rõ ràng rồi, từ lúc anh bước vào cửa cho đến bây giờ, chỉ có ba thứ làm cho anh để mắt tới. Đầu tiên, chính là người chơi đàn piano vừa rời khi. Thứ hai, là người vừa trò chuyện qua điện thoại với anh. Thứ ba——”

Dừng một chút, Phương tiểu thư vươn tay gõ lên mặt bàn, mà phương hướng của đầu ngón tay rõ ràng là đang chỉ...ly kem đã tan hơn phân nửa.

“Cho nên, tôi không có gì để nói với anh, chúng ta cứ như vậy chấm dứt tại đây, được chứ?”

Nói xong, đối phương vô cùng ưu nhã đứng dậy, chỉ tiếc trước khi rời đi cô tựa hồ cảm thấy còn chưa nói đã ghiền, vì vậy lại quay đầu nhìn y, ra vẻ trấn định bổ sung: “Tôi gần đây cũng đang đọc Văn hóa của

người đồng tính , tôi tuyệt đối không có bất cứ ý nghĩ kì thị nào, tôi chỉ cảm thấy anh cho tôi cảm giác rất giống với...chắc anh cũng hiểu ý tôi rồi, chúc anh hạnh phúc, mong là chúng ta sẽ có ngày gặp lại!”

Nói xong, đối phương thật sự không còn quay đầu nhìn y nữa, lập tức rời đi.

“ ... ”

Lâm Dực trợn tròn mắt, con người đó không còn là phụ nữ nữa, cô ta cmn đã thành *** rồi, quá dọa người mà!

Sau khi khiếp sợ qua đi, Lâm Dực dứt khoát trưng mặt ngồi tại chỗ ngậy người hồi lâu, có một loại áp lực nói không nên lời.

Tuy thanh âm của cô Phương không phải rất lớn, cũng không hề có bất kì ánh mắt khác thường nào ở chung quanh đây đang bắn sang y, nhưng không biết vì cái gì, y lại cảm thấy vào giờ này khắc này, so với việc bản thân mình bị mỹ nữ giới rượu đổ vào mặt ngay trước mặt mọi người, thì việc này còn xấu hổ hơn gấp mấy lần.

Cùng một ngày, lại có tới hai người, theo tuần tự, cũng không cho y một chút thời gian chuẩn bị, mà đã lập tức đâm rách lớp mặt nạ y đã cẩn thận từng li từng tí giữ gìn suốt bao năm qua.

Sờ lên cái mũi, Lâm Dực thở dài, trong lòng tự nhủ đây chỉ là vì muốn bảo vệ mình mà thôi, ai lại không có sự ích kỷ cơ chứ, cũng bởi vì y ích kỷ, cho nên y đáng bị mọi người ghét bỏ như thế sao?

Vì vậy y liền lấy điện thoại ra, nhìn nhìn danh sách liên lạc, cuối cùng, Lâm Dực gọi cho Tần An.

Đợi hết cả buổi, đối phương mới chịu nghe máy, kết quả điện thoại vừa mới kết nối hẳn đã nện qua một câu: “×, tiểu tử cậu lại đi quấy rối ai rồi?”

Lâm Dực khẽ giật mình, vô ý thức hỏi lại: “Ai?”

“...” Đối phương đột nhiên không lên tiếng, nhỏ giọng nói thăm vài câu, “Không có gì, tôi nhìn lầm tên, cậu có chuyện gì? Có chuyện gì thì nói mau, tôi lát nữa còn có một cuộc giải phẫu.”

Lâm Dực trầm mặc vài giây, đột nhiên cười khẽ hai tiếng: “... Không có việc gì, chỉ muốn nghe chút tin tức của cậu, chứng minh người còn sống thôi.”

“Tôi × cmn cậu đừng có mà buồn nôn văn nghệ khiến tôi ghê tởm nữa, da gà của tôi đều nổi hết lên rồi này, cậu tin tôi sẽ lập tức gửi thư tố cáo sang trường của cậu không hả?”

Lâm Dực tiếp tục cười, cười xong vẽ mặt liền đứng đắn: “Vậy được, tôi chờ thư của cậu, cúp đây.”

Nói xong Lâm Dực thật sự bấm nút ngắt máy, đứng dậy rời khỏi nhà hàng.

Mỗi lần tâm tình sa sút, y đều sẽ đi trêu chọc Tần An, giống như đang chơi đùa với mấy con mèo vậy, chỉ cần trêu hấn vài câu thôi là cảm xúc của y sẽ nhanh chóng dễ chịu ngay.

Đương nhiên, chỉ có mình y là khoan khoái thôi, còn Tần An thì đang buồn bực muốn chết.

Gọi hết vài cuộc, gặp Lâm Dực không chịu tiếp, hẳn dứt khoát, gửi một tin nhắn thật dài qua—Cậu con mẹ nó tuyệt đối đã lâu lắm chưa có thằng nào f nên mới rồi rãnh đến mức đau trứng ngứa cục hoa thích thì tự mình mà thắm du đi phiền đến nỗi răng của lão từ đều bị cậu làm cho thối hết cái đêch có ngon thì ở trước mặt vợ tôi cậu không già mồm cãi láo thế đi cậu con mẹ nó tưởng mình là lão bà của tôi đêch lão tử phải đi đỡ đẻ buổi tối 8 giờ gặp ở chỗ cũ

Hắn vẫn thích nhắn luôn tuần một lèo, không đánh dấu ngắt câu như thế, Lâm Dực mỗi lần đọc tin nhắn của Tần An đều ghen khí đến tắt thở, bất quá nhìn sơ qua nội dung thì cũng hiểu được đại khái.

Thu hồi điện thoại, Lâm Dực cũng lười nhắn lại, hướng chỉ cho dù có hồi âm thì cái tên đang vội đi giải phẫu kia chắc cũng không xem được.

Đúng vậy, Tần An là bác sĩ...khoa phụ sản.

Kỳ thật gia đình hắn lúc trước cũng đã an bài tốt quan hệ bên khoa não, không nghĩ tới trong cái đầu không bình thường của Tần An đã hình thành ý định muốn vào khoa phụ sản từ trước, đòi chết đòi sống, cứ nằng

nặng phải học khoa này cho bằng được, cuối cùng người trong nhà không còn cách nào khác cũng chỉ có thể chiều theo ý hấn.

Về sau Lâm Dực có hỏi qua hấn, Tần An cũng không do dự, vẻ mặt như đây là chuyện rất đương nhiên mà nói với Lâm Dực, ngạo khí của vợ tôi ngất trời như vậy, nếu về sau có sanh con thì cô ấy làm sao có thể để cho người khác đỡ đẻ được, cô ấy sẽ tử thân lâm đó!

Những lời này đã làm cho Lâm Dực lúc ấy có chút dở khóc dở cười, nhưng cẩn thận ngẫm lại, Lâm Dực lại cảm thấy Tần An đặc biệt đơn thuần, cũng đặc biệt xứng mặt đàn ông con trai.

Tối thiểu, bản thân y sẽ không thể nào làm được mấy chuyện như vậy.

Và rồi, Lâm Dực lại nhớ tới lần đầu tiên trông thấy Ôn Kỳ. Y giống như bỗng nhiên không thể xác định, khi đó, y đến tột cùng là bị vẻ ngoại của Ôn Kỳ làm cho kinh diễm, hay là bị dũng khí bức người của Ôn Kỳ làm cho mê muội.

Lâm Dực chưa từng nói với bất kì ai về lần đầu gặp gỡ với Ôn Kỳ, bởi vì cảnh tượng đó thật khiến cho con người ta thêm khát, y sợ nói ra rồi, bản thân lại không nhịn được mà trở nên điên cuồng thì chết.

Nghĩ nghĩ, y rốt cục đề xuống ý niệm rục rịch nơi đáy lòng, bấm số gọi cho Tô Âm——

“Trưa mai có rãnh không? Ra ngoài nói chuyện một chút.”

(Subculture of Homo***uality) mình tạm dịch là văn hóa của người đồng tính.

7. Chương 7: Rối Loạn Âm Ảnh Sợ

(Đây là một căn bệnh có tên tiếng anh là Phobic anxiety disorder – Người bệnh thường xuyên tránh né một đối tượng, một tình huống, một động vật mà thực tế chẳng có gì nguy hiểm cho họ. Việc đương đầu với tình huống, làm nảy sinh các triệu chứng tái mặt, nhịp tim nhanh, run, vã mồ hôi, nghẹt thở, tụt huyết áp...)

“Tiền thuốc men, 5000.”

Đúng hẹn, Lâm Dực đến tiệm cơm mà mình đã hẹn với đối phương, còn chưa có ngồi vững vàng, Tô Âm đã ném tới một câu như vậy.

Lâm Dực ngẩng đầu, đầy mắt mang theo nghi vấn: “Cái gì?”

“Ba người đều bị gãy xương, có hai người bị ngoại thương, còn có hai người cần phải đi trồng răng lại.”

Không ngoài sở liệu, Lâm Dực càng thêm bối rối: “Cô nói cái gì?”

Tô Âm cúi đầu, lôi ra một đồng hóa đơn từ trong túi trang điểm, đẩy tới trước mặt Lâm Dực vẫn còn ngơ ngác: “Biên lai của bệnh viện này, tổng cộng là 4798, làm tròn luôn cho anh, là 5000.”

Dừng một chút, Tô Âm quan sát Lâm Dực một bên cầm lên biên lai một bên vẫn là bộ dáng mờ mịt như cũ, rốt cục mở miệng giải thích: “Đây đều là hóa đơn tiền thuốc men cho mấy tổ viên trong đội của chồng tôi, còn nhớ rõ chuyện anh nhờ vả vào đêm hôm đó chứ —— “

“Là mấy cái tên... xã hội đen kia làm hay sao?” Lâm Dực nhú mày tiếp lời, trong lòng tự nhủ mấy tên đó đúng là quá phách lối rồi, còn dám ngang nhiên đánh cảnh sát?

Chưa nói được bao nhiêu y đã bị Tô Âm khoát tay chặn lại: “Đừng đổ oan cho người ta, là cái tên Ôn Kỳ đó làm đấy.”

“...” Giương mắt, Lâm Dực rõ ràng có chút kinh ngạc, cách vài giây mới phản ứng lại, hỏi một câu, “Ôn Kỳ?”

Tô Âm gật đầu.

“Ý của cô...là Ôn Kỳ đánh bị thương những cảnh sát kia?”

“Đúng vậy.”

Đẩy gọng kính, Lâm Dực hí mắt: “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi đói bụng.” Tô Âm dựa vào phía sau, đáp lời y như thế.

“...”

Trầm mặc một lát, Lâm Dực đứng dậy, cực kỳ phong độ máng túi xách của Tô Âm vào tay của mình: “Đi thôi, đến nhà hàng tây đói bụng.”

“Cảm ơn.” Không chút do dự mở miệng, Tô Âm dẫn đầu đi ra ngoài.

Vì vậy, thẳng cho đến khi khối thịt bò bít-tết tươi mới đầu tiên được ưu nhả đưa vào trong miệng, mỹ nhân Tô Âm mới rốt cục cảm thấy mỹ mãn, bắt đầu kể lại những chuyện xảy ra cho Lâm Dực.

“Kỳ thật mấy cái...người xã hội đen kia vừa biết ở gần đó có cảnh sát, đã lập tức giải tán rồi, dù nhìn thế nào đi nữa họ cũng là một đám lưu manh du côn, cũng không có khoa trương như những gì anh đã nói đâu.”

Xiên miếng salad hoa quả, Tô Âm tiếp tục nói: “Lúc ấy, mấy cảnh sát kia đuổi tới đầu một con hẻm, vì bên trong quá tối nên họ không nhìn thấy rõ được gì, chỉ mơ hồ cảm thấy trong góc tường hình như có một người đang ngồi xổm, bọn họ mới đầu còn tưởng người kia là đồng lõa chưa kịp chạy trốn với mấy tên vừa nãy, nên không nghĩ nhiều vội tới, định mang về cục hỏi trước rồi tính sao.”

“Kết quả mới vừa tới gần chút xíu, cái người không biết là nam hay nữ kia lại đột nhiên động thủ, tay chân còn đặc biệt lưu loát. Không tới vài phút, mấy người cảnh sát đó không còn tên nào đứng lên nổi, kể tiếp thì có một chiếc xe dừng lại ở đầu hẻm, đèn pha còn đặc biệt sáng, tới lúc này đối phương mới dừng tay, đứng tại chỗ trong chốc lát mới rời đi.”

“Bọn họ khi đó, vẫn không thấy rõ bộ dạng của người nọ dài ngắn thế nào, cũng do cái hẻm đó quá tối, bắt quá dựa vào tiếng thở cùng với hình dáng đại khái của người kia có thể xác định, đó là một người đàn ông.”

Nói đến đây, Tô Âm dừng lại nhìn Lâm Dực, sau nửa ngày, nhấp thêm một ngụm rượu đỏ, phun ra một câu: “Người đàn ông kia, chính là Ôn Kỳ.”

“...”

Lâm Dực không lên tiếng, cũng không biết đang suy nghĩ gì, một lát sau mới ngẩng đầu: “Không phải cô nói bọn họ không thấy rõ người kia sao?”

“Bộ mấy tên cảnh sát đó ngu hết hử? Đã bị chúng đánh còn ở đó không biết đi điều tra xem là ai?”

“Nhưng Ôn Kỳ không có lý do —— “

“Hắn có.”

Nhanh chóng đánh gãy lời Lâm Dực, Tô Âm hơi nhú hàng lông mày đẹp: “Cậu biết...chứng bệnh rối loạn sợ hãi chứ?”

“Cái gì?”

“Rối loạn ám ảnh sợ, tên gọi tắt là chứng sợ hãi, nó có rất nhiều loại, trong đó chứng sợ khoảng trống chiếm tỉ lệ nhiều nhất, như ý trên mặt chữ, chắc anh cũng hiểu được đại khái đi, nói đơn giản là người bệnh vì sinh sống trong một hoàn cảnh đặc biệt nào đó mà đã dẫn đến chứng sợ hãi tâm lý này.”

(Chứng sợ khoảng trống có tên tiếng anh là Agoraphobia – còn được biết đến là bệnh sợ nơi công cộng, sợ nơi đông người)

Sắc mặt Lâm Dực khẽ biến đổi: “Cô...có ý gì?”

“Giống như những hoài nghi của anh hiện tại, Ôn Kỳ, hẳn có một chứng sợ hãi đặc biệt nghiêm trọng đối với những chỗ tối. Chỉ có một điều hẳn bất đồng với những người bệnh khác là, ngoại trừ việc hẳn không thể khống chế được sợ hãi khi đối mặt với những nơi tối tăm, thì hẳn ta không hề có những phản ứng run rẩy hay vô lực như những người khác, kèm theo đó là *** thần cảnh giác của hẳn đối với mọi vật chung quanh sẽ tăng cao quá độ thậm chí sẽ chủ động phát động công kích. Nói cách khác, một khi lâm vào bóng tối, hẳn sẽ vô ý thức cho rằng tất cả mọi thứ chung quanh đều nguy hiểm với hẳn.”

Nói xong, mắt thấy bộ dáng của Lâm Dực vẫn có vẻ hoài nghi như cũ, Tô Âm lập tức đoạt lấy cơ hội nói tiếp trước khi đối phương kịp há miệng: “Còn có một chi tiết khác, lúc Ôn Kỳ đánh nhau cùng cảnh sát, hẳn rất ít dùng đến nắm đấm. — ah, nghe nói hẳn ta là một giáo viên dạy Piano thì phải?”

Rút ra một tờ giấy mỏng từ túi áo khoác, Tô Âm đưa nó tới trước mặt Lâm Dực: “Đã biết rõ anh sẽ không thể nào đơn giản tin tưởng tôi như vậy, xem cái này đi, đây là giấy chứng nhận của bệnh viện, cũng nhờ cái này mà Ôn Kỳ không phải chịu bất kì trách nhiệm nào trước pháp luật trong vụ đánh cảnh sát này cả, kỳ thật anh nên cao hứng mới đúng.”

“Bất quá mấy người cảnh sát kia đều là tổ viên trong đội của chồng tôi, cũng là vì nhận lời phớt lờ cá nhân của chồng tôi mới đi đến đó, mà chuyện này lại không tính là tai nạn lao động, cho nên tiền thuốc men là do một tay chồng tôi chịu hết, nhưng cuối cùng mọi chuyện đều là do anh mà ra, cho nên anh phải có trách nhiệm trả lại tiền cho tôi.” Nuốt xuống một khối thịt bò bít-tết, Tô Âm đã bổ sung thêm đoạn này.

Lâm Dực không nói lời nào, chẳng qua là y đang rất nghiêm túc đọc từng câu từng chữ trên tờ giấy chẩn đoán của bệnh viện.

Chứng sợ hãi của Ôn Kỳ không phải là trời sinh, mà là do ảnh hưởng từ hoàn cảnh lớn lên tạo thành, hơn nữa hẳn mỗi hai tuần đều sẽ đi gặp bác sĩ tâm lý một lần để tiến hành trị liệu, tính tới nay cũng đã gần hai năm. Mà nhìn nhìn giấy chứng nhận chẩn đoán của bệnh viện một hồi... vậy mà cùng chung một bệnh viện nơi Tần An đang làm mới ghé chữ. Thế là Lâm Dực vừa đẩy đẩy gọng kính vừa âm thầm ghi nhớ danh tự của tên bác sĩ tâm lý kia, không hiểu sau đây lòng lại nổi lên một trận chua xót.

Số lần y và Ôn Kỳ gặp mặt tuy không nhiều lắm, nhưng y thủy chung cảm thấy, Ôn Kỳ lẽ ra nên được mọi người nâng niu ở trong lòng bàn tay, nên được muôn dân thiên hạ tôn sùng như vàng thái dương sáng chói mà vây quanh nịnh nọt, đơn giản là vì hẳn có tư cách này, vô luận là tướng mạo hay là tài hoa của hẳn. Nhưng điều đã khiến cho Lâm Dực thật sự không thể tưởng được chính là, người đàn ông từ trước đến giờ luôn rất cao ngạo trước mặt người khác, vậy mà cũng có những mặt yếu ớt không chịu nổi đến thế này.

Lâm Dực không nhịn được lấy kính mắt xuống tỉ tỉ chà lau một hồi, động tác rất chậm rãi, nhưng thật ra y đang cố gắng làm cho tâm tình mình bình tĩnh lại.

Cho tới lúc đeo kính lên một lần nữa, Lâm Dực cũng coi như trấn định, mở miệng hỏi thăm: “Biết rõ nguyên nhân không? Cái tên bác sĩ tâm lý kia có nói ra không?”

Tô Âm có chút buồn cười: “Điên rồi à? Đây là chuyện thuộc về bí mật cá nhân, đương nhiên hẳn ta sẽ không nói.”

“...” Lâm Dực nhú mày, lại cũng chỉ có thể thấp giọng ứng thanh một tiếng.

Vài phút sau, Tô Âm hạ dao nĩa xuống, một bên chà lau khóe miệng một bên liếc mắt nhìn Lâm Dực: “Anh không có ý định nghe một chút chuyện khác à?”

“Còn có gì nữa?”

“Anh không hiểu kỳ mấy tên xã hội đen hôm đó có quan hệ gì cùng Ôn Kỳ sao?”

Lâm Dực sững sờ, giống như mới chợt nhớ tới còn có một mảnh nhỏ sót lại trong bộ não, vừa nãy y chỉ lo nghĩ đến chứng rối loạn sợ hãi của đối phương nên đã sớm đem chuyện này quên qua tít sau đầu. Thế là y vội vàng giương mắt nhìn về phía Tô Âm, chờ đối phương kể tiếp.

“Còn nhớ bản tin đầu tiên mà tôi viết lúc mới vào tòa soạn báo đưa tin không? Cái vụ bọn buôn thuốc phiện bị cảnh sát truy xét hồi lâu mới phá được đó.”

“... Nhớ chứ, tôi lúc đó còn giúp cô tìm mấy từ ngữ thích hợp để viết bài nữa mà.”

“Đúng vậy, chính là nó. Bất quá anh không biết là, lúc ấy còn có mấy người bởi vì không có đủ chứng cứ buộc tội mà được phóng thích, một trong số đó có cha của Ôn Kỳ, Ôn Minh.”

Ngừng một chút, cô tựa hồ đối với sự kinh ngạc chợt lóe lên dưới thấu kính của Lâm Dực hết sức hài lòng, Tô Âm cười cười: “Danh tự nghe cũng đủ vắn vắn đấy, bất quá con người đó quả thật... xấu xa tới cực điểm.”

“Tên đó kỳ thật đã vào ra không ít ngục giam lớn nhỏ, bản chất hoàn toàn là một kẻ lưu manh du côn, chỉ cần kiếm được tiền chuyện xấu gì ông ta cũng đều làm. Khi ấy, bọn buôn lậu thuốc phiện đó còn dùng cả thân thể của trẻ nhỏ và phụ nữ để vận chuyển thuốc, tôi mới không tin hẳn ta lại không có chút quan hệ nào với chuyện này.”

“Hơn nữa cảnh sát cũng đã nhìn chăm chăm vào ông ta lâu rồi, nhưng người này lại đặc biệt giáo hoạt, mọi chuyện đều có thể từ lớn hóa nhỏ, thừa cơ trở thành người lọt ra khỏi lưới cảnh sát thành công. Huống chi về sau này, thể lực của ông ta tuy nói không tính là lớn nhưng cũng không hề nhỏ chút nào. Chỉ là vào bốn năm trước, không biết ông ta đã đắc tội tên giàu có quyền thế nào, nên bị người ta gán ghép cho một tội danh rồi tống vào ngục, còn được cố ý chăm sóc rất đặc biệt trong đó, mấy năm này ông ta chắc hẳn cũng chịu khổ không ít.”

“Bắt quá vào nửa tháng trước, không biết vì nguyên do gì mà ông ta đã được phóng thích. Sau khi ra ngoài, lại tiếp tục dây dưa với Ôn Kỳ, cho nên giống như những gì mà anh thấy hôm đó đó, nhóm người mà Ôn Kỳ muốn tránh khỏi chính là do cha hẳn, Ôn Minh phái tới.”

Nói xong, Tô Âm hít mạnh một hơi, ánh mắt rơi lên trên khuôn mặt vẫn luôn một mực không lên tiếng của Lâm Dục: “Còn muốn tiếp tục nghe không? Đứng trên lập trường bạn bè thì, những...chỉ cần dựa vào những gì nghe được, tôi đã có đầy đủ với tư cách để khuyên anh nên rời xa tên Ôn Kỳ đó.”

“...” Lâm Dục trầm mặc một hồi, sau khi trầm mặc qua đi, nhẹ gật đầu, “Cô cứ tiếp tục.”

“Thiệt tình, nghe xong cái này anh hẳn quyết định cũng được.”

Vì vậy chuyện cuối cùng mà Tô Âm đã nói đến, chính là quan hệ của Ôn Kỳ cùng Lục gia.

Bởi vì chuyện này đã xảy ra quá lâu còn cộng thêm thể lực của Lục gia đã gây khó dễ cho cuộc điều tra, cho nên không có người nào biết rõ tình huống cụ thể lúc ấy là như thế nào, chỉ biết là Ôn Kỳ từ nhỏ đã được Lục gia nhận nuôi, mà Lục gia lại có hai người con một người là con gái cùng một cậu con trai, không ai khác chính là Lục Nhiên và chị của hẳn, Lục Dư. Thì ra thằng nhóc năm tuổi, con của Ôn Kỳ kia chính là con trai của hẳn cùng với Lục Dư, chỉ tiếc Lục Dư đã chết vì bệnh vào lúc con trai của hai người mới đầy tháng, khi đó không ai biết chuyện gì đã xảy ra, tóm lại Ôn Kỳ liền mang theo con trai chuyển ra khỏi Lục gia.

Chuyện đã đến như vậy, nước giếng không phạm nước sông cũng rất tốt, Ôn Kỳ từ nhỏ đã được thụ hưởng một nền giáo dục cơ hồ không kém Lục Nhiên là bao, lại là một tay đàn Piano tài giỏi, cho dù có đi khỏi Lục gia, hẳn cũng vẫn như trước có thể sống cho hữu mô hữu dạng (ra giáng giống như trước kia), có thể ở thời điểm này, Ôn Kỳ hết lần này tới lần khác thừa nhận chính mình là một người đồng tính luyến ái, còn luôn cùng Lục Nhiên ra ra vào vào những nơi ăn chơi.

Ể, có phải bạn đang thắc mắc Lục Nhiên cũng yêu thích Ôn Kỳ không đúng chứ, mấu chốt là tên Lục Nhiên kia lại là một bạo chúa, điểm ấy căn bản không cần Lâm Dục chất vấn thì mọi người đã sớm được chứng kiến qua rồi đấy.

Cho nên, Lâm Dục hiện tại đang phi thường nghiêm túc đem vấn đề của Ôn Kỳ đặt ra trước mặt suy xét, nếu mà so sánh với chứng ngại tâm lý thì chuyện này còn dễ nói, nhưng cha của Ôn Kỳ cùng Lục Nhiên hai người này tuyệt đối không có người nào là đèn đã cạn dầu cả. Họ chỉ cần tùy tiện động một ngón tay là có thể đem cả nhà Lâm Dục dò xét tỉ mỉ từng chi tiết, một điểm cũng không khoa trương.

Cũng phải nói là, cái tên Ôn Kỳ này, người ta căn bản chẳng hề có một ý nghĩ xấu gì với Lâm Dục hết, đây mới tính vấn đề quyết định gây ra nội thương cho y.

Bởi vì như thế, Tô Âm mới cảm thấy Lâm Dục căn bản không cần phải tiếp tục dây dưa với hẳn nữa, không nói đến chuyện dễ dàng chuốc lấy họa vào thân, mà còn là vấn đề, y chỉ cần chọc vô loại người này thì liền sẽ thua không nổi mà thắng cũng không sống nổi với hẳn ta.

Cúi đầu nhìn thời gian, Tô Âm thở dài: “Tôi vốn còn định lằng nhằng thêm chút nữa cho anh mất hết hy vọng, nhưng tôi hiện tại không có thời gian, buổi chiều còn phải đến một hiện trường khá quan trọng, cho nên tôi chỉ nói ngắn gọn thôi, vẫn là câu nói đó ——cái tên Ôn Kỳ này, không phải là nhân vật mà anh có

thể trêu vào được, bao gồm cả tôi ở bên trong. Hẳn không phải là người ở cùng một thế giới với chúng ta, cho dù trước kia, hiện tại hay về sau cũng sẽ không phải.”

Đứng lên khỏi ghế, trước khi đi Tô Âm đột nhiên quay đầu bổ sung: “Đừng quên tiền thuốc men.”

“Này cô cầm luôn đi, tôi sợ lát về lại quên mất, mặt mã vẫn như trước khi chúng ta ly hôn, lần sau gặp mặt đưa lại tôi là được, còn có hôm nay...cảm ơn cô rất nhiều.” Sau khi đem thẻ ngân hàng đặt vào tay Tô Âm, Lâm Dục cũng đứng lên nói lời tạm biệt.

Tô Âm giật giật lông mày, cũng không e dè mà lập tức nhận lấy: “Cảm ơn đĩa thịt bò của anh, đi nha.”

Vì vậy, chờ cho Tô Âm rời đi rồi, Lâm Dục mới một mình ngồi trở vào bàn, xuất thần hồi lâu.

Lâu đến mức, cho đến khi nhân viên phục vụ bước tới lễ phép hỏi thăm, Lâm Dục mới vội vàng thanh toán hóa đơn rồi ly khai.

Mở cửa ra, nhìn điện thoại trong tay, cũng không hơn kém bao nhiêu so với thời gian vào ngày hôm qua, Lâm Dục lại một lần nữa bấm xuống dãy số của Tần An.

Vẫn qua một hồi lâu mới có người tiếp, thanh âm ở đầu dây bên kia íu xiu vang lên: “Lão tử hôm nay chưa có được ngủ trưa đó, cậu con mẹ nó có chuyện gì mau nói đi!”

Lâm Dục ho nhẹ: “Cậu có tin chuyện vừa thấy đã yêu không?”

“...” Người bên kia dừng lại trọn vẹn một phút đồng hồ, sau đó là một tràng chửi mắng vô cùng tức giận, “Cậu bị bệnh rồi đó hả? Bộ còn ngây thơ lắm hay sao mà đi tin mấy cái tình một đêm em gì đó! Chớ có mà điện qua nói nhảm với lão tử nữa, mau cúp!”

Lâm Dục cười cười, cúp điện thoại ly khai.

8. Chương 8: Không Có Nếu Như

Kỳ thật Lâm Dục hiểu rất rõ ý tứ của Tô Âm. Y bất quá cũng chỉ là một công dân nhỏ nhoi mà thôi.

Y đã sớm không còn là một thằng nhóc sẽ vì cảm tình mà phấn đấu quên mình rồi. Y vốn bản khoán lo lắng nhiều thứ lắm, ít nhất y hiện tại chưa có chút chuẩn bị gì cho việc come out của mình cả. Mà Ôn Kỳ nhất định không phải là loại người sẽ giấu diếm tính hướng, lên lút qua lại cả đời với một người đàn ông.

Đương nhiên, nói như vậy thì hơi có chút tự mình đa tình, cho dù Lâm Dục có quyết tâm come out đi chăng nữa, thì Ôn Kỳ người ta cũng không nhất định sẽ cam tâm tình nguyện để ý tới y.

“Thầy Lâm?”

Trong một lớp đại học nào đó, một nữ sinh viên ngồi ở hàng ghế trước đang cẩn thận từng li từng tí lên tiếng hỏi thăm y.

Lâm Dục thì đang xuất thần nhìn chăm chăm vào một ví dụ mẫu trên cuốn tài liệu ảnh chụp giữa giờ học, trong tấm ảnh là một chiếc khung tam giác thuần trắng trông vừa cứng cáp vừa oai vệ.

Chương trình học của môn mỹ thuật này, Lâm Dục đã dạy qua không biết bao nhiêu lần ở trường đại học, còn những nội dung trong giáo án cũng đều đã được y chuẩn bị từ thật lâu trước đây, nhưng mặc dù đây là tư liệu mà y đã tự mình sưu tập, thì chiếc piano trong tấm ảnh vẫn cứ thu hút ánh mắt của y như lần đầu tiên mới trong thấy vậy.

Y cơ hồ không thể nào ngừng nghĩ đến nếu như Ôn Kỳ ngồi ngay ngắn vào chiếc piano đẹp đẽ quý giá này, rồi ở trước mặt y đánh đàn thì sẽ là một phen cảnh sắc kiều diễm đến bao nhiêu. Khi đó, hẳn sẽ biến thành một gã vương tử đẹp trai kiều ngạo, cô độc ở trên vị trí cao cao tại thượng nhìn sang mình.

Mà vào lúc này, theo hướng dễ nghe mà nói, Lâm Dục chính là đương suy tưởng về tình cảm lãng mạn không cách nào nói rõ của mình, rồi tự mình dung nhập vào khái niệm nghệ thuật cao thượng, đến nỗi không thể tìm được đường thoát ra ngoài luôn. Nhưng trên thực tế — đây rõ ràng là đang lên tư xuân giữa giờ lên lớp mà.

Nháy mắt mấy cái, Lâm Dục đột nhiên hoàn hồn, hiền như ông bụt mà đảo mắt nhìn chúng đệ tử của mình ở dưới giảng đường, không tới một giây sau y liền khôi phục sự trấn định, ho nhẹ nói: “Vấn đề vừa nãy các em đã nghĩ ra rồi chưa”

Chúng đệ tử vô cùng kinh ngạc đáp lời – vấn đề gì vậy thầy?

Lâm Dục giả trang bực tức: “Không nghe thấy sao? Vậy thầy sẽ hỏi các em lại một lần nữa. Em nào có thể vừa kết hợp một tác phẩm nghệ thuật nào đó rồi nói một chút về ý nghĩa của nghệ thuật đối với cuộc sống cho thầy nghe xem?”

Chúng đệ tử hút khí, mãnh liệt cúi đầu lật mở sách giáo khoa.

Không có người nào chú ý đến Lâm Dục khẽ mím môi và đằng sau cái đích chai của y là vẻ hèn mọn bỉ ổi hiện ra ở...các nếp nhăn nơi khoé mắt.

Vì vậy đợi đến lúc kết thúc buổi học, Lâm Dục trở lại văn phòng một bên thu dọn đồ đạc một bên rất chân thành mà cân nhắc, y có phải không nên do dự nữa chẳng?

Từ lần trước sau khi tạm biệt Tô Âm ra về, Lâm Dục đã liên tục vài ngày chưa được ngủ ngon. Vừa nhắm mắt lại, cảnh tượng Ôn Kỳ ngồi xỏm trong góc hẻm tối tăm lại sẽ hiện ra trong não y, dù xua thế nào nó vẫn không chịu biến mất, cứ như là trúng tà vậy.

Cho nên ngay lúc này đây, y cũng không còn khí lực để mà tính toán cái gọi là được mất nữa. Sau khi ở trên xe ăn hết sạch một hộp kem lớn, Lâm Dục liền tỉnh táo lái xe đến nhà hàng Tây mà Ôn Kỳ đang công tác.

Trên đường đi, Lâm Dục đã nghĩ ra rất nhiều phương thức chào hỏi cùng với lý do gấp mặt, thậm chí y còn lợi dụng cả những lúc dừng xe khi đèn đỏ, tưởng tượng đến khả năng mình sẽ đưa ra được câu trả lời thuyết phục khi đã đứng trước mặt Ôn Kỳ, cho cái việc ‘trùng hợp gấp mặt’ nhưng thực chất lại là do mình tự biên tự diễn này.

Nhưng mà, phi thường đáng tiếc chính là, vào lúc Lâm Dục cố lấy hết dũng khí đi vào nhà hàng Tây, thì lại ngoài ý muốn phát hiện ra Ôn Kỳ căn bản không có ở đây. Hỏi thăm qua nhân viên phục vụ mới biết được, người nọ đã nghỉ làm từ ba ngày trước rồi.

Thoảng cái, Lâm Dục không biết nên thở ra một hơi nhẹ nhõm hay là uể oải đây nữa.

Trở lại trong xe, cúi đầu nhìn qua dãy số chưa một lần được gọi đến trong sổ danh bạ, hơi chút do dự vài giây, Lâm Dục nhấn xuống nút call.

Không ngoài sở liệu, tắt máy.

Chỉ trong nháy mắt như vậy, Lâm Dục thậm chí cảm thấy được, cứ như vậy kết thúc cũng không tệ, bọn họ cũng không phải là những người có thể ở cùng một chỗ với nhau. Y sẽ tiếp tục làm người cha độc thân, làm đứa con hiếu thuận của Nam đại ca nhà y, ngẫu nhiên sẽ theo tâm nguyện của Nam đại ca đi xem mắt ăn bữa cơm, nhưng tuyệt đối sẽ không chà đạp lên tình cảm của bất kì cô gái nào nữa.

Cuộc sống như vậy đối với một gay mà nói, tất nhiên không phải là hạnh phúc nhất, nhưng tối thiểu sẽ là an toàn nhất.

Nếu như, Lâm Dục không có ôm suy nghĩ may mắn mà ma xui quỷ khiến ngừng xe ngay dưới nhà Ôn Kỳ. Nếu như Lâm Dục bị kẹt xe trên đường muộn đi vài giây, rồi không gặp được Ôn Kỳ đang kéo hành lý phía sau. Nếu như y lúc ấy chịu làm đà điều thêm một lần nữa, lễ phép cùng đối phương nói lời tạm biệt sau đó rời đi. Có lẽ, y đã an toàn mà ở lại trong cái vòng bảo hộ vững chắc của mình rồi.

Đương nhiên, trong cuộc sống này không có nếu như.

9. Chương 9: Say Rượu

“Anh tới đây làm gì?”

Thời điểm trông thấy Lâm Dực, Ôn Kỳ cũng không hề kinh ngạc, chỉ dùng ngữ khí cực kỳ lãnh đạm mà mở miệng hỏi như thế.

Lâm Dực nhìn nhìn vali hành lý sau lưng Ôn Kỳ, cùng với tiểu Ôn Lục ở bên người Ôn Kỳ đang ngẩng đầu trưng vẻ mặt nghi hoặc nhìn mình, khẽ cười nói: “Ôn tiên sinh muốn đi ra ngoài à?”

Thấp giọng ứng thanh một tiếng, trong mắt Ôn Kỳ đã lộ ra vài tia không kiên nhẫn.

“... vậy để tôi đưa hai người một đoạn,” nói xong Lâm Dực quay qua quay lại nhìn nhìn, “Con đường này có rất ít xe công cộng, anh lại mang theo con trai cùng hành lý như vậy sẽ không thuận tiện cho lắm.”

Ôn Kỳ hơi gợn cái cằm lên, tựa hồ như đang chờ những lời Lâm Dực nói chảy vào não, vài giây sau, hắn lại nhìn về phía Lâm Dực: “Anh rất quen thuộc xung quanh đây?”

“Ồ, yên tâm đi!” Lâm Dực ra sức khẳng định, trừ phi điên rồi mới nói cho Ôn Kỳ biết đây chỉ mới là lần thứ hai y tới nơi này.

“... vậy cảm ơn.”

“Đứng khách khí, đừng khách khí.”

Cúi đầu che dấu sự vui vẻ nơi đáy mắt, Lâm Dực một lần nữa ngồi lên xe: “Ôn tiên sinh định đi đâu?”

“Tùy tiện tìm một khách sạn nào cũng được, mà càng khó tìm càng tốt.”

“...”

Lâm Dực đột nhiên cảm giác, y đại khái đã đoán được nguyên nhân khiến cho Ôn Kỳ phải từ chức cùng đi ra ngoài vào giữa đêm thế này rồi.

Vì thế, y cơ hồ không thèm suy tư nữa, khi ngay cả Lâm Dực cũng chẳng biết vì lý do gì, thì y đã như vậy há mồm nói: “Nếu không chê thì anh cứ đến ở tạm nhà tôi đi, chúng ta không tính là quen thuộc, Ôn... Ôn Minh chắc sẽ rất lâu mới tìm được.”

Vừa dứt lời, Lâm Dực hiển nhiên đã phát giác được luồng khí lạnh đang phóng tới sau lưng mình.

“Khách sạn đều cần có thẻ căn cước để check phòng, nếu bắt đầu tra từ đây thì sẽ rất dễ bị tìm thấy. Mà khách sạn chỉ có một số ít nơi bắt chính quy mới không cần chứng minh thân phận, nhưng như vậy ngược lại càng dễ bị người trên đường phát hiện,” kiên trì tiếp tục mở miệng, Lâm Dực giải thích nói, “Trong thời gian ngắn thế này, để tìm được được phòng cho thuê phù hợp cũng không dễ dàng, tôi thấy anh nên trước ghé qua nhà tôi ở một chút cho chắc ăn cái đã.”

Quay đầu lại, Lâm Dực cố tình bỏ qua ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình của Ôn Kỳ, rồi dòm dòm sang Ôn Lục ở bên cạnh: “Đứa bé còn nhỏ như vậy sẽ không thể chịu được cực khổ.”

Hiển nhiên, sức thuyết phục của câu nói sau đã bỏ xa rất nhiều so với mấy câu lằng nhằng trước đó, đáy mắt dần theo một chút dao động, Ôn Kỳ thu hồi ánh mắt: “Anh cứ lái xe đi!”

Lâm Dực vội vàng đáp ứng, quay người vặn chìa khóa xe, cứ lẽ mà ở chỗ này thì đích xác chẳng phải là cử chỉ sáng suốt gì.

Ước chừng khoảng một tiếng sau, Lâm Dực đột nhiên dừng xe lại, đem ý nghĩ vừa mới toát ra trong đầu cân nhắc trong chốc lát, hít một hơi thật sâu đề nghị: “Một mình anh mang theo đứa nhỏ vào khách sạn sẽ rất gây chú ý cho những người khác, cho nên anh có thể để đứa nhỏ ở chỗ tôi trước, sau đó thì dùng thẻ căn cước của tôi mượn phòng là được. Chờ thêm một thời gian ngắn, tìm được chỗ ở phù hợp rồi thì dời qua, anh thấy như thế nào?”

Y chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, nhưng đề nghị này xác thực là ‘xịn’ hơn gấp mấy lần so với mấy cái kế sách mà Ôn Kỳ nghĩ ra lúc ban đầu.

Hiển nhiên Ôn Kỳ cũng nhìn ra được, Lâm Dực là đang thật tâm giúp đỡ hắn, cho dù hắn hiểu rõ bản thân mình có bao nhiêu lực hấp dẫn với một tên gay như y, nhưng những khi hắn xảy ra vấn đề thế này, người duy nhất vẫn dám vươn tay tương trợ hắn, không sợ bị liên lụy đến bản thân, trước mắt cũng chỉ có mỗi Lâm Dực.

Thầm cười một tiếng, Ôn Kỳ cảm giác như những kết luận mà mình đưa ra trước đây về Lâm Dực tựa hồ đã hơi sớm thì phải. Lâm Dực đến tốt cùng là người như thế nào, hẳn có lẽ cũng chẳng phải là người rõ ràng nhất.

Hơn nữa Lâm Dực đã nói một điều rất đúng, Ôn Lục...chỉ là một đứa nhỏ mà thôi.

Thế là, Ôn Lục được đưa về nhà của y, Lâm Dực chỉ nói với Nam đại ca đây là con của một người bạn gửi nhờ nhà mình trông vài ngày, cuối cùng còn quan sát thêm biểu tình của tiểu nha đầu một chút, thấy cảm xúc của nhóc cũng coi như ổn định, từ đầu tới đuôi đều chỉ một mực trốn ở sau lưng Nam đại ca nhìn lên hai cha con Ôn Kỳ ở bên cạnh. Lâm Dực không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm, đương nhiên, chủ yếu là vì còn có Nam đại ca ở nhà, cho nên dù có để cho hai đứa nhóc này ở chung thì y cũng tuyệt đối không cần lo lắng. Y cũng không giải thích nhiều, dàn xếp tốt mọi thứ xong, liền cùng Ôn Kỳ rời đi.

Bất quá Ôn Lục lại ngoan ngoãn nghe lời ngoài dự liệu của y, Lâm Dực không khỏi tắc lưỡi, nếu đổi lại là tiểu nha đầu của mình bị gửi ở nhờ nhà người khác, nhóc con chắc chắn sẽ náo loạn đến động trời —— hoặc không để cho y dễ dàng đạt được mục đích như vậy thôi đâu.

Trở lại trong xe, tâm tình của Lâm Dực cực kỳ tốt, nâng kính mắt quay đầu hỏi: “Hiện tại đi đến khách sạn ở gần đây à?”

Ôn Kỳ không lên tiếng, thẳng cho đến lúc cái cổ của Lâm Dực sắp lìa khỏi đầu, hắn mới đột nhiên nhắm mắt lại: “Có muốn đi uống rượu không?”

Lâm Dực khẽ giật mình, không chỉ là vì lời nói của Ôn Kỳ mà còn...là vì sự mệt mỏi vừa chợt lóe lên trong đáy mắt của hắn trước khi khép lại.

Y đoán chắc, trong ba ngày này nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, có liên quan đến Lục Nhiên. Đương nhiên, y cũng không tiện để hỏi nhiều về chuyện này. Lâm Dực thức thời cảm miệng, sau đó không chút do dự lái xe đến quán bar ở phụ cận.

Không hề nghi ngờ, vào giờ này khắc này, Lâm Dực đang vô cùng hưng phấn, nếu như không phải Ôn Kỳ còn ở trong xe, y khẳng định đã vung điện thoại lên, gọi đến chỗ Tần An quấy rối vài phút. Ngẫm lại xem, Ôn Kỳ vậy mà lại chủ động đưa ra lời đề nghị đi uống rượu, nếu ở vài ngày trước, à không, kể cả ở trong mộng, Lâm Dực cũng chẳng dám mơ đến chuyện này nữa là.

Trước lúc tiến vào quán bar, Lâm Dực vốn tính sẽ quấy một trận thật vang dội. Y sẽ cùng uống rượu với Ôn Kỳ, uống đến khi đối phương thoải mái mới thôi, nếu như say rồi thì liền trực tiếp đưa hắn đến khách sạn tỉ mỉ chiếu cố, đương nhiên, nếu có thể thừa cơ ăn vụng thêm mấy ngụm đậu hủ thì không còn gì tốt hơn bằng.

Lỡ như say quá rồi mất lý trí thì sao? Lâm Dực nghiêm trang, y là gay, chứ không phải cảm thú.

Xem coi, đây vốn là một tưởng tượng đẹp để biết bao của quý ngài Lâm, chỉ tiếc, bất luận ảo tưởng có đẹp đến đâu thì đều không thể đánh bại được sự thật khách quan.

Mà sự thật ở đây chính là, hai giờ sau, Lâm Dực đã say đến cơ hồ không còn bất kỳ ý thức gì.

Chú ý, đó chính là Lâm Dực nha.

Y đã nghĩ tửu lượng của Ôn Kỳ chắc sẽ rất kém cỏi, nhưng y lại không hề hay biết, sự chênh lệch tửu lượng của mình so với Ôn Kỳ không phải chỉ là dạng bình thường đâu.

Cho nên Ôn Kỳ đến tốt cùng có uống đến thoải mái được hay không, cũng chẳng có người nào biết rõ, nhưng Lâm Dực, là tuyệt đối thư thái rồi.

Đem tên đã hoàn toàn mất đi ý thức Lâm Dực, một bên đang vừa đập gối một bên lại nói liên miên cần nhả lời ra khỏi quán bar, Ôn Kỳ nhìn chiếc xe đỗ trước cửa, dừng lại một lát, cuối cùng vòng qua, đi vào khách sạn kế bên.

Cầm thẻ căn cước của Lâm Dực mượn phòng xong, Ôn Kỳ vui vẻ đứng trong thang máy nhìn Lâm Dực lộ ra nguyên hình của mình, cười cười, tựa hồ cảm thấy cái tên này kỳ thật cũng không có kém cỏi như trong ấn tượng của hắn.

Đương nhiên, chỉ có tốt lên chút xíu thôi.

Dem người thả lên trên giường, Ôn Kỳ cởi áo khoác, quay người vào nhà vệ sinh.

Sau khi rửa mặt cho tỉnh táo một chút, lúc Ôn Kỳ kéo cửa ra, thứ đập vào mắt hắn đầu tiên, chính là Lâm Dục đang đang mở tay chân như con thằn lằn, nằm ở trên giường một bên cọ cọ một bên rì rà rì rầm gì đó.

Lúc đến gần hắn mới nghe rõ, thì ra Lâm Dục đang rên rỉ một ca khúc thiếu nhi —— Mary có một chú cừu nhỏ . (click vào tên bài hát để nghe nhạc nhoe bài nài cũng moe lém:] rất hợp với Lâm Dục)

Ôn Kỳ cũng không xa lạ gì ca khúc này, còn phải nói là phi thường quen thuộc nữa, bởi vì đây chính là bài hát thịnh hành nhất lúc hắn còn bé.

“Mary có một con cừu nhỏ con cừu nhỏ con cừu nhỏ Mary có một con cừu nhỏ con cừu nhỏ con cừu nhỏ “

Lâm Dục vẫn còn đang bận rậm rì, bất quá xào qua xào lại này giờ cũng chỉ có hai câu này, đoán chừng lúc đỡ tiểu nha đầu đi ngủ, y cũng thường xuyên dùng tới hai câu hát này đây.

Ôn Kỳ có chút buồn cười, nhìn nhìn, cầm lấy kính mắt của Lâm Dục đã sớm ngã qua một bên phóng tới đầu giường, để ngừa y lẫn qua lẫn lại rồi dè bẹp kính mắt.

Một lát sau, mắt thấy thanh âm của Lâm Dục càng lúc càng nhỏ, Ôn Kỳ vốn tưởng đối phương đã ngủ mất, nên định cầm lấy áo khoác chuẩn bị ly khai, ai ngờ lúc ánh mắt hắn hơi liếc xéo về phía đối phương, thì lại chứng kiến cảnh tượng Lâm Dục đột nhiên nhú nhú người về trước.

Một tay vươn tới gối đầu sờ mó, Lâm Dục có chút gian nan chống người dậy, có thể là vì đã không thể không chế được cơn sóng nước cuộn trào trong dạ dày, nên y liền cứ thế trực tiếp té ngã xuống đất, ôm đôi giày da bóng loáng của Ôn Kỳ ới đến thiên hôn địa ám.

Nếu căn cứ theo cách nói của Tần An, thì đây giống như là bức tường của WC vậy.

Có lẽ câu ví von này nghe có chút hơi làm quá, nhưng đích thật là lần trước lúc Lâm Dục uống say khướt rồi ới ra đây nhà của Tần An, khiến hắn hơn nửa đêm vẫn phải căng mắt lên lao động, từ tận đáy lòng, Tần An đã phát ra cái cảm nghĩ như thế đó.

Vì vậy có thể tổng kết được, tình huống hiện tại là —— Ôn Kỳ không thể đi đâu được nữa rồi.

10. Chương 10: Anh Là 1 Hay 0?

Lâm Dục tỉnh dậy lúc trời còn rất sớm, khi mở mắt ra, ý niệm đầu tiên nhảy ra trong đầu y chính là nhà vệ sinh, thậm chí kính mắt cũng chẳng quan tâm nữa, cứ thế trực tiếp nhảy xuống giường.

Sau khi nhanh chóng giải quyết vấn đề sinh lý xong, Lâm Dục nhíu mày nhìn quét một vòng, gãi gãi cái đầu rối bù, y một bên cố gắng nhớ lại chuyện đêm qua một bên lại đi vào phòng ngủ lần nữa.

Nhưng mà, ngay khi khoảng cách với chiếc giường trong phòng ngủ chỉ còn lại vài bước, Lâm Dục đột nhiên dừng bước.

—— tằm chăn ở bên trái chiếc giường king-size đang phình lên, rất rõ ràng, bên trong còn có một người khác đang ngủ.

Dừng lại vài giây, tận lực bắt bản thân mình phải giữ tỉnh táo, Lâm Dục mới nheo hai mắt cẩn thận từng li từng tí trở về giường, đeo kính mắt nằm ở đầu giường lên, hít một hơi thật sâu, sau đó lại chậm chậm quay đầu nhìn sang hướng bên cạnh.

“...”

Và thế là, Lâm Dục trợn tròn mắt.

Mà đối phương cũng không biết đã ngồi dậy từ lúc nào, đáy mắt mang theo sự lười biếng vì vừa tỉnh ngủ, quay đầu nhìn y.

Không sai...đây chính là Ôn Kỳ.

Chiếc áo tắm màu trắng chỉ được khoác hờ trên người, góc chăn trượt đến thắt lưng, vừa nhìn một cái là đã có thể thấy rõ làn da trước ngực của đối phương không sót gì, y mơ hồ còn có thể nhìn thấy dưới cánh tay, là đường cong cứng rắn hoàn mỹ, khung xương cân xứng mà không hề giảm bớt sức mạnh của đối phương.

Không sai...đây quả thật là Ôn Kỳ!

Khiếp sợ qua đi, Lâm Dực gần như vô ý thức mà cúi đầu nhìn thân thể mình.

Sự thật luôn phũ phàng, so với Ôn Kỳ, bờ vai rộng vòng eo con kiến mà Lâm Dực từng kiêu ngạo cho là hào quang chói mắt trong mắt người thường, nay chẳng khác gì cây sào phơi đồ của thím hàng xóm!

Túm lấy cái áo sơ mi khoác lên người, Lâm Dực quay người tránh ánh mắt của Ôn Kỳ. Lúc cúi đầu xuống, loay hoay cài cúc áo được một nửa thì chợt phát hiện——Y vậy mà nửa người trên không có mặc cái gì hết? Hơn nữa, nhìn kỹ một chút, Lâm Dực nhú mày, cái áo sơ mi trên người này... Căn bản không phải của y...

Nhắm mắt, than nhẹ một tiếng, Lâm Dực cố gắng hồi tưởng lại những tình tiết đã xảy ra tối hôm qua.

Mà đúng lúc này, thanh âm của Ôn Kỳ lại đột nhiên vang lên từ phía sau lưng: “Đi tắm trước đi, anh hôm qua đã ối dầy ra người, tôi thu dọn cũng không được sạch sẽ cho lắm.”

Tuy nghe không ra giọng nói của đối phương có bất luận cảm xúc gì, nhưng Lâm Dực đã đại khái tưởng tượng ra những tình tiết quần bách vào đêm hôm trước, sờ lên chóp mũi, lúng túng nói một tiếng cảm ơn, sau đó trực tiếp đi vào phòng tắm.

Và thế là trong lúc đầu óc rối loạn vẩn vơ vì nước, Lâm Dực đã oanh liệt đem nước lạnh xối thẳng lên người, đánh một cái hắt xì vang dội, đồng thời cũng đã triệt để tỉnh táo lại.

Ngay sau đó, Lâm Dực nhớ lại toàn bộ mọi thứ.

Y thật không hình dung ra nổi Ôn Kỳ lúc đó đã dùng biểu tình gì để đối đãi mình, tóm lại, y đã rất nhanh đưa ra một quyết định, giả ngu đến cùng.

Nghĩ như vậy, dần dần khôi phục trấn định trước sau như một của mình, cọ sạch toàn thân, đem khăn tắm vây quanh ở bên hông, Lâm Dực hào phóng đi ra ngoài.

Ôn Kỳ đã sớm mặc chỉnh tề, ở trên giá áo phía ngoài cửa là quần áo đã được giặt sạch sẽ vừa đưa tới.

Lâm Dực đi qua, vừa mới cầm áo sơ mi của mình lên, Ôn Kỳ đứng ở cách đó không xa liền mở miệng: “Lâm tiên sinh, chúng ta nói chuyện chút đi!”

Động tác trên tay lập tức dừng lại, Lâm Dực quay đầu nhìn Ôn Kỳ: “... Nói chuyện gì?”

“Bàn điều kiện.”

Vừa nói như vậy, Ôn Kỳ vừa tới gần Lâm Dực hơn chút ít: “Buổi tối hôm qua tôi có chút thất lễ, thật ngưỡng ngùng, anh đã giúp tôi như vậy mà lại quên hỏi anh có yêu cầu gì hay không? Nói ra xem, tôi sẽ tận lực.”

Lâm Dực ngăn người, nhưng rất nhanh đã hiểu rõ ý hữu sở chỉ (lời ít ý nhiều) của Ôn Kỳ, bọn họ đều đã là người trưởng thành, có một số việc không phải chỉ nói một câu cảm ơn là có thể chấm dứt được.

Mà Lâm Dực, nói thật, y chẳng phải là loại đàn ông chỉ biết bỏ ra mà không cần nhận báo đáp, y cũng chưa từng là một kẻ ngờ nghệch như vậy.

Cho nên sau vài giây rù mắt trầm tư, Lâm Dực liền ngẩng đầu lên, khoe miệng khê cong: “Có thể làm thầy dạy piano cho con gái tôi không?”

Nhú mày, tựa hồ đối với lời nói của Lâm Dực có chút vượt ra ngoài ý định, rồi sau đó, Ôn Kỳ lại cười một tiếng, nhìn thẳng vào mắt của Lâm Dực: “Lâm tiên sinh chỉ muốn điều này thôi? Anh chắc chứ?”

Lâm Dực mặt không đổi sắc: “Ân.”

Đáy mắt dẫn theo một chút trêu tức, Ôn Kỳ nâng cao cằm, không hề e dè mà bắt đầu dò xét gương mặt căng cứng của Lâm Dực.

Thẳng đến khi đôi mắt của Lâm Dực bắt đầu như có như không né tránh, Ôn Kỳ mới thoả mãn mà thu hồi đường nhìn.

Lâm Dực âm thầm thở ra một hơi. Y vốn chẳng phải thiện lương gì, y cũng biết điều mình muốn không chỉ đơn giản là để đối phương trở thành thầy dạy piano cho con mình không, nhưng y biết, bất kể chuyện gì thì cũng phải biết lượng sức mà làm.

Cúi đầu thoáng chỉnh lý lại cảm xúc, Lâm Dực động động cánh tay đã có chút cương cứng của mình, nhớ đến trong tay là chiếc áo sơmi còn chưa kịp mặc vào, y liền lên tiếng: “Tôi đây trước —— “

Đáng tiếc, còn chưa kịp nói hết lời, Ôn Kỳ đã mạnh mẽ bước về trước, trực tiếp bức lui Lâm Dực tới tận cửa, một tay còn cố ý để cạnh đầu Lâm Dực, mà chỉ còn kém có mấy centimet, miệng của hai người sẽ lập tức dính cùng một chỗ.

Lâm Dực sợ đến nỗi không dám thở mạnh, cũng chẳng rõ đối phương đột nhiên làm ra hành động mập mờ này đến tột cùng là có ý gì, y đành tập trung tư tưởng vào tấm lưng đang dán lấy cửa phòng lạnh buốt, cố gắng trấn định mà nhìn thẳng vào đôi mắt rõ ràng đang chứa ý vui đùa của đối phương.

Thời gian dần dần trôi quá, cái tư thế của hai người hiện tại kỳ thật rất dễ khiến cho người khác thấy xấu hổ, nhất là Lâm Dực, trên người y ngoại trừ đồ lót cùng khăn tắm thì không còn sót lại cái gì, hơn nữa y nằm mộng cũng nghĩ không đến có một ngày, mình sẽ bị người khác dùng cái phương thức trêu đùa nữ nhân để đối xử với y như vậy. Nhưng đối phương là Ôn Kỳ, bởi vì là Ôn Kỳ, cho nên y đã hoàn toàn đánh mất tâm lý chống cự lúc bình thường.

Y hiện tại chỉ hi vọng, đối phương có thể nhanh chóng chấm dứt trò đùa quái ác khiến cho người khác không thể tìm nổi một đường sống này.

Vài phút sau, Ôn Kỳ rút cục mở miệng, nhiệt khí phun đến lỗ tai, làm cho Lâm Dực không tự giác được run rẩy, giây tiếp theo đáy lòng y cũng bất giác nổi lên một trận ngứa ngáy.

Chỉ nghe Ôn Kỳ nói: “Lần đây tiên trông thấy anh, tôi đã biết rõ anh là loại người rất thích giả vờ giả vịt, chỉ tiếc, mỗi lần như thế anh đều bị tôi nhìn thấu, ngày hôm nay cũng không ngoại lệ.”

“ ... ”

Lâm Dực không lên tiếng, thái dương lại mơ hồ toát ra vài giọt mồ hôi lạnh.

Ôn Kỳ nhẹ giọng cười rộ lên, sau khi cười xong, đối phương lại nhú máy như có điều suy nghĩ, mắt hướng thẳng vào mặt Lâm Dực: “Anh muốn lên giường với tôi à?”

Tiếng nuốt nước miệng “Ừ ừ” vang lên trong không gian tĩnh lặng, Lâm Dực chỉ cảm thấy yết hầu của mình dị thường khô khốc, hơi nghiêng đầu tránh né ánh mắt Ôn Kỳ, sau nửa ngày, trung thực đáp: “Tôi...có nghĩ tới, nhưng tôi không có ý định lấy việc giúp đỡ ép buộc anh.”

“Cho dù có nói ra, anh cũng chẳng thể ép buộc tôi được,” tựa hồ rất hài lòng chuyện Lâm Dực ăn ngay nói thật với mình, Ôn Kỳ vui vẻ cười cười, “Bất quá tôi cũng có chút hiếu kỳ, Lâm tiên sinh —— “

Dừng một chút, nhìn bờ môi khẽ nhếch của Lâm Dực, Ôn Kỳ tiếp tục nói: “Lâm tiên sinh bình thường sẽ là...ở trên hay ở dưới?”

“ ... ”

Cái vấn đề này thật sự đã vượt quá khả năng tưởng tượng của Lâm Dực, y cho tới tận giờ đều chưa từng nghĩ đến Ôn Kỳ sẽ có một mặt đùa bỡn người khác như thế.

Gian nan nghiêng nghiêng mặt ho nhẹ vài tiếng, lại hít mạnh một hơi, cố gắng vận dụng hết nơon thần kinh để suy nghĩ câu trả lời.

“Tôi...đều có thể.”

Hai phút sau, Lâm Dực đã đáp lại Ôn Kỳ như thế.

Lâm Dực chưa từng thử qua cảm giác làm 0 sẽ thế nào, cũng chưa từng có ý định thử qua việc này, nhưng y vẫn nói như vậy, vì đối phương là Ôn Kỳ.

Đương nhiên, Lâm Dực cũng chưa từng tự cho mình là 1 thuần chuẩn gì cả, y thủy chung cảm thấy đều đồng dạng là nam nhân, cái từ 1 thuần chủng này quả đã quá mức hung hăng càn quấy cùng ích kỷ, việc có đàn ông hay không đàn ông, cũng không thể dùng việc này để suy tính được.

Và thế là, ngay khi Lâm Dực vừa dứt lời, thì đã cùng lúc diễn ra một sự tình càng vượt xa dự đoán của ý hơn.

Khi lưng đã dính chặt lấy tấm thảm lông, Lâm Dực mới giật mình một cái, ngửa mặt, đối diện với kẻ đang ngồi ở trên người y cư cao lâm hạ (nhìn xuống từ trên cao)... Ôn Kỳ!

Ôn Kỳ cúi người: “Nghĩ kỹ chưa?”

Lâm Dực nháy con mắt vài cái, chờ hiểu được tình cảnh hiện tại của mình, tuy nói có chút trở tay không kịp, y lại vẫn như cũ cắn răng, thấp giọng lên tiếng.

Không ngoài dự đoán, Ôn Kỳ liền thò tay tới giật phăng cái khăn tắm bên hông của Lâm Dực.

“Ah!”

Đột nhiên, Lâm Dực phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Ôn Kỳ quay đầu, có chút tức cười: “Tôi còn chưa có động thủ anh la cái gì?”

Trầm mặc vài giây, Lâm Dực có chút xấu hổ lấy kính mắt xuống, cũng chẳng quan tâm đến vấn đề thể diện, lắp bắp giải thích: “Cộng, cộng long chân của tôi bị đứt...anh cứ tiếp tục.”

Rút cục, Ôn Kỳ triệt để dừng lại hành động trên tay, im ắng quan sát gương mặt đang cực lực kiềm chế của Lâm Dực, vài phút qua đi, hẳn bỗng nhiên cười lạnh, rồi rời khỏi người Lâm Dực.

“Lần sau nên thành thật hơn một chút,” nhặt lên chiếc áo sơ mi vừa bị ném đi, đưa tới, Ôn Kỳ liếc mắt nhìn Lâm Dực trên mặt đất, “Anh càng muốn nguy trang, tôi lại càng muốn vạch trần anh.”

“...”

Lâm Dực không lên tiếng, cũng không phải bởi vì những lời mà Ôn Kỳ nói..., mà là ——

“Tự mình giải quyết hay là để tôi gọi phục vụ phòng vào giúp?” Tựa người cạnh cửa, Ôn Kỳ thản nhiên hỏi như đây chẳng phải việc liên quan đến mình.

Thở dài, Lâm Dực yên lặng đứng dậy, sau đó, một lần nữa đi vào phòng tắm.

Chậc chậc, mình cũng...đàn ông đấy chứ?

11. Chương 11: Tiệm Tay Tắt Đèn Sẽ Lĩnh Ngộ Được Đau Đớn Đến Cỡ Nào...

Tìm được chỗ ở mới, Ôn Kỳ rất nhanh liền chuyển đến.

Mà hôm nay lúc về nhà đón Ôn Lục, sự tình diễn ra khi ấy đã vượt quá dự kiến của Lâm Dực, tiểu nha đầu thể mà lại ôm chặt cứng Ôn Lục, kéo căng cuống họng gào to đến mức không ra hơi, dù khuyên như thế nào nhóc con vẫn không chịu buông người ta ra. Ôn Lục cũng không ngại cả người bị chét đầy nước mắt nước mũi vẫn đứng nguyên tại chỗ, thậm chí còn ngẫu nhiên vươn tay vỗ vỗ lưng trấn an tiểu nha đầu.

Lâm Dực nhin không được tắc lưỡi, y nhớ rõ mới vài phút trước, hai đứa nhóc này còn vì cái xẻng đồ chơi bị nứt mà cầu véo đến thủy hỏa bất dung, không nghĩ tới mới chỉ trong chốc lát, hai nhóc vô tư đã đạt tới trình độ củi khô bốc cháy thế này.

Vì vậy, lúc ra cửa, Lâm Dực ho nhẹ một tiếng: “Này...”

“Mỗi cuối tuần nhớ mang con gái anh tới, ” đoán được Lâm Dực muốn nói cái gì, Ôn Kỳ quay đầu lại nhìn y, “Tôi không bảo đảm sẽ dạy được bao lâu, giống như những gì tôi đã nói lúc trước, tôi không có nhiều thời gian rảnh.”

“Đã biết,” Lâm Dực cười cười, “Thật làm phiền anh quá, về phần học học phí tôi —— “

“Lâm Dực,” Ôn Kỳ hừ lạnh, “Đừng làm cho tôi đổi ý.”

“... Lên xe đi!”

Nhanh chóng mở cửa xe ra, Lâm Dực cũng coi như thức thời mà không nói thêm gì nữa.

Y chỉ là theo thói quen cân nhắc chu đáo những vấn đề còn ứ đọng một lượt thôi, y cũng biết, thói quen này đôi khi có thể được xem như một ưu điểm, nhưng đôi khi nó lại trở thành một nhược điểm trí mạng cho mình.

Nhà mới của Ôn Kỳ nằm ở một chung cư vừa mới xây không bao lâu, chủ nhà bởi vì phải đi du học, nên một thời gian lâu sau mới có thể về nước. Tiền thuê cũng tương đối phù hợp, mà trên thực tế, nơi này chỉ cách trường đại học của Lâm Dực khoảng một hai trạm dừng, Lâm Dực đối với điểm này rất phi thường hài lòng.

Đơn giản dọn dẹp gian phòng qua một lượt, đang định dựa vào vách tường nghỉ một lát, trong lúc lơ đãng giương mắt, Lâm Dực liền nhìn thấy một chiếc piano đã được sẵn nơi góc phòng, ngăn người, còn có thêm vài phần thất thần.

—— Đó là chiếc piano đứng(Upright Piano) màu cánh gián trông cực kỳ đơn giản.

Lâm Dực còn tưởng rằng, người như Ôn Kỳ chắc sẽ rất kỹ tính trọng việc chọn đàn dương cầm, tối thiểu cũng phải đạt đến trình độ như chiếc piano cánh (grand piano) ở nhà hàng Tây, hoặc ít nhất cũng phải như chiếc dương cầm trong sách tài liệu bài giảng của y, trắng *** rực rỡ, trông vừa oai vệ vừa sang trọng. Nhưng mà vào giờ phút này, thứ thật sự đang bày ra trước mặt y đây, đích xác là một chiếc piano vô cùng phổ thông, bất luận là kiểu dáng hay là về màu sắc của nó.

Nheo mắt lại, Lâm Dực đột nhiên cảm giác cái người Ôn Kỳ này, càng tiếp xúc lại càng khiến cho người khác khó nắm bắt, rồi lại bất giác khiến cho đối phương không thể bỏ qua, giống như đã khắc sâu vào tâm khảm, chỉ cần lay động sẽ dậy lên sóng yêu thương, dù làm cách nào vẫn không thể quay về vị trí ban đầu được nữa.

Nhưng không hiểu sao, Lâm Dực lại có chút sợ hãi, còn sợ cái gì, y kỳ thật đã biết rõ, nhưng lại không muốn thừa nhận.

“Đừng nhìn nữa, thứ mà anh đang nghĩ đến trong đầu, không thể vào lọt qua cửa căn hộ này được.”

Tựa hồ đã nhìn thấu tâm tư của Lâm Dực, Ôn Kỳ đột nhiên lướt tới, cắt ngang suy nghĩ của y.

Vội vàng thu hồi ánh mắt, Lâm Dực cúi đầu khẽ đẩy gọng kính, chờ sau khi nghe hiểu được những gì Ôn Kỳ mới nói, mắt liếc sang cửa, chỉ cảm thấy những suy nghĩ vừa rồi của mình thực mẹ nó quái đản.

“Lâm thúc thúc.”

Ăn xong bữa tối, Lâm Dực ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, Ôn Lục không biết lúc nào đã tiếp cận y, bất thành linh nhỏ giọng kêu lên.

Cúi đầu xuống, Lâm Dực điều chỉnh tốt biểu lộ trên mặt: “Làm sao vậy?”

Kỳ thật y đã vụng trộm đắc ý từ nãy giờ rồi, cho dù cơm tối là gọi từ bên ngoài đưa tới, nhưng có thể ở lại nhà của Ôn Kỳ, ăn cơm chung với Ôn Kỳ trên cùng một cái bàn, Lâm Dực cảm thấy loại cảm giác này đặc biệt —— đặc biệt có hương vị gia đình mà!

“Thật ra, mấy ngày nữa nhà trẻ sẽ tổ chức một vài hoạt động chào mừng Lễ quốc khánh, mỗi bạn đều phải vẽ một bức tranh với đề tài tình yêu quê hương tổ quốc, ba ba nói hiện tại con còn chưa được đi nhà trẻ, thế nhưng con cũng muốn tham gia hoạt động cùng các bạn, mọi người đều nói Lâm thúc thúc biết vẽ tranh rất đẹp, thúc thúc có thể vẽ cho con một bức tranh không? Con không biết vẽ cái gì cả...” Thanh âm của Ôn Lục rất nhỏ, nhưng khi nói lại nhấn rõ từng chữ một, khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngẩng cao cũng tràn đầy vẻ chăm chú.

Nói thật, đây là lần đầu tiên Lâm Dực nghe thấy Ôn Lục nói nhiều như vậy..., trong ấn tượng của y, đứa nhỏ Ôn Lục này quả thực không khác gì với Ôn Kỳ, tuy ít lời, đối với ai cũng rất ôn hoà, nhưng một khi đã bắt đầu phát cáu thì bất kì ai cũng không thể trêu vào được. Hơn nữa Lâm Dực biết rõ, mỗi lần hai nhóc

con nhao nhao cải vả, xét cho cùng đều là do con gái của y độc tài cần quấy, cho nên trong suốt thời gian qua, Lâm Dực đối với Ôn Lục đã hình thành nên một loại mong muốn bảo hộ nói không nên lời, tựa như đối với Ôn Kỳ vậy.

Đương nhiên, y và Ôn Kỳ, ai bảo vệ ai còn chưa xác định được à.

Chờ cho Lâm Dực đơn giản vẽ xong bức tranh, lúc quay đầu nhìn về phía Ôn Kỳ đang tựa trên ghế sofa mãi không lên tiếng, mới phát hiện đối phương chẳng biết đã ngủ mất từ khi nào.

Ôn Lục bên người cũng đã ỉu xiu héo rũ, xem bộ dáng chắc là vì dọn nhà mà quá mệt mỏi đây.

“Ba ba của con...không sao chứ? Có nên gọi ba dậy vào phòng ngủ không?” Dem Ôn Lục ôm đến giường nhỏ trong phòng nhỏ, Lâm Dực thấp giọng hỏi bé.

Ôn Lục vuốt vuốt mắt lắc đầu: “Ba ba thường xuyên ngủ ở phòng khách, chỉ cần đắp thêm chăn là được rồi.”

“... À.”

Ngay sau đó, y liền nhẹ chân nhẹ tay cầm lấy cái mền to phủ lên người của Ôn Kỳ. Cúi đầu nhìn khuôn mặt yên tĩnh ngủ say của đối phương, nháy mắt mấy cái, Lâm Dực vô ý thức nuốt một ngụm nước miếng.

Cố gắng khắc chế ý niệm nào đó vừa đột nhiên xuất hiện trong nội tâm, Lâm Dực chột dạ quay đầu nhìn nhìn khắp nơi, xác định từ gian phòng của Ôn Lục sẽ không nhìn thấy được tình cảnh ở nơi này, y liền nhanh tay chọc nhẹ cái trán của Ôn Kỳ.

Để cho chút tình cảm không thể được vạch trần trong lòng mình được toát ra, vừa nghĩ, Lâm Dực một bên cảm thấy mỹ mãn mà cười khẽ vài tiếng, y cũng không phải không ghi hận người ta, lòng dạ của y trước giờ luôn đặc biệt hẹp hòi kia mà.

Đứng dậy rồi lại dừng vài giây, Lâm Dực sờ sờ cằm suy tư, tuy nói y vẫn như cũ không có can đảm thử nghiệm cái màn hôn trộm hay trình chiếu trên TV, bất quá không có sao, được trông thấy người thật như vậy là đủ thỏa mãn lắm rồi, thậm chí những việc nhỏ nhoi trong ngày hôm nay cũng đã làm cho y mừng rỡ đến sắp không thể phân biệt được phương hướng.

Nhìn nhìn hai bên một chút, thấy công tắc đèn đang nằm ngay trên đầu Ôn Kỳ, Lâm Dực cũng không nghĩ nhiều, dự định tắt đèn xong sẽ trực tiếp mò đường ra về.

Bất quá, dùng bốn chữ “Vui quá hóa buồn” để hình dung tính cảnh của Lâm Dực trong giờ phút này quả thực là thích hợp nhất rồi.

Sau khi không cẩn thận đụng ngã một món đồ nào đó, Lâm Dực lại càng hoảng sợ, đang ngồi xổm xuống cẩn thận từng li từng tí tìm tòi, không nghĩ tới sau lưng đột nhiên mát lạnh, hứ cũng không kịp hứ một tiếng thì cả người y đã bị một cước đạp bay ra ngoài.

Có cảm giác giống như đang bay lượn, Lâm Dực dù ngồi cáp treo cũng chưa từng có cảm giác kích thích như thế đâu.

Cũng không biết đập đầu vào chỗ nào, Lâm Dực bùm cái xương mũi đang tê dại, vô ý thức hô to: “Ôn Kỳ _____”

Cũng không chờ câu được nói ra hết, Lâm Dực đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng lăn một vòng sang bên cạnh tẩu thoát, cũng chẳng quan tâm kính mắt đã bị đập vụn, chịu đựng lòng bàn tay bị mảnh kính đâm đến đau đớn, y gấp gáp đứng dậy chạy vội về hướng công tắc đèn trong phòng khách.

BA!

Ngọn đèn ở cửa trước đột nhiên sáng lên, Lâm Dực quay đầu, thì ra là Ôn Lục đang ôm gối đầu đứng ở cửa ra vào.

“Ba ba không thể tắt đèn ngủ...” Tựa hồ cũng đã bị dọa không nhẹ, chỉ thấy Ôn Lục cũng đang trợn to mắt, nhỏ giọng nói ra.

Miệng hỏn hỏn hỏp lấy từng miếng lớn không khí, Lâm Dực nhú mảy, chợt nhớ đến những tình tiết chỉ xảy ra trọn vẹn trong phòng một phút đồng hồ vừa qua, y vội vàng nhìn về phía Ôn Kỳ ở sau lưng.

Y chưa từng thấy qua bộ dạng thất thần của Ôn Kỳ như thế bao giờ, trong mắt hỏn không mang theo chút tiêu cự nào, cứ như vậy mà đứng thẳng tắp tại chỗ không nhúc nhích.

“...” Thở dài, Lâm Dực cố gắng ổn định lại tâm tình, đi qua, “Không sao chứ? Có hay không bị thương chỗ nào? Vừa rồi tiện tay tắt —— “

Đang nói, trong miệng đột nhiên lư chuyển một mùi vị tanh mặn, Lâm Dực liền giật mình, mê mang giơ tay sờ sờ lên, ×, máu mũi...

Upright Piano

Grand Piano

12. Chương 12: Đã Lâu Không Gặp

Thật lâu về sau, mỗi lần Lâm Dực nhớ lại tình cảnh tối hôm đó, dùng câu nói đang thịnh hành hiện này thì chính là——xót đến tận đáy óc.

Xương mũi bị gãy.

Lúc ra khỏi bệnh viện thì trời cũng đã khuya lắm rồi, Ôn Kỳ hiển nhiên không có ý định giải thích gì, đương nhiên, Lâm Dực cũng sẽ không hỏi.

Chỉ là Lâm Dực cũng không biết vì sao, rõ ràng người không may chính là mình, nhưng sau khi nhìn thấy bóng lưng rời đi của Ôn Kỳ, đáy lòng y lại đột nhiên nổi lên một sự chua xót khổ sở nói không nên lời, y thật sự đoán không ra Ôn Kỳ đến tốt cùng đã phải trải qua những sự tình gì, y cũng không hiểu được khi con người sợ hãi tới cực điểm sẽ có cảm giác như thế nào.

Chỉ là cho tới bây giờ, y chưa từng khao khát muốn hiểu rõ một người nào đến như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác, người nọ lại không có ý định muốn cho bất kì kẻ nào bước vào thế giới nội tâm của mình.

Thở dài, Lâm Dực thu hồi ánh mắt, y cảm thấy mình không nên cứ ôm sự đau xót trong lòng như vậy mãi, cho nên...y phải gấp rút tìm một người cùng đau xót với mình.

Không hề nghi ngờ, Lâm Dực liền chọn kẻ đáng thương Tần An.

“Con mẹ nó chứ tôi cũng sắp thành nam nhân của cậu luôn rồi! Nếu như không phải vợ tôi luôn một mực canh giữ bên điện thoại thì xem cái còn tưởng rằng tôi đã có người khác ở bên ngoài——×! Cậu bị ai đập cho một trận rồi hả?”

Tần An vừa xuống xe vừa bắt đầu cẩn thận, kết quả vừa ngẩng đầu đối mắt với sống mũi bị dán băng gạc kín mít gần hết của Lâm Dực, hỏn đã kinh ngạc hỏi ra như thế.

Lâm Dực ha ha cười: “Bị té ngã.”

“Chỉ té ngã vậy thôi hả? Đi bệnh viện chụp hình chưa?” Tần An một bên đi đến quán bar trước mặt, một bên quay người hỏi Lâm Dực, “Phần ót có đau hay không? Cậu coi chừng thương tổn đến hệ thần kinh đó!”

“Chỉ gãy xương xúu thôi, cũng không dọa người như cậu nói đâu,” Lâm Dực tìm một chỗ ngồi xuống, “Hồi nãy trong bệnh viện đã truyền dịch rồi, cũng đã uống thuốc kháng viêm, dưỡng vài ngày chắc là sẽ khỏi.”

“Vậy chỗ này cũng là do bị ngã sao?” Ánh mắt của Tần An rơi lên phần tay bị quấn đầy băng của Lâm Dực, có chút hồ nghi.

“Ờ” thấp giọng đáp lại một tiếng, Lâm Dực quay đầu gọi nhân viên phục vụ, “Cho hai —— “

“Nước chanh cùng Long Island Iced Tea.” Đánh gãy lời Lâm Dực, Tần An đoạt nói trước.

“... cậu uống nước chanh?” Lâm Dực cười.

“Nước chanh là cho cậu, ” Tần An tức giận tới mức trợn trắng mắt, “Con mẹ nó mới truyền dịch mà con muốn uống rượu bộ không muốn sống nữa hả?”

“...” Lâm Dực hé miệng, cảm giác việc mình tìm một tên bác sĩ cùng đi giải sầu thế này, thật sự là một cách nghĩ không được tốt cho lắm, thực tế, đối phương còn là một bác sĩ phụ khoa nữa.

“Nói nói đi, mấy cái này là do ai ban tặng cho đấy, tôi cũng không phải đồ ngốc, cậu tưởng tôi dễ bị lừa gạt như mấy đứa con nít lắm hả? ” Tần An khó có được vẻ mặt nghiêm túc như hiện tại, nhíu mày hỏi.

Ngay sau đó như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, Tần An bỗng nhiên giương mắt: “Không phải là —— “

Lâm Dực có chút chột dạ, theo thói quen muốn đẩy gọng kính, lúc giơ tay lên mới nhớ tới kính mắt đã sớm bị đập vụn rồi, đành phải thuận tay gãi gãi mặt: “Đừng đoán mò, thật sự là do té ngã đấy.”

“Cậu biết rõ người tôi hỏi đến là ai à?”

Lâm Dực ho nhẹ, giả vờ giả vịt: “Hả, cậu đang nói ai?”

Tần An không đáp lời, nhìn chằm chằm vào Lâm Dực vài giây, sau đó thăm dò mở miệng: “Hắn đi tìm cậu rồi?”

“Ai?”

Vô ý thức hỏi lại, Lâm Dực mới bỗng nhiên kịp phản ứng, người mà Tần An đang nhắc đến tựa hồ...không phải Ôn Kỳ!

Vậy là ai?

Nghĩ đến vài ngày trước, lúc Tần An nghe điện thoại của mình cũng có chút kỳ quái, khi ấy bởi vì cảm xúc của y đang rất sa sút nên không có tí mĩ truy xét đối phương, nhưng hiện tại xem ra, Lâm Dực phi thường khẳng định, Tần An đang có việc gặt mình.

Bất động thanh sắc nhấp một hộp nước chanh, Lâm Dực cũng không đợi Tần An đưa ra câu trả lời, cũng không đếm xỉa tới nữa mà hỏi thăm chuyện khác: “Khoa thần kinh chỗ cậu có người bác sĩ tâm lý nào họ Từ không?”

Tần An sững sờ, nghĩ nghĩ: “Khoa thần kinh à? Không quen, làm sao vậy?”

“Không có gì, có một số việc muốn hỏi hắn một chút.”

“Hỏi hắn? Hỏi bác sĩ khoa thần kinh?” Tần An rõ ràng có chút khấn trương, “Xảy ra chuyện gì? Cậu lại ngủ không yên rồi hả?”

“...” Lâm Dực trầm mặc.

Đợi cả buổi, Tần An nhin không nổi nữa: “Con mẹ nó lời nói của cậu có thể rõ ràng hơn chút được không?”

Lâm Dực rủ mắt xuống: “Cậu không phải đã biết rồi à?”

“Tôi biết rõ cái gì?” Âm cuối tăng cao chót vót, vẻ mặt của Tần An lúc này cũng đầy vẻ kinh ngạc.

“...”

“×!” Ngưỡng cái cổ uống sạch đồng rượu còn lại, Tần An đứng dậy mãnh liệt vỗ lên bàn, “Tên họ Hàn đó rốt cục đã làm gì cậu rồi?”

Tay run lên, Lâm Dực thiếu chút nữa đã ném ly nước chanh vào mặt hắn.

Họ Hàn đấy...

Họ Hàn có rất nhiều, nhưng Lâm Dực chỉ nhận thức một người duy nhất.

Cúi đầu xuống, Lâm Dực giống như thoáng cái đã hiểu rõ tất cả, hiểu rõ tại sao Tần An phải dấu diếm y, tại sao chỉ vì một chút chuyện nhỏ liền luống cuống tay chân.

“Lâm Dực?”

Chờ lý trí rốt cục đã quy về, Tần An cẩn thận từng li từng tí kêu Lâm Dực một tiếng, nói chuyện cũng cà lăm theo: “Tôi thật ra là không cẩn thận trông thấy tên đó, tôi cũng không chắc là hắn, thật thật đó, có thể, có khả năng tôi đã nhìn lầm người...”

Khoát khoát tay, Lâm Dực lại đứng lên cười cười: “Cậu đã đoán sai rồi, mấy vết thương này kỳ thực không phải là do hắn gây ra, thật sự là vì té ngã thôi.”

Nói xong, Lâm Dực xoay người rời đi.

“Vậy cậu tìm bác sĩ tâm lý làm gì?” Tần An từ phía sau kéo lấy y.

“Ồ thì một người bạn của tôi đang gặp phải vấn đề trong chuyện này, tôi chỉ muốn tìm hiểu thêm chút à,” sau khi dùng ngữ khí bình thản để đáp lời đối phương, Lâm Dực dừng lại một chút, “Tôi cứ tưởng Tô Âm đã nói cho cậu biết rồi.”

“... Hắn thật không có đi tìm cậu?”

“Yên tâm đi!” ý thức được đối phương bất an, Lâm Dực khẽ cười hai tiếng, cười xong lại nhìn hắn, “Cũng đã lâu như vậy, chắc hắn đã sớm quên rồi, trở về chỉ có thể là trùng hợp, hơn nữa cũng là do tôi ích kỷ trước, nếu có thật sự gặp lại tên đó, người đầu tiên mà tôi quấy rầy sẽ chính là cậu.”

“×...để tôi đưa cậu về.” Nói xong, Tần An dẫn đầu đi ra bên ngoài.

Chỉ tiếc, vào lúc con người ta đã gặp không ít phiền muộn, thì sự tình càng vượt ra ngoài dự liệu bản thân sẽ lại tiếp tục xảy đến càng nhiều hơn.

“Vào những chỗ thế này mà chỉ uống có ly nước chanh, Lâm Dực anh khi nào thì biến thành kẻ nghèo kiết hủ lậu rồi?” Một thanh âm bất ngờ vang lên từ phía sau, mang theo ý châm chọc vô cùng rõ ràng, “Hay là phong cách theo đuổi đàn ông của anh đã thay đổi?”

“...”

Lâm Dực đứng đực tại chỗ, cũng không lập tức quay đầu lại.

Ngay sau đó, chủ nhân của âm thanh kia cũng phi thường chủ động đi vòng đến trước mặt Lâm Dực, hát cao cầm, nhìn thẳng vào Lâm Dực: “Lâm học trưởng, đã lâu không gặp.”

13. Chương 13: Hàn Ninh Cẩn

Trong tiềm thức, kỳ thật Lâm Dực đã biết rõ cái ngày này sớm muộn gì cũng đến, y cũng đã sớm làm tốt công tác tiếp nhận, chỉ tiếc vào thời điểm thật sự gặp lại người ta, y vẫn cảm thấy trở tay không kịp như cũ.

Mà điều hiển tại làm y càng thêm tiếc nuối, chính là không có chiếc kính mắt để giúp y che giấu bớt sự bối rối nơi đáy lòng.

“Học trưởng gần đây hình như bề bộn nhiều việc lắm thì phải, tôi đây còn nghĩ sẽ không kịp làm một chuyến thăm hỏi chính thức, bất quá nếu Tần An đã nói trước cho anh biết, mà tôi còn không ra chào hỏi thì có lẽ không được lễ phép cho lắm, đúng không?”

Bộ dạng của người đàn ông này ước chừng khoảng hai mươi lăm tuổi, tướng mạo phi thường tuấn tú, quần áo đơn giản nhưng không làm mất đi vẻ sang trọng, trên thực tế khí chất sạch sẽ của đối phương hoàn toàn không tương xứng chút nào với không khí nơi quán bar này.

Kịp thời ngăn chặn Tần An như muốn nói điều gì, Lâm Dực hiển nhiên đã sắp xếp xong cảm xúc trong lòng, ngẩng đầu nhìn đối phương cười cười: “Ninh Cẩn, đã lâu không gặp.”

Hàn Ninh Cẩn —— thiếu thiếu gia của Ninh Hoàng quốc tế, xuất ngoại hơn bảy năm, hiện đang giữ chức phó tổng giám đốc của Ninh Hoàng quốc tế.

“Nghe nói anh đã kết hôn?” Tìm một nơi tương đối yên tĩnh và hẻo lánh ngồi xuống lần nữa, Hàn Ninh Cẩn lập tức nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Lâm Dực, “Ah, hoặc là giống như tôi đã nghe nói —— anh đã ly hôn rồi?”

“Ừ.” Không chút do dự, Lâm Dực lập tức gật đầu.

“Nói như vậy, tính tình của người phụ nữ kia xem ra cũng rất tốt, vậy mà không có khởi tố anh, anh nói đúng không?”

“Ừ.”

“Bởi vì đồng tình sao? Đồng tình anh rõ ràng yêu thích đàn ông nhưng lại phải ủy khuất chính mình cùng nữ nhân kết hôn? Thời điểm ly hôn, cô ta có phải còn nói với anh ba chữ—— đã vất vả?”

“...” Ác ý trong giọng nói của đối phương rõ ràng rành rành, Lâm Dực hơi trầm mặc vài giây, nhưng sau đó lại khách khí cười cười, “Câu nói sao thì chính là vậy.”

“Lâm Dực.”

“...”

“Tôi vẫn luôn tò mò một việc,” nghiêng thân về phía trước, Hàn Ninh Cẩn lập tức rút ngắn khoảng cách với Lâm Dực, “Bảy năm trước, cha tôi rút cục đã cho anh bao nhiêu tiền?”

“...”

“Nói xem, ông ấy cho anh bao nhiêu tiền để anh rời khỏi tôi?”

Lâm Dực nhíu mày, hơi có chút thất thần.

“Ah, đúng rồi, anh gần đây dường như đang thường xuyên gặp mặt một người phải không? Nếu tôi nhớ không lầm, gọi là Ôn Kỳ thì phải, tôi nói chính xác chứ?”

Ngắc đầu, Lâm Dực khó tránh khỏi có chút kinh ngạc, y kinh ngạc vì Hàn Ninh Cẩn lại hiểu rõ cuộc sống của mình đến như vậy.

“Anh không cần khẩn trương, tôi chỉ đơn giản muốn nghe ngóng một chút tình hình của anh gần đây mà thôi,” nói xong, đối phương đột nhiên cười cười, “Lâm Dực, tôi cũng muốn cùng anh làm một cuộc giao dịch...”

Giật giật khóe miệng, Lâm Dực không nói lời nào, chờ đối phương kết thúc câu nói.

“Tôi hiện tại sẽ ra giá gấp đôi, một nửa dùng để mua anh rời khỏi cái tên Ôn Kỳ kia, một nửa còn lại, là dùng để mua anh về bên người tôi. Anh cảm thấy như thế nào? Rất có lời đúng không?”

“...”

“Giống như bảy năm trước, tôi cũng chỉ cho anh hai con đường, một là lấy tiền làm việc, cuối cùng còn có thể lưu lại một chút thanh danh trong lòng của người kia. Nhưng nếu lựa chọn con đường ngược lại, mặc dù anh vẫn có thể tiếp tục giả trang thành cái kiểu người mà mình thích đấy, chỉ có điều mọi người bên cạnh anh đều sẽ biết —— anh thật ra chính là một kẻ đồng tính luyến ái, mà anh cùng tên kia, cũng tuyệt đối đừng hi vọng sẽ còn có thể trải qua những ngày tốt lành gì.”

“Lâm Dực, anh thấy tôi làm không quá phận chứ?” Nhìn sắc mặt khê biến của Lâm Dực, Hàn Ninh Cẩn thoả mãn bổ sung: “Anh không nghĩ đó là một lựa chọn tốt à?”

Nói thật, Lâm Dực có chút không quen cho lắm, không quen một người nhìn sạch sẽ đơn thuần, nhưng lại có thể nói ra những lời bén nhọn cay nghiệt từ miệng như thế. Nhưng y không thể không thừa nhận, mình đích xác đang bị trừng phạt đúng tội.

Cho nên ngoại trừ trầm mặc, y hoàn toàn không có lời nào để nói.

“Tại sao không nói chuyện? Ngại ít à? Bằng không thì tự anh ra giá đi—— “

Lời còn chưa dứt, đột nhiên một ly rượu đỏ nện tới, chỉ thấy Tần An vẫn một mực không nói chuyện bên cạnh đã đứng dậy trực tiếp nhắc bàn: “Hàn Ninh Cẩn con mẹ mày không để yên đúng không?”

Trời đất chứng giám, Tần An thiệt tình muốn cùng Lâm Dực trầm mặc đến cùng kia mà, nhưng hiển nhiên, hẳn làm sao có thể đạt đến trình độ cao siêu như Lâm Dực được.

Mà quay trở lại câu chuyện hiện tại, việc Lâm Dực xin lỗi Hàn Ninh Cẩn là đúng đắn đấy, nhưng Lâm Dực muốn xin lỗi ai là chuyện của Lâm Dực, Tần An đã tự nhận là mọi chuyện không quan hệ với mình, dù sao hắn và tên họ Hàn kia cũng không quen biết. Nhưng Tần An chỉ biết là, hắn và Lâm Dực là bạn bè thân thiết với nhau, ai cũng đừng hòng ở trước mặt hắn chà đạp Lâm Dực.

Dựa theo những tâm sự này, có thể tưởng tượng ra được Tần An này giờ đã phải nhẩn nhện vất vả đến cỡ nào.

“Mày lập lại lần nữa, mày muốn mua ai? Còn ra giá cái ——×, mày đang dụ người khác bán *** à? Mấy tuổi rồi hả?” Nói xong, Tần An đặc biệt khoa trương cười to vài tiếng, “Thực cmn thú vị, hiện tại khách mua *** đều là mấy thằng phú gia công tử như mày sao? Ý nhà giàu có rồi muốn làm gì thì làm à?”

Không ý thức được đã đem chính mình vào mắng chữ luôn một thể, Tần An lúc này đã triệt để tức giận đến mất lý trí.

Kết quả thật ngoài ý định, đưa tay lau sạch rượu đỏ tung tóe trên mặt, Hàn Ninh Cẩn vậy mà không nổi nóng cũng không tức giận, chỉ nhìn Tần An hừ lạnh: “Anh gấp cái gì? Tôi cũng không mua anh.”

“Tao nhỏ vào!” Tần An xắn tay áo định xông tới.

“Tần An.”

Đem nắm đấm sắp nện vào mặt đối phương của Tần An cản lại, Lâm Dực lại khẽ cười một tiếng: “Đừng làm rộn.”

“Mẹ nó lão tử sẽ lập tức lấy giao giải phẫu mổ bụng thằng này ngay tại chỗ! ×!” Hiển nhiên, Tần An bây giờ đã mất hết nửa lý trí, làm cách nào cũng không thể trấn định được.

“Cậu đi trước đi, hôm nào bàn lại.” Quay đầu, Lâm Dực một bên dè lại Tần An một bên nói với Hàn Ninh Cẩn.

“Được, hôm nay nhất định là bàn không nổi nữa rồi, ” trước khi rời đi, Hàn Ninh Cẩn nhìn thẳng vào Lâm Dực, “Chúng ta sẽ còn gặp lại, hiện tại tôi cho anh mấy ngày để cân nhắc đấy.”

“Cân nhắc cái đầu m mày! Thằng trố —— “

“Được rồi, đi nha mọi người.” Buông Tần An ra, Lâm Dực vỗ nhẹ bả vai của hắn vài cái.

“Có ngon lại đánh với tao này!” Tần An vẫn mắng to như trước.

Lâm Dực cười thâm: “Được rồi, đừng giả bộ, tôi đã biết rõ cậu không có ý định động đến hắn ta.”

“...” Tần An sững sờ, sau đó trừng to mắt, “Bị cậu nhìn ra rồi?” (pó tai toàn tập với bạn này ==!!!!)

“Tay của người cầm dao giải phẫu như cậu sao có thể dễ dàng để tôi dè lại như vậy?” Lâm Dực bình tĩnh vạch trần mánh khoe của đối phương.

Khuôn mặt mốc của Tần An lập tức đỏ lên, ho khan vài tiếng, vừa gãi đầu vừa cười hắc hắc: “Tôi biết rõ là cậu sẽ ngăn tôi mà, ha ha, ha ha, đều đã là người trưởng thành, chỉ cần giả vờ giả vịt hù dọa hắn một chút là xong, dù sao bên Ninh Hoàng quốc tế cũng không dễ chọc vào —— “

Đột nhiên dừng lại, Tần An mãnh liệt quét mắt nhìn: “×! Lão tử thay cậu ra mặt như thế mà còn không biết nói cái gì khác à?”

“Cậu vừa rồi thực dũng mãnh, tôi đây sùng bái cậu muốn chết luôn í”

“Đi, để dũng sĩ Sparta đưa cậu về nhà!”

14. Chương 14: Chú Thích Ba Của Con Sao?

Lâm Dực hiển nhiên sẽ không nói chuyện của mình và Hàn Ninh Cẩn cho Ôn Kỳ biết, hơn nữa cũng đã sắp tới buổi lễ sinh hoạt chào mừng ngày Quốc Khánh của trường đại học, Lâm Dực mỗi ngày đều vội vàng cùng các thầy cô sinh viên sáng tạo ra những tấm băng-rôn tranh ảnh kỷ niệm ngày Quốc Khánh, có

khi phải cắt nối biên tập tư liệu đến tận đêm khuya, y cơ hồ chỉ có mỗi thời gian đưa nhóc con đi học đàn mới có cơ hội gặp mặt Ôn Kỳ.

Mà ở tình huống thông thường, Ôn Kỳ đều sẽ cùng tiểu nha đầu học đánh đàn ở trong phòng nhỏ, còn Lâm Dục sẽ an tĩnh chờ ở phòng khách, ngẫu nhiên sẽ cùng tiểu Ôn Lục nói mấy câu, chẳng qua phần lớn thời gian cũng chỉ có một lớn một nhỏ hai người mắt to trừng mắt nhỏ với nhau mà thôi, giống như ngay lúc này vậy.

Ánh mắt rơi lên chiếc laptop vừa mới cầm từ trường đại học tới đây, Lâm Dục nghĩ nghĩ, quay đầu hỏi: “Chú mở phim hoạt hình cho con xem nha?”

“Cảm ơn chú ạ.”

Âm thầm phun ra một hơi dài, Lâm Dục cảm thấy tối thiểu đã có thể đánh vỡ bầu không khí đặc biệt quỷ dị hiện tại rồi, chứ cứ mãi cùng một đứa nhỏ năm tuổi đối mắt im lặng như vậy, đây thật sự là một chuyện khiến người ta chẳng cảm thấy an nhàn chút nào.

Nhanh chóng tìm kiếm bộ phim hoạt hình mà tiểu nha đầu nhà y thích xem nhất Thomas và những người bạn rồi mở lên, Lâm Dục vươn tay ôm lấy Ôn Lục đang cách mình một khoảng xa, hai chú cháu cùng nhau xem phim.

Mà đương lúc Lâm Dục xuất ra một đồng sức lực múa tay múa chân giải thích nội dung bộ phim như khi xem cùng tiểu nha đầu nhà mình, thì Ôn Lục trên đùi đột nhiên ngẩng đầu: “Lâm thúc thúc rất thích xem cái này sao?”

“...” Lâm Dục sững sờ, nháy mắt mấy cái, cười hỏi ngược lại, “Con không thích à?”

Ôn Lục lập tức ngẩng mặt lên, nghiêm trang đáp lời: “Chỉ có con nít mới xem cái này.”

“...”

Lâm Dục một đầu hắc tuyến: Nhóc cho mình là cái gì? Uống thuốc teo nhỏ như Conan sao?

“Chú ơi, con muốn xem phim.”

“Hả?”

Trong lúc Lâm Dục đang do dự, Ôn Lục đột nhiên tuột xuống, chạy chậm vào phòng bếp.

Sau khi vài tiếng động vang lên, Ôn Lục liền quay lại phòng khách, Lâm Dục thì đầy mặt ngạc nhiên nhìn hộp kem trong lòng nhóc con.

“Cho chú ăn cái này nè, mở phim cho con coi được không?”

Không hiểu sao, Lâm Dục cảm giác như mình bị xem như một con chó nhỏ vậy.

“... Cảm ơn.” Có chút bất đắc dĩ tiếp nhận hộp kem, Lâm Dục một lần nữa ôm Ôn Lục đặt ở trên đùi.

Vừa muốn mở miệng, lại nghe Ôn Lục bổ sung: “Nghe nói chỉ cần cho chú ăn kem, thì chuyện gì chú cũng sẽ đáp ứng hết, nguyên lai chuyện này là thật à.”

“...”

Thế là, vài phút sau, hai người-một người lớn thì tôi một ngụm bạn một miếng ăn ngẫu nhiên hộp kem, một người nhỏ thì đang chăm chú nhìn bộ phim duy nhất không biết đã được tồn trữ bao nhiêu lâu trong máy của Lâm Dục. Chẳng còn có cách nào khác, Ôn Kỳ không phải kẻ nghiện internet, ngay cả bên nhà y cũng đừng hy vọng có kết nối vô tuyến, chỉ có thể có cái gì xem cái đó thôi.

“Lâm thúc thúc.” Coi được một nữa, Ôn Lục lại ngẩng mặt lên kêu Lâm Dục một tiếng.

“... Làm sao vậy?” Lâm Dục có chút xấu hổ, bởi vì bộ phim đang phát tới cảnh hai nhân vật chính hôn môi thắm thiết trên màn ảnh.

Bạn nhỏ Ôn Lục lại càng nhô cao thân người hơn, bất thành linh lắc lắc vài cái cằm sát vào lỗ tai của Lâm Dục, nhỏ giọng hỏi: “Chú thích ba của con sao?”

Hỏi xong, nhóc con lại trừng to đôi mắt, cực kỳ nghiêm túc nhìn Lâm Dực, ngay cả một cái thoáng chớp mắt cũng không có.

“...”

Chuyện kinh ngạc là khó tránh khỏi rồi, lời này được nói ra từ miệng của một đứa nhỏ năm tuổi như vậy, dù là ai nghe thấy đều sẽ cảm giác không được tự nhiên, mà Lâm Dực cũng không phải ngoại lệ.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt mơ hồ mang theo một chút kỳ vọng của Ôn Lục, Lâm Dực dừng lại một lát, ma xui quỷ khiến mà ghé vào lỗ tai Ôn Lục, thấp giọng thừa nhận: “Ừ, rất thích.”

Đây là lần đầu tiên Lâm Dực thừa nhận mình yêu thích Ôn Kỳ, ngay cả y cũng không thể tưởng tượng được, mình vậy mà lại nói chuyện này cho một đứa nhóc nghe.

Ngay sau đó, Ôn Lục lại hỏi: “Vậy chú sẽ luôn đối tốt với ba con chứ?”

Lâm Dực ho nhẹ vài tiếng, đẩy đẩy gọng kính mới: “Ừ.”

“Tuy cậu đối xử với con rất tốt, ba cũng thích cậu, nhưng con rất ghét hấn, bởi vì hấn không có đối tốt với ba chút nào.”

Cậu? Lâm Dực nhú mày, qua mắt hồi lâu y mới hiểu được từ “cậu” trong miệng Ôn Lục vừa nói chính là Lục Nhiên.

“Còn có gia gia, ổng cũng sẽ khi dễ ba con, chờ con lớn lên, con sẽ trở thành cảnh sát, bắt bọn họ lại hết.”

“...”

“Lâm thúc thúc, nếu chú thích ba con, vậy chú có thể thay con bảo hộ ba trước được không?”

Nguyên bản Lâm Dực còn cảm thấy buồn cười đối với những lời mà một đứa nhỏ năm tuổi như Ôn Lục nói ra, quả thực giống như bắt hack () vậy. Nhưng mà hiện tại, Lâm Dực ngay cả cười cũng không nổi rồi.

Rõ ràng là cùng tuổi, nhưng những vấn đề mà tiểu nha đầu quan tâm vĩnh viễn chỉ có đồ ăn vặt nào ngon và đồ chơi nào vừa mới ra, thỉnh thoảng sẽ lén ăn trứng gà trong tay dùng để luyện tập viết chữ, hoặc sẽ vì búp bê Baby nào mình chưa có mà ngồi ở trước cửa hàng người ta khóc lớn đại náo, hoặc khi bị Nam đại ca giáo huấn cho một trận, nhóc sẽ trộm đi đến bàn thờ, ngồi ở dưới khóc nói gia gia là người xấu, đừng phù hộ cho ông ấy.

Còn Ôn Lục trước mặt, lại đang dùng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, hỏi y có thể bảo vệ ba ba giúp bé không?

Sờ sờ chóp mũi, Lâm Dực cười nhẹ vỗ đầu Ôn Lục: “Yên tâm đi, chú nhất định sẽ thay con bảo hộ —— “

“Cảm tình của hai người có vẻ rất tốt ha?”

Lời còn chưa dứt, một thanh âm thanh linh vang lên từ phía trước, Lâm Dực vội vàng ngẩng đầu, vừa vặn đối diện với tầm mắt của Ôn Kỳ đang quăng về phía mình.

Giật giật khoe miệng, Lâm Dực ra vẻ trấn định lên tiếng chào hỏi.

Ôn Lục nhanh chóng lôi kéo Lâm Tư Văn đến phòng nhỏ chơi đùa, Ôn Kỳ từ từ tiến đến gần Lâm Dực, đẩy mắt mang theo vài phần buồn cười: “Anh nói muốn bảo vệ ai?”

Nói xong, ánh mắt hấn còn cố ý rơi lên phần sống mũi vừa mới liền lại của Lâm Dực.

“...” Lâm Dực cũng không biết cuộc đối thoại giữa y và Ôn Lục đã bị đối phương nghe được bao nhiêu, chỉ dừng lại một chút, ha ha cười nói sang chuyện khác, “Con của anh...thực hiểu chuyện, y chang như Conan vậy.”

Kết quả lông mày của Ôn Kỳ giật mạnh một cái: “Conan là ai?”

“...”

Chạng vạng tối, thẳng cho đến khi Lâm Dực dắt tiểu nha đầu rời khỏi nhà đối phương, y vẫn còn đang kinh ngạc Ôn Kỳ vậy mà ngay cả Conan là ai cũng không biết.

Vừa tiến vào bãi đỗ xe dưới hầm, Lâm Dực đột nhiên ngừng bước, nhớ tới laptop còn chưa lấy, mà buổi tối còn phải tiếp tục làm mấy việc cắt nối biên tập, y nhất định phải trở lại lấy một chuyến.

Chỉ tiếc, vào lúc Lâm Dực xoay người mới đột nhiên phát hiện, sau lưng không biết từ lúc nào đã có thêm năm sáu người đàn ông lạ mặt chặn đường.

“Cậu chính là Lâm Dực?”

Nhìn bộ dáng của người đàn ông cầm đầu khoảng chừng bốn mươi tuổi, Lâm Dực cơ hồ lập tức đoán ra được thân phận của đối phương, nắm chặt tay của nhóc con đẩy ra sau lưng mình, Lâm Dực suy nghĩ có nên nghiêm túc trả lời đối phương — thật ngại quá, ngài đã nhận lầm người rồi hay không?

Nguyên văn () thấy trong QT ghi là bặt hack-đây là một thuật ngữ dùng trong game.

15. Chương 15: Cạn Bã

Lâm Dực biết rõ cha Ôn sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới đầu mình, nhưng có điều y không nghĩ tới chính là, ngày đó lại xảy đến nhanh như vậy.

Khoảng cách từ đây đến chiếc xe vẫn còn một đoạn ngắn, muốn cưỡng chế bỏ chạy e rằng là chuyện không thể rồi, Lâm Dực nhìn nhìn đám người trước mặt, dứt khoát bỏ luôn ý định chạy trốn.

Sau khi khiến cho bản thân trấn định, Lâm Dực lễ phép mở miệng hỏi thăm: “Xin hỏi ngài là —”

“Tôi là ai chắc cậu cũng đã biết rõ,” không chút tình cảm đánh gãy lời Lâm Dực, Ôn Minh cười đến cực kỳ vô lại, “Cậu cũng chớ khẩn trương, tôi mà muốn làm gì thì đã sớm động thủ rồi, chứ chẳng rảnh rang ra đây gặp mặt cậu đâu.”

“...” Lâm Dực khẽ nhú mày, trầm mặc không nói.

Đường nhìn xoay chuyển, đối phương làm như lơ đãng quét mắt đến tiểu nha đầu đang núp phía sau lưng Lâm Dực: “Con gái của cậu? Chắc chắn, xem bộ dạng có thể bán được giá tốt lắm đây.”

Lâm Dực vô ý thức cầm chặt tay của nhóc con thêm một chút, dừng lại vài giây, mới có thể hòa hoãn được sắc mặt: “Ngài nói đùa thôi.”

“Đương nhiên là nói giỡn rồi, tôi có thiếu gì cách để bắt đứa nhỏ này trong lúc cậu không chú ý chứ, không cần phải ăn cướp trắng trợn trước mặt cậu như vậy, đúng không?”

Không đợi cho Lâm Dực đáp lời, Ôn Minh tiếp tục nói: “Tôi hôm nay tới tìm cậu, đơn giản là muốn thương lượng với cậu chuyện này, nếu thương lượng đạt thành, tôi sẽ không so đo với cậu nữa, càng không cần phải làm khó dễ một người trẻ tuổi như cậu Lâm đây.”

Lâm Dực không còn lựa chọn nào khác, trầm mặc vài giây, mới khẽ thở dài: “... Ngài muốn tìm tôi thương lượng chuyện gì?”

“Muốn vào trong xe của cậu nói không?”

“... Tốt.”

Rồi sau đó, sự thật đã chứng minh, Ôn Minh người này...thật đúng y như những lời mà Tô Âm đã nói, một kẻ cặn bã.

Lâm Dực nghĩ không ra sinh hoạt của Ôn Kỳ trước khi được Lục gia thu dưỡng sẽ như thế nào, y cũng không dám suy nghĩ, càng không muốn biết đến.

“Ôn Kỳ không có bằng hữu, ngoại trừ Lục Nhiên, cậu là người duy nhất có thể tiếp cận được nó, hơn nữa cậu đã giúp đỡ Ôn Kỳ, nó đối với cậu sẽ không có quá nhiều cảnh giác, chỉ cần cậu không nói cho nó tôi đi tìm cậu, chuyện mà tôi giao cho cậu làm sẽ rất dễ dàng xử lý xong.”

Lúc Ôn Minh nói ra lời này, Lâm Dực đã mơ hồ đoán ra được ý đồ của đối phương, nhưng khi nghe được từ chính miệng hắn ta nói ra, Lâm Dực vẫn cảm thấy không khỏi kinh tâm.

“Quan hệ của tôi và nó cậu cũng thấy rồi đấy, muốn nói với nó một câu cũng không biết phải gây ồn ào biết bao nhiêu,” móc ra một túi đồ phóng tới trước mặt Lâm Dục, Ôn Minh chậm rãi tiếp tục: “Chỉ là gần đây nhận được một cuộc mua bán, cần phải có sự phối hợp của Ôn Kỳ, người ta đã chỉ mặt gọi tên nó, tôi cũng không có biện pháp nào khác, nói sau chuyện này vốn cũng không có gì lớn lao, cậu đem cái này cho nó ăn hết, sau đó lập tức báo cho tôi biết, chuyện còn lại cứ để cho tôi xử lý —— yên tâm, không phải độc được gì đâu, quý lắm, đổi lại những người khác tôi còn không nỡ dùng đến là.”

Thấy Lâm Dục không lên tiếng, Ôn Minh cười cười: “Sau khi chuyện thành công, đương nhiên sẽ không thiếu phần của cậu. Cậu tiếp cận Ôn Kỳ bất quá cũng chỉ vì tướng mạo của nó, nếu như cậu giúp tôi làm xong việc này, ngoại trừ tiền thù lao tương ứng, tôi cũng sẽ để mặc cho cậu chơi đùa với nó, cũng không thu một phần tiền nào từ cậu đâu.”

“ ... ”

Lâm Dục nhìn sang Ôn Minh, lần đầu tiên trong đời cảm thấy kinh nghiệm sống của mình thực cmn quá thiếu sót.

“Tôi biết cậu đang nghĩ như thế nào về tôi,” Ôn Minh vẫn tươi cười rạng rỡ như trước, “Bất quá Ôn Kỳ là con của tôi, không có tôi nó sẽ không có khả năng sống được trên đời này, để cho tôi sử dụng một chút cũng là chuyện đương nhiên—— huống chi chuyện này cũng không phải lần đầu tiên, nó sẽ tiếp nhận thôi.”

Phát giác được sự kinh ngạc của Lâm Dục, Ôn Minh vậy mà cũng không giấu diếm: “Nếu không cậu thực cho rằng bằng tính tình của nó sẽ chịu quan hệ cùng thiên kim Lục gia sao?”

Lâm Dục khê giật mình, giấy tiếp theo, khuôn mặt cậu đã tràn đầy sự ngạc nhiên: “...ông lúc ấy đã hạ thuốc Ôn Kỳ?”

“May mà thiên kim Lục gia vốn yêu thích Ôn Kỳ nên vẫn một mực thay nó dấu giếm chuyện này, ngay cả mang thai cũng không nói ra, còn buộc Lục gia đồng ý chuyện kết hôn của chúng nó, đáng tiếc cô gái kia mệnh quá ngắn, chẳng nhóc Lục Nhiên lại nhiều chuyện truy xét ra việc chị gái của nó mang thai là do người ta ép buộc, mấy năm ăn cơm tù của tôi cũng là do cái bọn Lục gia đó ban tặng đấy.”

“ ... ”

Lâm Dục cường chế xúc động muốn vung một quyền thật mạnh vào cái bản mặt của tên khốn kiếp này, ôm chặt tiểu nha đầu trong ngực, cố gắng khống chế sự phẫn nộ mãnh liệt nơi đáy lòng.

Y rốt cuộc đã biết vì sao Lục Nhiên lại đối xử với Ôn Kỳ như thế, mà Ôn Kỳ, vì sao lại luôn nhường nhịn tên kia, thậm chí từ bỏ hết tôn nghiêm vui vẻ tiếp nhận mọi hành vi quá đáng của hắn.

“Hiện tại tôi cho cậu thời gian nửa tháng, để làm thỏa đáng chuyện này. Như thế nào? Thời gian như vậy có đủ không?” Ánh mắt rơi lên túi đồ nho nhỏ đang nằm trước mặt Lâm Dục, Ôn Minh quay trở về chuyện chính.

Nói là thương lượng, kỳ thật ý tứ của Ôn Minh rõ ràng là——ép buộc Lâm Dục phải đáp ứng.

Lâm Dục hiển nhiên đã hiểu rõ ý tứ của hắn, bỏ qua sự phẫn nộ trong lòng, y sớm đã không còn là thằng ranh chưa hiểu đời rồi, với lại tiểu nha đầu còn ở trong xe, cho nên mặc kệ có nghe theo đối phương hay không, y trước mắt chỉ có một lựa chọn.

“ ... được.”

Đem túi nhỏ bỏ vào túi quần, Lâm Dục dứt khoát đáp lời.

“Anh bạn trẻ, đã đáp ứng rồi, ngàn vạn lần đừng nghĩ đến chuyện đấu trí với tôi, cậu dù có muốn chơi tôi, cũng chơi không nổi đâu. Tôi có thể tìm tới cậu lúc này, dĩ nhiên là có thể tìm tới cậu vào những ngày khác, ” hữu ý vô ý liếc mắt về tiểu nha đầu đang ở trong ngực Lâm Dục, những lời tiếp theo của Ôn Minh tràn ngập sự cảnh cáo, “Chuyện thương thiên hại lí nhiều hơn tôi cũng đã làm qua không ít.” (thương thiên hại lí=tàn nhẫn)

“Tôi đã biết rõ.” Lâm Dục trả lời không chút đổi sắc mặt.

“Xem bộ dáng cũng biết cậu là người thông minh, làm như thế nào thì cậu tự suy nghĩ đi, hôm nay cũng không còn sớm, không trì hoãn quá nhiều thời gian của cậu, chúng ta sẽ gặp lại sau khi mọi chuyện đã thành công.”

Nói xong, Ôn Minh quay người đẩy cửa xe ra, nhưng trước khi bước xuống, như là đột nhiên nhớ tới cái gì, hần lại quay đầu nói: “Cô vợ trước đang làm ở tờ soạn báo kia, cậu nhớ nói cô ta kiểm chế lại một chút, đừng trách tôi không có nhắc nhở, *** thần trọng nghĩa quá mạnh mẽ cuối cùng gặp báo ứng chỉ có thể là bản thân cô ta.”

Nói xong, Ôn Minh rời đi thập phần dứt khoát.

16. Chương 16: Thiên Can Vật Táo, Cõi Chờng Lâm Dực (thượng)

Chờ sau khi hoàn thành tất cả những hoạt động chào mừng Quốc Khánh tại trường, Lâm Dực cuối cùng đã có thể rảnh rỗi được vài ngày.

Buổi sáng cuối tuần, Lâm Dực chở tiểu nha đầu đứng chờ ở dưới nhà Ôn Kỳ, như những gì đã bàn vào đêm hôm trước, nếu thời tiết hôm nay tốt thì hai người sẽ mang đám nhỏ ra ngoài chơi một chút.

Không hề nghỉ ngơi, Lâm Dực không có ý định sẽ đem chuyện Ôn Minh đi tìm mình nói cho Ôn Kỳ biết, y chỉ lặng lẽ đem cái túi nhỏ kia giao cho Tần An vào hôm sau, để cho hần thông qua người quen tại bệnh viện âm thầm kiểm nghiệm hàm lượng các chất hóa học trong đó, chờ sau khi có kết quả y sẽ lại suy nghĩ đến các bước tiếp theo.

Sau nửa giờ, Lâm Dực đã lái xe đến quảng trường ở trung tâm thành phố, nơi mà tiểu nha đầu đã ồn ào la hét mấy ngày qua đòi tới cho bồ câu ăn.

Mỗi đứa cầm một ít thức ăn cho chim phóng đi, vài giây sau, hai đứa nhỏ đã ngồi chồm hổm trên mặt đất chơi đến thập phần vui vẻ, liền ngay cả việc cầu véo nhau hằng ngày cũng quên mất.

Lâm Dực ngồi xổm bên người tiểu nha đầu cùng nhóc cho chim ăn trong chốc lát, tâm tình đặc biệt khoan khoái dễ chịu, y đặc biệt rất thích cái cảm giác này, giống như vợ chồng son vậy, nếu là thật thì còn tốt biết bao nhiêu.

Nghĩ như vậy, Lâm Dực quay đầu lại nhìn nhìn, chỉ thấy Ôn Kỳ đang ngồi ở trên ghế dài cách nơi này vài bước, thần sắc vô cùng chuyên chú mà đánh giá chính mình.

Đúng vậy, thần sắc cực kỳ chuyên chú, dù cho có bị ánh mắt của Lâm Dực bắt gặp, đôi mắt của hần vẫn như trước không có chút dao động.

Nhưng Lâm Dực lại là người cúi đầu xuống, ho nhẹ một tiếng, đứng dậy đi qua.

“Luôn ở trong nhà sẽ không tốt với trẻ nhỏ,” ngồi xuống bên cạnh Ôn Kỳ, Lâm Dực lại phóng tầm mắt nhìn về hướng của hai đứa nhỏ, “Vài tuần trước tôi hơi bận rộn một chút, sau này nếu không phải lên lớp, tôi sẽ thường xuyên mang Ôn Lục ra ngoài hít thở không khí, hơn nữa, lúc anh ra ngoài đi làm bé ở nhà một mình cũng không an toàn cho lắm, kỳ thật Nam đại ca nhà tôi rất thích đứa nhỏ Ôn Lục này, không bằng _____ “

“Không cần, cuối tuần tôi sẽ đưa nhóc quay lại nhà trẻ.” Ôn Kỳ cắt ngang lời y.

Lâm Dực ngăn người, quay đầu: “... Sớm như vậy?”

Ôn Kỳ lại nhìn sang Lâm Dực, đầy mắt vậy mà lại mang thêm vài phần ý vị thâm trường, thẳng đến khi khóe mắt Lâm Dực run rẩy đến kéo căng không nổi nữa, hần lúc này mới hừ một tiếng mở miệng: “Kỳ thật cũng không thể trốn mãi, chuyện bị tìm được chỉ là vấn đề sớm hay muộn.”

“... Ân.”

Thấp giọng đáp lời, Lâm Dực quay đầu đi, khó tránh khỏi có chút chột dạ, vội vàng tiếp tục nhìn về hướng hai đứa nhỏ. Cũng may, Ôn Kỳ không nói gì thêm nữa.

Mà hai người trầm mặc hết nửa ngày, Lâm Dực mới đưa tay sờ lên cái cằm, cũng không dám nhìn Ôn Kỳ, mắt tiếp tục hướng về phía trước, làm bộ tùy ý hỏi thăm: “Anh có muốn rời khỏi nơi này không?”

Lâm Dực không biết Ôn Kỳ khi biết được cha ruột mình vì nình bộ mấy tên giàu có mà hạ được chính mình sẽ có tâm tình gì, y thật lòng không tưởng tượng ra nổi, y chỉ cảm thấy đau lòng, đau lòng Ôn Kỳ, cũng đau lòng Ôn Lục. Cho nên vô luận như thế nào, y tuyệt đối không muốn việc này phát sinh lần nữa. Chỉ tiếc y ngoại trừ có thể bảo chứng Ôn Minh trong thời gian kỳ hạn với mình, sẽ không làm hại Ôn Kỳ, còn những thứ khác, cái gì y cũng đều làm không được.

Loại cảm giác bất đắc dĩ tựa như chuyện bảy năm trước bị người nhà của Hàn Ninh Cẩn tìm tới cửa, vừa đâm vừa xoa ép buộc y ly khai Hàn Ninh Cẩn. Lâm Dực không phải nhân vật nam chính trong phim thần tượng không sợ trời không sợ đất, y chẳng qua chỉ là một người đàn ông thấp cổ bé họng trong cuộc sống sinh hoạt đời thường, việc duy nhất y có thể làm khi đối mặt với cường địch, chỉ có thể là thỏa hiệp.

Tựa như hiện tại, y có thể thay Ôn Kỳ nghĩ đến biện pháp tốt nhất để có thể phân rõ giới hạn cùng Ôn Minh, ngoại trừ việc rời khỏi nơi này thì chắc có lẽ chẳng còn cách nào khác.

Vượt ra ngoài ý định ban đầu, Ôn Kỳ vẫn không nói lời nào, mà ngay vào lúc Lâm Dực cho rằng hắn sẽ không trả lời mình, rồi định nói sang chuyện khác, Ôn Kỳ mới đột nhiên mở miệng.

“Chuyện rời đi..., tôi trước kia thật không có nghĩ tới, bất quá hiện tại ngẫm lại, coi như cũng là một biện pháp tốt.”

Lúc nói ra câu này, Ôn Kỳ vẫn một mực nhìn về nơi cách đó không xa, Lâm Dực nheo mắt lại, vài giây đồng hồ sau lại ho nhẹ nói: “Chờ một chút, tôi phải đi vệ sinh.”

Nói xong, Lâm Dực đứng dậy, giả vờ giả vịt mà tiến vào cửa hàng phía sau lưng.

Thiên can vật tảo – Nguyên văn cả câu: Thiên can vật tảo, tiểu tâm hỏa chúc (,). Cái này trong phim TQ hay được mấy bác gõ chiêng nói vào ban đêm ấy “Trời khô vật hạn, cẩn thận củi lửa”. Tác giả ở đây đã đổi củi lửa thành bạn Lâm Dực, để đề cao mức độ nguy hiểm của bạn ấy chẳng? ^^

17. Chương 17: Thiên Can Vật Tảo, Coi Chừng Lâm Dực (hạ)

Trốn vào nơi mà Ôn Kỳ nhìn không thấy, Lâm Dực trưng ra sắc mặt vô cùng nghiêm túc nắm chặt tờ báo trong tay.

Nguyên lai Lục Nhiên đã đính hôn vào nửa tháng trước, hôm nay, tất cả các báo chí đều đăng thông tin rất chi tiết, hôn lễ sẽ được tiến hành vào một tuần sau. Tính toán toán thời gian đính hôn, xem ra cũng gần với lúc Ôn Kỳ mang theo nhóc Ôn Lục rời khỏi nhà.

Trách không được ngày đó Ôn Kỳ chẳng hiểu sao lại muốn đi uống rượu, Lâm Dực ném tờ báo đi, một bên đi trở về một bên nhíu chặt mày, điều khiến y kinh ngạc nhất chính là đã qua lâu như vậy, Ôn Kỳ vẫn chưa hề nhắc đến chuyện này dù chỉ một chữ.

Trở lại quảng trường, nhìn nhìn Ôn Kỳ ngồi ở trên băng ghế, Lâm Dực khẽ thở dài, bất động thanh sắc mà sửa sang lại cảm xúc cho tốt.

Cả một ngày dài sau đó, ngay cả lúc mang hai đứa nhóc đi ăn pizza ôn lại chuyện xưa, Lâm Dực vẫn một mực điềm nhiên như không có việc gì, thẳng cho đến khi về nhà.

“Hay là để cho Ôn Lục ở bên chỗ tôi hôm nay đi, Nam đại ca thật có chút hơi nhớ nhóc, đã thì thăm nói với tôi hết mấy lần rồi đó,” tới lúc đèn đỏ, Lâm Dực quay đầu lại, “Tôi trước chở hai đứa nhỏ về nhà trước, chờ thu xếp ổn thỏa rồi, tôi muốn cùng anh nói một vài chuyện.”

Vốn tưởng Ôn Kỳ sẽ không dễ dàng đồng ý, Lâm Dực đang chuẩn bị tìm lý do khác, ngoài ý muốn, Ôn Kỳ vậy mà đáp ứng ngay lập tức.

Chạng vạng tối, hai người cùng đi quán bar ở gần nhà.

Lâm Dực cũng ít nhiều đoán được nguyên do Ôn Kỳ không muốn rời đi rồi, y không biết Ôn Kỳ vì cái gì lại cứ khẳng khái một mực với Lục Nhiên như vậy, y chỉ biết là, chờ Lục Nhiên kết hôn xong, ở nơi này sẽ hoàn toàn không còn điều gì để Ôn Kỳ luyến tiếc. Đến lúc đó, có lẽ Ôn Kỳ sẽ thật sự biến mất khỏi cuộc đời của mình.

“Anh nếu như muốn đi,” dừng lại vài giây, Lâm Dực đến sau cùng vẫn không thể nói ra mong muốn có thể giữ liên lạc, y chỉ cúi đầu nhấp một ngụm rượu, ngữ khí bình thản, “Nếu như muốn ly khai thì nên nhanh lên đi!”

Ôn Kỳ hơi nhúu đôi lông mày, tựa hồ như đang chờ Lâm Dực nói cho hết câu.

“Vạn nhất bị cha của anh tìm được, lúc đó có muốn đi sợ cũng không được.” Rủ mắt xuống, Lâm Dực giải thích rõ nguyên nhân.

“Anh giống như còn khấn trương hơn cả tôi nữa đấy?”

Đoán được Ôn Kỳ có thể hỏi như vậy, Lâm Dực khẽ cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn đối phương: “Ân.”

“Vì cái gì?” Đáy mắt mang theo ý cười, Ôn Kỳ nhìn thẳng vào Lâm Dực.

“Không có gì.” Vẻ mặt của Lâm Dực ngược lại vẫn vô cùng thản nhiên.

Nhìn Lâm Dực trong chớp lát, Ôn Kỳ không hỏi tiếp nữa.

Điện thoại đột nhiên rung động, Lâm Dực gấp gáp cúi đầu, là Tần An.

“...chỗ này ồn quá, tôi đi nghe điện thoại một chút.” Nói xong, Lâm Dực một bên tiếp điện thoại, một bên lách người hướng thẳng vào toilet.

Đúng như dự đoán của Lâm Dực, chuyện mà Tần An muốn nói chính là về cái túi nhỏ mà Ôn Minh đã đưa cho y.

FM2, còn có tên khoa học là Flunitrazepam, là một loại thuốc an thần có tác dụng thôi miên cực mạnh, nếu uống hoặc tiêm vào người sẽ làm tê liệt hệ thần kinh trung ương sinh ra chứng mất trí nhớ tạm thời, nếu bình thường thì người uống phải thứ này chỉ ngủ đến bất tỉnh nhân sự, nhưng nếu vượt qua 28 milligram thì sẽ gây ra tử vong.

Mà cái túi nhỏ kia, thành phần chủ yếu của nó chính là FM2. Tần An đoán chừng, đây hẳn là một loại ma túy mới.

Dù đã sớm đoán được đây chẳng phải là thứ tốt lành gì, nhưng khi đã tận tai nghe được sự xác nhận từ phía Tần An, tâm Lâm Dực vẫn không khống chế được sự rét lạnh.

Không còn tâm tình giải thích cho đối phương vì sao mình lại có được thứ này, Lâm Dực chỉ đơn giản dặn dò Tần An phải giữ gìn thứ đó thật tốt, sau đó lại nói thêm vài câu lấp liếm cho qua chuyện rồi vội vàng cúp điện thoại.

Rửa mặt xong, lúc Lâm Dực quay người lại đang định ra khỏi toilet, thì liên tục tiếp đối mắt với đôi đồng tử màu hổ phách của Ôn Kỳ.

Mãnh liệt lui người về sau một bước, Lâm Dực trừng to mắt, bộ dáng thất thố mơ hồ còn mang thêm vài phần chật vật.

Chờ cho đến khi ý thức được phản ứng của mình vô cùng khoa trương, Lâm Dực liền sờ lên gọng kính, cười xấu hổ nói: “Không nghĩ tới anh cũng vào đây, làm tôi sợ hết hồn.”

Ôn Kỳ vẫn nhìn chằm chằm vào Lâm Dực, ngữ khí lãnh đạm: “Tôi tùy tiện vào đây nhìn thôi, anh nói xong điện thoại rồi à?”

“Xong rồi,” Lâm Dực vội vàng đáp, “Đi thôi, tiếp tục —— ”

“Lâm Dực,” không nghĩ tới Ôn Kỳ bỗng nhiên tiến lên một bước, giương mắt, “Anh có việc gạt tôi?”

Lâm Dực cố gắng trấn định, mấp máy môi, hướng Ôn Kỳ mỉm cười nói: “Anh là chỉ cuộc điện thoại vừa nãy?”

Ôn Kỳ không nói lời nào, cái cằm khê nâng, dừng lại trong giây lát, rồi cứ chậm rãi như thế, đem Lâm Dực bức lui từng bước một đến sát mép buồng vệ sinh kế bên.

“Ôn, Ôn Kỳ?”

Buồng vệ sinh phi thường nhỏ hẹp, lưng Lâm Dực dán chặt lên gạch men, hô hấp hơi có chút dồn dập, đến tận lúc này, y vẫn không có cách nào xác định Ôn Kỳ đến tốt cùng đã biết được những gì.

Nhưng Ôn Kỳ một câu cũng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm vào mắt y.

Cứ như thế, bầu không khí giữa hai người càng lúc càng xấu hổ.

Về phần Lâm Dực, sau khi trầm mặc thêm vài phút đồng hồ, đáy lòng y đột nhiên dâng lên một cổ bực bội mãnh liệt.

Hàn Ninh Cẩn, Ôn Minh, ma túy, những chuyện xảy ra gần đây đã làm cho Lâm Dực thật có chút tìm không ra được đầu mối nữa rồi. Trong lúc một mực bận bịu với công tác nơi trường học, y cũng chẳng phát giác ra điều gì kì lạ cả, mà hôm nay ngay vào lúc y có chút thời gian rảnh rỗi, một chuyện lại tiếp một chuyện giống như một bộ phim chiếu chậm, cứ chạy qua chạy lại trong não y mãi không dứt. Y rõ ràng đã ra sức áp chế nó, nhưng vào lúc đối diện với ánh mắt của Ôn Kỳ, trong lòng y lại càng thêm hoảng loạn.

Thất thần đứng đơ ra tại chỗ vài giây, Lâm Dực vươn tay kéo kính mắt xuống, y cảm thấy mình nhất định là vì say rượu mà bộc phát quá nhiều nhiệt tình đây, nếu không, y làm sao có dũng khí lớn đến nỗi ——

Hôn môi Ôn Kỳ!?

18. Chương 18: Đùa Giỡn Và Bị Đùa Giỡn Ngược Lại (thượng)

Không nghi ngờ chút nào, Lâm Dực trước đây đã lăn giường với không ít người, cũng đã hôn môi qua vô số lần. Nhưng mà, hôn đến xúc động bất kể hậu quả như thế, Ôn Kỳ tuyệt đối là người duy nhất trong đời y.

Điều đáng được ăn mừng ở đây, chính là Ôn Kỳ không hề nhúc nhích, cứ vậy mà đứng nguyên xi tại chỗ, thậm chí con mắt cũng quên chớp, ngay cả khi Lâm Dực đã chấm dứt nụ hôn từ lúc nào.

Và thế là, đôi đến khi đã ý thức được chính mình vừa làm ra cái trò ‘đại nghịch vô đạo’ đến cỡ nào, người đầu tiên hold không nổi nữa, vẫn chính là... Lâm Dực.

Nghiêng đầu, Lâm Dực không dám nhìn Ôn Kỳ, chỉ thuận thế chui vào góc tường, một tay cọ xát cái trán, nhắm mắt lại: “Vừa rồi dường như uống hơi nhiều, có chút chóng mặt...”

Lâm Dực đặc biệt hi vọng chính mình là vì uống say nên mới hôn Ôn Kỳ như thế, tốt nhất là khi tỉnh dậy chuyện gì cũng đều không nhớ rõ nữa, còn nếu nhớ rõ thì có thể mượn cớ say rượu, cho dù phải chết cũng không được nhận, nói không chừng khi làm như vậy thì mối quan hệ của hai người vẫn còn có thể tiếp tục duy trì được một khoảng thời gian.

Loại tâm tính làm đà điểu này đại đa số mọi người dường như đều có hết, mà Lâm Dực chính là một trong đại đa số đó, cho dù có bị nói là hèn nhất, y cũng đành chịu thôi.

Đó là lý do mà trước mặt, y chỉ có thể lựa chọn giả say, sử dụng phương pháp chơi xấu này để che dấu cục diện xấu hổ hiện tại.

Chỉ tiếc, Lâm Dực nguyên lai còn tưởng Ôn Kỳ sẽ trực tiếp phát tay áo rời đi, không nghĩ tới ——

Hừ nhẹ một tiếng, ngữ khí của Ôn Kỳ rất nhạt, cơ hồ nghe không ra cảm xúc gì: “Lâm tiên sinh, có cần tôi giúp đỡ gì không?”

“...”

Lâm Dực không nói lời nào, vịn mặt tường lạnh buốt do dự hết nửa ngày, cuối cùng mới đưa ra một quyết định vô cùng chắc chắn, xuôi theo góc tường làm như thoát lực, chậm rãi trượt ngồi dưới đất, sau đó ôm lấy bồn cầu, đầu hơi nghiêng sang một bên, làm bộ mất đi ý thức.

Bởi vì đang giả vờ nhắm mắt ngất xỉu, cho nên Lâm Dục đã không kịp nhìn thấy vẻ trên tức mớ hồ trên mặt của Ôn Kỳ.

Chỉ thấy Ôn Kỳ dừng lại hai giây, ánh mắt rơi lên cánh tay đang đập ngang qua thanh bồn cầu của Lâm Dục, trên ngón tay nhỏ của y còn đang treo lủng lẳng cái gọng kính vừa được lấy xuống trước khi hôn môi, trải qua một loạt động tác mạnh mẽ lưu loát như vậy, mà nó vẫn không cam lòng rút xuống đất cho được.

Lại nói tiếp, cặp mắt kính này là Ôn Kỳ căn cứ vào kiểu dáng của cái bị đập vụn trước đó mà mua cho Lâm Dục. Lâm Dục lúc ấy còn tượng trưng từ chối hai cái, ngay sau đó, y liền quay người lại show ra hai con mắt mừng rỡ sáng loáng, cách vài phút lại lấy xuống chà lau một lượt, lau cho đã xong lại thừa dịp không có người vụng trộm vui cười hai tiếng, cái biểu cảm kia nhìn thế nào cũng chỉ thấy hèn mọn bỉ ổi. Hiện tại tuy không có khoa trương như lúc ấy, nhưng hai cái thấu kính kia vẫn thời thời khắc khắc được bảo trì không nhiễm một hạt bụi như cũ.

Trầm mặc một hồi, Ôn Kỳ xoay người, tựa hồ định thỏa mãn tâm nguyện muốn mình rời khỏi của Lâm Dục.

Chỉ là vừa mới phóng ra một bước nhỏ, Ôn Kỳ đột nhiên dừng lại, đưa tay đụng đụng vào bờ môi vừa bị ma sát hết mấy lần, neho neho mắt, lại rút trở về.

“Lâm tiên sinh quả nhiên đã say rồi,” vừa nói, Ôn Kỳ còn xoay người kề sát vào Lâm Dục, “Nhưng cũng không thể để anh ngủ ở chỗ này, đúng không?”

Lâm Dục cả kinh, kết quả còn chưa kịp suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Ôn Kỳ, thì một màn vô cùng kì diệu cứ như vậy đột nhiên xảy ra.

Thân hình của Ôn Kỳ cũng chẳng thua kém Lâm Dục bao nhiêu, thậm chí còn cao hơn Lâm Dục một chút, khí lực lại càng không cần phải nói, người ta thế nhưng là người luyện võ hàng thật giá thật đó, cho nên chẳng cần tốn bao nhiêu sức, Ôn Kỳ đã trực tiếp đem Lâm Dục —— bế lên.

Đúng vậy, là ôm, kiểu, công, chúa!

Lâm Dục thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm khí hiển lộ nguyên hình, ngoại trừ khiếp sợ y chỉ có thể gắt gao kéo căng biểu hiện trên mặt, bất buộc chính mình trấn định lại.

“Bất tỉnh thật sao?” Ôn Kỳ giương giương mắt, âm lượng không lớn, rõ ràng là đang nói cho Lâm Dục nghe.
“...”

Lâm Dục đã căng cứng hết cỡ đến sắp ói ra hết, nhưng dù thế nào y cũng không có dũng khí trợn mắt, thiệt tình là không có chút dũng khí trợn mắt luôn, y chỉ có thể tiếp tục thực hiện kế sách “ngủ say” của mình cho đến cùng, vì chỉ có “ngủ say” y mới có thể quang minh chính đại mà quên hết những chuyện vừa nãy.

Chắc chắn, những lúc thế này, một Lâm Dục im lìm không lên tiếng lại nhìn có chút... đáng yêu?

Và thế là, không có chút chùng chừ nào, đại nam nhân Lâm Dục ước chừng ba mươi tuổi cứ như vậy bị Ôn tiểu mỹ nhân dùng một cái tư thế ôm công chúa thập phần hoa lệ, trực tiếp ôm ra khỏi toilet của quán bar, mà ngay cả một chút thở gấp cũng chưa từng thấy đối phương phát ra, cái túi FM2 nếu như có đặt trên người lúc này, không chừng đối phương còn có thể không rút một giọt mồ hôi mà một ngụm ăn hết.

Tóm lại một câu —— Ôn Kỳ thô bạo lên rồi!

Lâm công chúa, anh tự cầu phúc cho mình đi....

19. Chương 19: Đùa Giỡn Và Bị Đùa Giỡn Ngược Lại (hạ)

Chiếm tiện nghi người ta là một điều vô cùng xấu hổ, mà càng đáng xấu hổ hơn chính là đã chiếm tiện nghi lại còn chết không chịu thừa nhận. Không hề nghi ngờ, Lâm Dục chính là cái tên càng đáng xấu hổ trong câu nói trên.

Trùng hợp thay, để đối phó với loại người như Lâm Dục, Ôn Kỳ có rất nhiều biện pháp để làm cho y càng thêm hổ thẹn về hành vi không chịu trách nhiệm của mình

Ngồi ở trong xe, Ôn Kỳ luôn chú ý quan sát hàng lông mi đã run hết nửa giờ của tên Lâm Dực ngồi nơi ghế phốt lái, vậy mà vẫn quật cường không rên một tiếng này.

Mà Lâm Dực y, kỳ thật cũng biết rõ hành vi của mình bây giờ quả thực chẳng khác gì các em học sinh tiểu học ngây thơ hay làm, nhưng mà y đã chẳng còn lựa chọn nào khác, y cực kỳ sợ khi vừa mở mắt sẽ nhìn thấy đôi con ngươi không chút độ ấm của Ôn Kỳ.

Cứ thế, y cũng không biết mình đã giả ngủ được bao lâu, chỉ biết là toàn thân y không có chỗ nào là không cảm thấy đau nhức, nếu còn không chịu “tĩnh” thì chắc đến mai, y chỉ có thể ngoe đầu giảng bài cho mấy em sinh viên mất.

Vài phút sau, Lâm Dực hơi nhíu nhíu lông mày, giả vờ giả vịt nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, đưa tay vuốt vuốt mặt, rồi híp mắt nhìn sang người bên cạnh, không ngoài sở liệu liên đới mặt với ánh mắt của Ôn Kỳ.

“...tôi ngủ quên sao?” Lâm Dực ngồi thẳng người, mặt không đỏ tim không đập nói dối.

Ôn Kỳ nhướn nhướn mày, không nói chuyện, cứ vậy nhìn chằm chằm vào Lâm Dực.

“Tôi đã ngủ bao lâu?” Lâm Dực nháy hai con mắt.

Ôn Kỳ vẫn như cũ không lên tiếng.

“...” Trầm mặc vài giây, Lâm Dực vô thức quay đầu, không dám tiếp tục nhìn Ôn Kỳ nữa, “Đều đã trễ như vậy rồi à? Để tôi đưa anh về —— “

“Lâm Dực, ” Ôn Kỳ bỗng nhiên mở miệng, “Anh đừng quên mình đã là người trưởng thành.”

“...”

Giật mình, Lâm Dực cúi đầu gãi gãi mặt: “Àn.”

“Anh trốn cũng không thoát.”

Lâm Dực run run mí mắt, sau đó ngẩng đầu cười khê, tiếp tục ra vẻ trấn định mà giả ngu: “Trốn chỗ nào?”

Hừ một tiếng, hiển nhiên, Ôn Kỳ đã đánh giá thấp quyết tâm làm đà điểu của Lâm Dực.

Mà Lâm Dực hiển nhiên cũng không chú ý tới tín hiệu nguy hiểm đang ngày một rõ ràng hơn nơi đáy mắt của Ôn Kỳ, y lúc này chỉ có một ý niệm, tẩu thoát. Y luôn luôn như thế, vô luận là lúc trước hay là hiện tại, cái tật xấu này đã thành thói quen mất rồi.

“Lái xe đi, tôi coi như anh thật sự không nhớ rõ cái gì...”

Lúc câu này được nói ra khỏi miệng của Ôn Kỳ, Lâm Dực liền không hề còn chút khí khái mà nhẹ nhàng thở ra một hơi dài, chỉ tiếc, chắc chắn, đáng tiếc chính là ——

Ngay vào lúc định xuống xe chạy qua chỗ ghế lái, một tay Lâm Dực vừa mới sờ lên cửa xe, một giây sau đầu đã bị cưỡng chế lồi ngược trở lại.

“×...”

Lâm Dực lần đầu tiên chửi ra một câu thô tục trước mặt Ôn Kỳ, thật sự là đau lắm đó.

Chỉ thấy Ôn Kỳ một tay gắt gao chế trụ cái cằm của Lâm Dực, thân thể dồn sức nghiêng về phía trước, ngay vào lúc Lâm Dực còn chưa nói hết câu, hắn đã không chút do dự lấp kín người đằng trước.

Đúng vậy...

Ôn Kỳ hôn Lâm Dực.

Ấn ngay nói thật, cách hôn của Ôn Kỳ nếu so với Lâm Dực thì rõ ràng bá đạo và cường ngạnh hơn nhiều lắm, mang theo một chút cướp đoạt, lạnh lùng mà không cho cự tuyệt. Về phần Lâm Dực, người căn bản không có chút năng lực vật lộn nào mà nói, Ôn Kỳ giống như một loại thuốc phiện, mà y không có cách nào chống cự lại, chỉ có thể bó tay để đối phương trối buộc.

Nhưng chỉ cần như vậy trong nháy mắt, Lâm Dực cơ hồ đã xác định, Ôn Kỳ dường như cũng có cảm giác với y, tuy chỉ có một chút xiu xiu thôi.

Bất quá chỉ chút xiu này là đã đủ lắm rồi, Lâm Dực cũng không phải là loại người nóng vội hấp tấp.

“Hiện tại đã nhớ ra chưa?” Buông tay ra, Ôn Kỳ nheo mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Dực.

Lâm Dực sững sờ, lập tức hiểu được lời ít ý nhiều trong câu nói của Ôn Kỳ, y có chút rủm rứt xuống, đưa tay sờ lên cái cổ vừa mới bị túm lại, ho nhẹ nói: “... Nghĩ ra rồi.”

Tựa hồ rốt cục đã thoả mãn với câu trả lời thuyết phục của Lâm Dực, Ôn Kỳ hừ lạnh một tiếng, rồi dựa vào ghế ngồi đằng sau: “Tôi nói rồi, anh mà càng che giấu, tôi lại càng muốn vạch trần anh.”

“...”

Lâm Dực đột nhiên cảm thấy, lời nói này của Ôn Kỳ tuy có chói tai, nhưng thật ra cũng trộn lẫn một chút tính trẻ con trong đó.

Không giải thích được, y vậy mà phát hiện mình càng ngày càng yêu thích một Ôn Kỳ cay nghiệt, chệch, cái này không khoa học chút nào!

Vì vậy, ngay vào lúc Lâm Dực đã hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, thì chuyện càng thêm phiền phức đã ập tới.

Ôn Kỳ nhìn thẳng vào đôi mắt của Lâm Dực, sắc mặt đột nhiên lạnh xuống: “Hiện tại, cũng nên hỏi cho rõ rồi, anh đến cùng đã giấu diếm tôi chuyện gì?”

Lâm Dực kinh ngạc quay đầu, không kịp phủ nhận, rồi lại nghe đối phương tiến thêm một bước hỏi: “Ôn Minh vì sao lại tìm đến anh?”

20. Chương 20: Nhân Sinh Có Thể Gặp Được Một Auto Như Vậy Là Đủ Lắm Rồi

(Auto là chỉ những người lợi dụng sở trường kỹ thuật máy tính nhằm vào một trò hay nhiều trò game online, thông qua biến đổi phần chương trình của phần mềm game online, làm thành một chương trình ăn gian-tangthuvien)

Nói không bối rối tuyệt đối là giả dối, Lâm Dực không biết vì sao Ôn Kỳ lại có được tin Ôn Minh đi tìm mình, y cũng không xác định Ôn Kỳ đã biết được những chuyện còn lại. Y lúc này chỉ có thể tận lực bắt động thanh sắc quan sát Ôn Kỳ, một bên suy nghĩ phải làm thế nào để giải thích cho đối phương hiểu.

“Ngày hôm đó anh đã quên một món đồ, lúc đến bãi đỗ xe, tôi đã nhìn thấy anh ở cùng ông ta trong xe.” Ôn Kỳ nheo mắt lại, ý tứ rất rõ ràng, Lâm Dực đừng hy vọng phủ nhận chuyện này.

Nghĩ đến mình lúc đó đã để quên laptop ở nhà Ôn Kỳ, Lâm Dực nhanh chóng mím môi, biết rõ chính mình hôm nay nhất định là tránh không khỏi.

Bất quá cũng rất tốt, y từ trước đến nay cũng chẳng phải là kiểu sẽ trung thực giao phó mình cho người khác, y chỉ đang ngấm ngầm tìm một con đường thuận lợi hơn, ví dụ như —— đảo ngược trình tự chủ thứ của câu chuyện.

Kỳ thật y cũng không tính là nói dối, y chỉ đem mấy chuyện Tô Âm điều tra được về Ôn Minh thêm mắm thêm muối rồi biến nó trở thành nội dung chính khiến cho Ôn Minh tìm tới mình, sau đó thuận tiện lấy thêm mấy lời cảnh cáo mà Ôn Minh đã nói với y, đương nhiên, cái gọi là cảnh cáo là do y nói bừa thôi, hẳn chỉ đơn giản giải thích nói Ôn Minh không cho phép mình được nhúng tay vào chuyện của Ôn Kỳ.

Tóm lại, Lâm Dực đã quyết tâm không để cho Ôn Kỳ biết đến những việc có liên quan đến ma túy nữa, dù sao người bị uy hiếp chính là y, không phải Ôn Kỳ, y sợ một khi Ôn Kỳ biết được chuyện này sẽ không kiềm chế được kích động. Hơn nữa còn thêm vài phần tư tâm ở bên trong, Lâm Dực cảm thấy nếu Ôn Kỳ biết rõ việc này thì mình nhất định sẽ không thể sống yên ổn được, dù sao người bắt y phải bỏ thuốc chính là Ôn Minh, y không muốn Ôn Kỳ chỉ vì một người cha cặn bã như mà phải chịu tổn thương thêm một lần nữa.

Sau khi đã đem tất cả những thứ có thể nói được đều nói xong, Lâm Dực liền cẩn thận từng li từng tí mà nghĩ nghĩ, cảm giác mình kỳ thật có lẽ thích hợp với môn ngữ văn hơn thì phải, xem coi, nguyên câu chuyện vòng vèo như lọt vào trong sương mù như vậy, thậm chí ngay cả bản thân y còn tin nữa cơ mà.

Quay đầu, Lâm Dực nhìn sang Ôn Kỳ: “... bây giờ về được chứ?”

Ôn Kỳ trầm mặc một hồi, Lâm Dực đoán không ra đối phương đang nghĩ gì, chỉ nhìn thấy hắn như có điều suy nghĩ mà nhìn mình chăm chăm vào mặt mình, một tay khoác lên trên tay lái, hình dạng ngón tay xinh đẹp đến chói mắt.

Như bình tĩnh, Lâm Dực lần đầu tiên không có vì Ôn Kỳ nhìn thẳng vào mình mà chột dạ, y chỉ đột nhiên nhớ đến đôi bàn tay xinh đẹp tựa như phụ nữ trước mắt này đã ôm mình ra khỏi quán bar, ngay cả run cũng chưa từng run lấy một cái.

Chẹp, vụ buôn bán này coi như lời lớn rồi.

Khóe miệng giật giật, Lâm Dực ngoài việc cao hứng, thì ngay cả một chút mất mặt dĩ nhiên cũng không có.

“Đi thôi.” Ôn Kỳ đột nhiên mở miệng quay người, không hề nhìn về phía y nữa.

Lâm Dực sờ sờ gọng kính, tâm tình thật tốt.

Y chỉ còn thời gian một tuần này, y sẽ mau chóng nghĩ biện pháp để giúp Ôn Kỳ giải quyết chuyện của Ôn Minh.

Xe nhanh chóng ngừng dưới lầu của Ôn Kỳ, sau khi cùng Ôn Kỳ tạm biệt xong, Lâm Dực liền ngồi ở trong xe, cân nhắc nhiều lần, mới bấm số điện thoại của Tần An.

Sau đó i như trong dự liệu——

“× đại gia mày!” Đầu dây điện thoại bên kia liền truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

Lâm Dực cười, cười xong lại liếc nhìn đồng hồ, đúng 23 giờ.

“Xuất hiện đi, dũng sĩ Sparta, con dân khốn khổ đang cần ngài cứu giúp đây.”

Đối với mạng lưới quan hệ của Tần An, Lâm Dực không thể chỉ dùng một câu hai câu là có thể nói rõ ràng được, thậm chí Lâm Dực trước kia còn từng nghĩ rằng có khi Tần An là một con nhện *** bĩ bự chẳng, niềm vui lớn nhất trong sinh mệnh của hắn chính là dùng mình làm trung tâm rồi ra sức cám dỗ quyến rũ mọi người bu vào, làm cho phạm vi vài trăm dặm xung quanh đây đều đang bị yêu nghiệt hoành hành dân chúng lầm than.

Mà vào lúc này, Lâm Dực phát hiện chỉ có thể dùng một câu để hình dung Tần An ——thật sự con mẹ nó mình đang có chuyện chính sự cần làm mà!

Vì vậy sau khi cúp điện thoại, Lâm Dực liền mất nhìn danh bạ, dừng lại vài giây, sau đó đem cái tên “Tần An” trong danh bạ điện thoại chỉ sửa một chút.

... Tần auto.

Nhân sinh có thể gặp được một auto như vậy là đủ lắm rồi.

Chu chu mở, lúc Lâm Dực định vặn chìa khóa ly khai, thì tay lại run lên, giật thót người một cái.

Cách tẩm kính chắn gió, Lâm Dực nhìn người nào đó đang đứng thẳng tắp trước mặt, đáy lòng ngoại trừ áy náy, không còn điều gì khác.

Hàn Ninh Cẩn.

Lâm Dực cơ hồ chỉ trong một giây đã đoán được, theo như tính cách của đứa nhỏ này, hắn nhất định là đã theo đuôi mình cả ngày rồi đây.

21. Chương 21: Chuyện Bảy Năm Trước

Bảy năm.

Căn cứ vào cuộc trò chuyện yên bình ở lần gặp mặt trước, Lâm Dực hiện tại tựa hồ mới ý thức tới, y và Hàn Ninh Cẩn đã biệt ly bảy năm.

Bảy năm trước, Lâm Dực vừa mới tốt nghiệp đại học, người của Hàn gia liền tìm tới cửa, bắt buộc Lâm Dực cùng Hàn Ninh Cẩn chia tay.

Lâm Dực nhớ rất rõ, giống như lời của Hàn Ninh Cẩn đã nói, người của Hàn gia lúc ấy đã cho Lâm Dực hai con đường, hoặc là lấy tiền xéo đi, hoặc là liên lụy đến tất cả mọi người.

Mà phải tỉ mỉ nói tiếp, kỳ thật còn có một việc Lâm Dực chưa từng đề cập qua cùng bất kì ai, thậm chí ngay cả chính bản thân y cũng không muốn nhớ tới nữa.

Ngày đó, cha Hàn mang theo một vẻ mặt vô cùng thành thật nói với y, nếu như y chịu chặt bỏ một ngón tay phải của mình, Hàn gia sẽ không ngăn cản chuyện của y và Hàn Ninh Cẩn nữa, dù bất luận chuyện gì xảy đến.

Hàn gia hiển nhiên nắm rất rõ chuyện này đối với Lâm Dực quan trọng đến cỡ nào, chuyện ngành của Lâm Dực là hội họa, hơn nữa chỉ vừa mới tốt nghiệp, y còn chưa tìm được một công việc cho ra dáng với người ta.

Mà Lâm Dực cũng tưởng tượng không nổi nếu như không vẽ tranh thì y phải làm gì để nuôi sống bản thân mình vào nữa đời còn lại đây.

Cho nên...có hơi chút buồn cười, Lâm Dực do dự.

Bất quá chỉ là một ngón tay, nhưng y lại không có biện pháp thực hiện cái hành động trung trình như đại đa số các nhân vật trên TV không chút ngần ngại đem tay chặt bỏ.

Cho nên, nếu như nói trước đây Lâm Dực còn chứa đựng một tia may mắn trong lòng, nghĩ đến cho dù bất đắc dĩ cùng với Hàn Ninh Cẩn tách ra một thời gian ngắn, chỉ cần mình chịu liều mạng cố gắng trở nên mạnh mẽ, cũng như có được khả năng quang minh chính đại mà đem người mang về bên mình là được.

— như vậy thì vào lúc này, từ một khắc Lâm Dực thử trầm mặt trước điều kiện của cha Hàn trở đi, Lâm Dực biết rõ, chính mình triệt để thua cuộc, không chỉ là thua bởi Hàn gia, mà con thua bởi một giây từng tin vào việc ông là đồ phá hoại ái tình của người khác.

Nói cho cùng, ở trong nội tâm của Lâm Dực, Hàn Ninh Cẩn còn không trọng yếu bằng một ngón tay của bản thân.

Lâm Dực đột nhiên không hiểu được chính mình một mực kiên trì là vì cái gì, y chỉ biết là, vào lúc cha Hàn không chút nào che dấu ánh mắt trào phúng, bản thân y rốt cuộc đã không có tư cách yêu Hàn Ninh Cẩn nữa, cũng không thể trách bất kì kẻ nào, là chính bản thân y đã tự tay đẩy đối phương ra.

“Tôi thay cho con tôi buồn nôn.”

Đây là câu sau cùng mà cha Hàn đã nói với Lâm Dực.

Vào lúc đối phương quay người rời đi, Lâm Dực đã không nhận nổi ý cười trào phúng, y cũng thay Hàn Ninh Cẩn cảm thấy buồn nôn à.

Xét đến cùng, Lâm Dực đã không yêu đối phương nhiều như y vẫn nghĩ, mà ngay lúc đó Lâm Dực thậm chí cảm thấy, chính mình vĩnh viễn sẽ không có biện pháp níu giữ người mình yêu ở bên cạnh, bởi vì người y yêu nhất vĩnh viễn chỉ có bản thân mình.

Cho nên trong suốt một đoạn thời gian rất dài sau đó, Lâm Dực đã không dám công khai yêu mến ai nữa, mà ngay cả chữ thích cũng chẳng thể nói ra khỏi miệng.

Y càng không có dũng khí cùng bất luận người nào nhắc tới chuyện này, y khinh bỉ chính mình, thậm chí gần một năm sau khi Hàn Ninh Cẩn đã rời đi, y chỉ có thể dựa vào thuốc ngủ mới có thể an ổn qua một đêm.

Bởi vì vào từng giờ từng phút y đều có thể nhớ đến cái ngày mình đưa ra lời chia tay với Hàn Ninh Cẩn, đối phương cơ hồ là quỳ ở trước mặt y, bả vai ở dưới áo sơ mi trắng có chút rung rung, hần nói: “Lâm Dực em yêu anh.”

“... cậu buông tôi ra đi,” Lâm Dực nhớ rõ giọng nói khàn đặc không giống với bản thân y thường ngày, y nhìn vào ánh mắt của Hàn Ninh Cẩn nói: “Tôi muốn kết hôn, muốn có hài tử.”

Vì vậy vào cuối ngày hôm đó, Hàn Ninh Cẩn chẳng thiết nói năng gì nữa mà cho Lâm Dực ngay một bạt tay vào mặt, Lâm Dực cũng không hề nhúc nhích thẳng cho đến khi đối phương đá một cước vào bụng y.

Lâm Dực té trên mặt đất, Hàn Ninh Cẩn lại nhấc chân đá vào mặt Lâm Dực, hần chỉ nói bốn chữ ——anh sẽ hối hận. Sau đó không chút do dự ly khai.

Hần không hề phát hiện vào một giây sau khi rời đi, Lâm Dực đã co còng thân thể, cực kỳ chật vật tiếp tục nằm trên mặt đất, đè nén tiếng khóc đứt quãng, thê thảm giống như nữ quỷ.

Về sau, Hàn gia đã tuân thủ theo hứa hẹn, tài khoản ngân hàng của Lâm Dực đột nhiên xuất hiện một khoản tiền khổng lồ, đủ cho y ngồi ăn chờ chết đến hơn mười năm sau.

Mà Lâm Dực...cũng không có lập tức đem tiền trả lại, để cho mình thoát nhìn còn có thể lưu lại một tí tẹo tôn nghiêm, y chỉ là miễn cưỡng kéo ra một tia cười, nhìn người viên chức ngân hàng đọc lên số dư tiền gửi lần nữa cho cái tên Tần An đã đầy mặt kinh ngạc kể bên, rồi lại như không có việc gì giải thích ba chữ —— tiền chia tay.

Chỉ là từ đó về sau, Lâm Dực không hề chạm qua tấm chi phiếu kia lần nào nữa.

22. Chương 22: Lâm Nam Nhân Tội Gì Phải Khó Xử Nam Nhân...

Vào lúc Lâm Dực nhìn thẳng vào gương mặt của Hàn Ninh Cẩn lần nữa, y mới chợt phát hiện, kỳ thật đứa nhỏ trước mặt này cho tới bây giờ đều không thay đổi chút nào, mặc dù bảy năm trước hần đã lập ra lời thề son sắt nói muốn cho mình hối hận, mặc dù ngay vào lần gặp lại đầu tiên hần đã bén nhọn chế giễu chính mình, mặc dù tầm mắt mà hần đang quăng vào y trong giờ phút này đều chứa đầy căm hận.

Nhưng Hàn Ninh Cẩn vẫn là Hàn Ninh Cẩn, người vẫn một mực truy đuổi sau lưng Lâm Dực, cam tâm tình nguyện tìm hiểu từng chút thông tin về Lâm Dực, chỉ có thể là Hàn Ninh Cẩn mà thôi.

Lâm Dực nhịn không được cười khổ, y rõ ràng không muốn thương tổn Hàn Ninh Cẩn lần nữa, nhưng hiển nhiên, y tránh không thoát.

Lúc mở cửa xe ra, Lâm Dực vô ý thức ngẩng đầu nhìn lên, cho dù hần biết rõ Ôn Kỳ sẽ không trùng hợp đứng trên sân thượng nhìn xuống phía dưới, hơn nữa đã trễ như vậy đối phương chưa chắc đã nhìn thấy gì.

Y chỉ là đột nhiên sợ hãi, sợ Ôn Kỳ sẽ biết hết về quá khứ của mình.

Mà những hành động vô tâm lén lút của y khi thu vào trong mắt của Hàn Ninh Cẩn quả thực càng trào phúng tới cực điểm, thời điểm Lâm Dực lại chuyển hướng về phía Hàn Ninh Cẩn, đối phương đã nhếch bờ môi tiến về trước vài bước, đem khoảng cách của hai người kéo đến vô cùng gần.

Sau đó như là đã nhìn thấu tâm tư của Lâm Dực, trầm mặc vài giây, Hàn Ninh Cẩn lại cười rộ lên, trong ánh mắt mang theo ác ý rõ ràng, gắt gao nhìn chòng chọc vào đôi mắt của Lâm Dực mở miệng: “Anh nói, nếu như biết rõ những chuyện mà anh đã làm với tôi, hần còn có thể tiếp tục gặp mặt anh hay không?”

Giương mắt, Lâm Dực mang theo một chút kinh ngạc, quả thật như những gì mà y suy nghĩ, Hàn Ninh Cẩn đã luôn đi theo chính mình, chứng kiến Ôn Kỳ cùng mình hôn mê.

“Tại sao không nói chuyện?” Gặp Lâm Dực chỉ nhìn chằm chằm vào mình, Hàn Ninh Cẩn liền thu hồi tươi cười, thanh âm nguội lạnh.

“... Thực xin lỗi.”

Ngoại trừ ba chữ này, Lâm Dực không có cái gì khác để nói cả, tuy y hiểu rõ ba chữ kia đối với Hàn Ninh Cẩn mà nói có bao nhiêu buồn cười.

“Thực xin lỗi?” trào phúng lặp lại câu nói, sắc mặt của đối phương càng thêm âm trầm, rồi đột nhiên vươn tay kéo lấy cổ áo chỉnh tề của Lâm Dực, “Chuyện anh thiếu nợ tôi, cả đời này cũng trả không đủ!”

Lâm Dực có chút thất thần, không vì cái gì khác, mà là vì cái người đang run rẩy trước mắt mình này.

Thật giống như bỗng nhiên trở lại bảy năm trước, Hàn Ninh Cẩn vốn luôn sạch sẽ quật cường, trong con mắt lại tràn ngập vẻ mềm yếu không cân xứng, còn mang theo một chút hơi nước rất nhỏ, ra sức nắn nỉ Lâm Dực.

Đáy lòng lại dâng lên cảm giác hít thở không thông quen thuộc, tình cảm mà Lâm Dực dốc sức liều mạng đè nén bảy năm qua rất dễ dàng đã bị đối phương vạch trần, nhu nhược, ích kỷ, dối trá, thế tục, Lâm Dực nghĩ đến những việc mà mình luôn tận lực che giấu đã có chút ít không chịu nổi mà lộ rõ ra trước mặt, y lần nữa lại ý thức được bản thân mình là một kẻ xấu xa tầm thường đến cỡ nào.

Mà một người tồi tệ như y, sao có thể được người khác yêu thích cơ chứ? Càng làm gì có tư cách để yêu người khác?

Tựa hồ như đã tiến nào một cái khóa chết, sắc mặt của Lâm Dực trắng bệch, rồi bất tỉnh lịm nghiêng đầu, không dám nhìn Hàn Ninh Cẩn nữa.

“Lâm Dực,” thanh âm của đối phương trầm ổn, tựa hồ như đã điều chỉnh lại cảm xúc của mình, ngữ khí lãnh đạm, “Chuyện mà anh thiếu nợ tôi, vẫn còn...”

Nhú chặt đôi lông mày, Lâm Dực bắt buộc chính mình phải nhìn trần định một ít, sau đó chuyển hướng Hàn Ninh Cẩn, tiếng nói khàn khàn: “Còn gì nữa sao?”

“Đừng gặp lại hần ta nữa.” đối phương không chút do dự nói ra.

Lâm Dực khẽ giật mình, y đương nhiên biết rõ từ ‘hần’ này là Hàn Ninh Cẩn đang ám chỉ ai, nhưng y chỉ có thể há to miệng, vì vào lúc này y không có cách nào đáp lời đối phương cả.

“Anh đang do dự?” Ngẩng cao mặt, Hàn Ninh Cẩn cười đến trào phúng, “Nghìn vạn lần đừng nói với tôi anh là thật tâm với hần đấy, Lâm Dực, anh thật ra cũng chẳng hề quan tâm hần, anh bắt qua cũng chỉ yêu thích cái khuôn mặt kia mà thôi.”

“...” Lâm Dực rủ mắt, không nói lời nào.

Y thích Ôn Kỳ, tuyệt không chỉ thích khuôn mặt của Ôn Kỳ, nhưng y không muốn tranh luận cùng người trước mặt này, y còn thiếu nợ hần nhiều lắm.

“Hoặc là nói, tôi có phải nên nhắc nhở anh hay không, anh chỉ có hai lựa chọn thôi?” Có lẽ là bất mãn với sự trầm mặc của Lâm Dực, Hàn Ninh Cẩn liền lạnh mắt nói tiếp như thế.

Mà Lâm Dực lúc này mới nhớ lại những lời mà đối phương đã nói ở quán bar trong lần gặp trước.

“Anh dường như đã suy nghĩ quá lâu rồi thì phải? Bảy năm trước anh cũng không phải kẻ chẳng biết điều như vậy.”

“...”

Kề sát thêm một bước, Hàn Ninh Cẩn đem Lâm Dực bức lui đến cửa xe: “Tôi muốn câu trả lời của anh, ngay lúc này!”

23. Chương 23: Là Bạn Tốt Thì Phải Cầm Dao Xông Vào

Trong bảy năm qua, Lâm Dực đã tìm được một nơi công tác, đã kết hôn, làm ba ba, y cũng không muốn đơn giản thỏa hiệp như vậy.

Nhéch bờ môi, nhìn thẳng vào mặt của Hàn Ninh Cẩn, thậm chí Lâm Dực còn không hiểu được mình đã lấy đồng dưng khí này ở đâu ra, “Ôn Kỳ không thích tôi, nhưng tôi sẽ không rời khỏi anh ấy đâu.”

Vừa dứt lời, đối phương đã vung ngay một quyền vào mặt Lâm Dực.

Phía sau lưng mạnh mẽ đập lên cánh cửa lạnh buốt, Lâm Dực vô ý phản ứng theo bản năng, cúi đầu tìm kính mắt vừa rớt ở trên đất.

“Lâm Dực!”

Hàn Ninh Cẩn cắn răng gầm nhẹ một tiếng, hần khó chịu, cho nên hần phải làm cho Lâm Dực càng thêm khó chịu.

“Tôi sẽ giết hần.”

Nheo mắt lại, Hàn Ninh Cẩn đã nói với Lâm Dực bốn chữ như vậy.

Lâm Dực kinh ngạc ngẩng đầu, trầm mặc nhìn đối phương vài giây, cố ý xem nhẹ sự hung ác vừa lóe lên trong mắt hần, dừng một chút, mới trầm thấp mở miệng: “... Hần không nợ cậu cái gì cả.”

Cười lạnh một tiếng, sắc mặt của Hàn Ninh Cẩn đã kìm nén hết mức: “Cho nên tôi mới nói anh phải rời khỏi hần ta. Chỉ cần anh đối tốt với ai, thì người đó liền thiếu nợ tôi.”

“...”

Nói không nên lời, Lâm Dực đột nhiên cảm giác có chút thở không nổi.

Y lảng lạng mà nhìn Hàn Ninh Cẩn, rồi lại giống như vô luận thế nào cũng đều không hiểu nổi đối phương.

Vài giây qua đi, Lâm Dực cúi đầu xuống, thập phần mềm yếu...quỳ gối. Tựa như bảy năm trước Hàn Ninh Cẩn đã quỳ gối trước mặt Lâm Dực vậy.

“Ninh Cẩn,” gương mặt, Lâm Dực khẽ thở dài, “Loại người như tôi, không đáng để cậu làm như vậy.”

Tựa hồ không ngờ tới Lâm Dực sẽ nói ra một câu như vậy, đối phương có chút run sợ, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Nhưng sau một khắc, Hàn Ninh Cẩn đã xoay người cho Lâm Dực quyền thứ hai, sự phẫn nộ nơi đáy mắt rõ ràng đến mức có thể thấy được: “Con mẹ nó anh dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì tự cho là đúng hả?”

“Anh cho rằng nói như vậy tôi sẽ lập tức rút đi thật xa sao? Anh tưởng tôi không dám động vào hần?”

Lâm Dực nhíu mày: “Ninh —— “

“Đứng lên!”

Đột nhiên, trên đầu vang lên một thanh âm tĩnh táo nhưng không hề cho đối phương có cơ hội kháng cự lại. Lâm Dực cương cứng tại chỗ, rất rõ ràng, đây không phải là giọng nói của Hàn Ninh Cẩn.

Cùng đồng dạng bất ngờ như Lâm Dực, Hàn Ninh Cẩn mạnh liệt xoay người lại.

—— Ôn Kỳ.

Thời điểm Lâm Dực ngẩng đầu lên lần nữa, đã sưng sốt thót lên trong lòng tên gọi của đối phương.

“Mau đứng lên..., đừng để tôi lập lại lần thứ ba.” Ôn Kỳ nhìn chăm chăm vào đầu gối của Lâm Dực, trong mắt là sự lạnh lùng mà Lâm Dực chưa từng thấy qua.

Lâm Dực nhin không được sĩ diện cãi láo, chẳng lẽ bộ dạng chật vật từ nãy đến giờ của mình đã bị Ôn Kỳ nhìn thấy hết rồi?

“Mày tới đây làm gì?” Hàn Ninh Cẩn đương nhiên chẳng có chút xa lạ gì với Ôn Kỳ.

Hần đang lườm Ôn Kỳ, ánh mắt mang theo địch ý vô cùng rõ ràng.

Ôn Kỳ không nói lời nào, thẳng đến khi Lâm Dực đứng lên khỏi mặt đất, mới hừ lạnh một tiếng, chuyển hướng về phía Hàn Ninh Cẩn.

“Tôi không quan tâm giữa các người đã xảy ra chuyện gì, càng không có tâm tình xen vào việc của người khác. Tôi bắt quả chỉ muốn nhắc nhở cậu, muốn động vào tôi vốn cũng có không ít người, cũng chẳng hề thua kém cậu bao nhiêu.”

Nói xong, Ôn Kỳ lại nhướn mày nhìn qua Lâm Dực: “Lâm Dực, nếu anh còn để cho tôi nhìn thấy vẻ khúm núm của anh trước mặt kẻ nào, tôi lập tức sẽ coi như không quen biết anh nữa.”

...

Chắc chắn, Ôn tiểu mỹ nhân, đây không phải xen vào việc của người khác thì là cái gì?

Mà ngoài ý muốn, Hàn Ninh Cẩn lại không nói thêm gì, chỉ có ánh mắt vẫn đảo qua đảo lại trên đầu lông mày xinh đẹp của Ôn Kỳ cùng nụ cười lạnh phát ra nơi đáy mắt không dễ dàng phát giác.

“Anh thật ra chẳng hề thích hần ta đâu.”

Những lời cuối cùng này, Hàn Ninh Cẩn đã nói với Lâm Dực. Nói xong, đối phương liền lùi lại phía sau hai bước, quay người ly khai.

Vì thế sau khi dùng sức hấp lấy một miếng lớn không khí, Lâm Dực cố gắng không nghĩ ngợi đến những lời của người kia trước khi rời đi..., trực tiếp thò tay đi mở cửa xe, y phải lập tức trốn khỏi cái người Ôn Kỳ đang đứng sau lưng mình này — y đêm nay đã quá chật vật rồi.

“Định đi đâu?”

Cửa xe nhanh chóng bị một bàn tay khác đè lại, Ôn Kỳ cứ như vậy nghiêng người tới, mặt đối mặt mà hỏi Lâm Dực.

Lâm Dực rủ mắt xuống, có chút cà lăm: “Tôi...có hẹn bạn.”

Y không có nói dối, y thật sự đã có hẹn với bạn, lúc này đoán chừng Tần An đang bùng nổ lửa giận đây.

Quả nhiên, tựa như phối hợp với những lời mà Lâm Dực nói, điện thoại trong túi áo đặc biệt kịp thời vang lên.

“Tần An.” Quơ quơ màn hình điện thoại di động, Lâm Dực dùng sức mà hướng Ôn Kỳ kéo ra một nụ cười.

Chỉ tiếc —

“Cậu ta đêm nay có việc không đi được, anh cứ tự tiện làm việc của mình”

“...”

Lâm Dực trở mắt nhìn Ôn Kỳ thuận tay tiếp nhận điện thoại của mình nghe máy, sau đó dùng vẻ mặt bình tĩnh mà bịt lấy ống loa điện thoại, che lấp tiếng gào thét không kiên nhẫn ở một chỗ nào đó của Tần An. Sau đó, ậm nhạp cúp cái rụp.

Qua hết nửa ngày, Lâm Dực mới lấy lại *** thần, há hốc mồm, ra vẻ trấn định mà nói sang chuyện khác: “Anh không phải vừa mới trở về sao? Như thế nào —”

“Đi thôi, anh hôm nay ngủ lại chỗ tôi đi!” Đánh gãy câu hỏi của Lâm Dực, Ôn Kỳ đi trước vào sảnh chung cư.

Lâm Dực phóng mắt nhìn cái xe mình vài lần, rồi lại cúi đầu liếc mắt nhìn chiếc điện thoại đang vang lên lần nữa, ba chữ “Tần auto” cứ thế kiên nhẫn chọt lóe chọt lóe trong bóng đêm.

Sau đó vô cùng quyết đoán, Lâm Dực đập máy ngay lập tức.

Cúi đầu hí hí mắt, nhặt lên chiếc kính mắt đang nằm ở bánh xe bên cạnh, may mắn là cú ngã vừa này không có làm gãy kính, Lâm Dực bước nhanh vài bước đuổi kịp Ôn Kỳ. Lâm Dực đương nhiên nhìn không tới, giờ này khắc này ở cửa quán bar, Tần An tội nghiệp đang ngồi ở trong xe trưng to mắt: “Con mẹ nó đúng là một cặp tiện nhân!”

24. Chương 24: Lâm Dực Ah, Lâm Dực (thượng)

Lúc Tần An nhận tin qua thì Lâm Dực đang ở giữa giờ dạy, sau khi trộm liếc nhìn điện thoại một cái, Lâm Dực lại làm bộ điềm nhiên như không có việc gì.

—— Hàn Ninh Cẩn.

Tuy tin nhắn chỉ viết có ba chữ kia, nhưng Lâm Dực đã lập tức hiểu rõ ý tứ của Tần An.

Tận lực không đổi sắc mặt giải thích rõ ràng một đoạn định nghĩa cuối cùng trong bài học, Lâm Dực bật một video có liên quan đến bài giảng lên, sau đó lùi mình về sau, đây là chiêu mà y thường dùng mỗi khi lời biếng, lợi người lợi mình, có sao mà không làm?

Xem thời gian, còn tới nửa giờ nữa mới tan học, Lâm Dực tựa đầu vào màn chiếu, buông lỏng mắt, khẽ thở dài.

Không hề nghi ngờ, cho dù vài ngày trước Lâm Dực đã thập phần không phúc hậu cho Tần An leo cây, nhưng điều đáng nhắc tới chính là, tính tình của Tần An thật rất...mãnh mẽ, ngoại trừ việc xem tí xú đã phi đao giải phẫu đóng đinh Lâm Dực trên bức tường vào ngày hôm sau, thì hiệu suất làm việc của hắn vẫn chẳng thua kém mấy anh đặc công nước ngoài bao nhiêu, phải nói là chưa tới một tuần mà đã điều tra rõ ràng các manh mối của việc y đang nhờ.

Đẩy kính mắt, Lâm Dực thoáng có chút thất thần nhìn chằm chằm vào thanh progress trên video.

Ngoài ý muốn, y cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Y không nghĩ tới chuyện Ôn Minh bắt mình phải bỏ thuốc Ôn Kỳ lại có quan hệ với người bên cạnh y. Y vốn chỉ tưởng lại có ông đại gia biến thái nào đó đã nảy lòng tham với sắc đẹp của Ôn tiểu mỹ nhân mà thôi, nếu như là cái loại chuyện xấu xa không thấy được ánh sáng này, thì y tối đa có thể dựa vào Tần An để dọn dẹp mọi chuyện êm xuôi, dù sao cũng không có tên nào ngu ngốc đến nỗi tự đâm đầu vào họng súng của bọn con em thế gia như hắn.

Nhưng đáng tiếc là, kết quả mà Tần An điều tra được rõ ràng đã thua xa sự lạc quan của Lâm Dực.

Người đứng sau chuyện này vậy mà lại là Hàn Ninh Cẩn, nghĩ đến đây Lâm Dực nhin không được nhú mày, y dường như đã hiểu được hành động khó hiểu trước khi rời đi của Hàn Ninh Cẩn vào đêm đó rồi.

Hắn chính xác đã nói, Lâm Dực thật ra chẳng hề thích Ôn Kỳ như vậy đâu.

Hắn cũng đã xác định, Lâm Dực sẽ không vì chuyện của Ôn Kỳ mà mạo hiểm dây dưa với đám người xã hội đen, tựa như bảy năm trước, y đã không dám vì hắn mà đắc tội người của Hàn gia vậy.

Khi đoạn cuối của video được chiếu xong, Lâm Dực mặt không biểu tình liếc mắt nhìn thời gian, rồi quay người khoát khoát tay: “Tan học thôi.”

Tới lúc đi ra thang máy, quả nhiên không ngoài sở liệu, cách một khoảng thật xa Lâm Dực đã nhìn thấy chiếc xe thể thao sáng loáng lẩy của Tần An dừng ở dưới lầu.

“Mấy em sinh viên trường cậu đều nhìn tôi với ánh mắt như thể tôi sắp của cậu không bằng.” lên xe, Lâm Dực vừa ngẩng đầu đã phải chứng kiến khuôn mặt tươi cười chẳng biết sống chết của Tần An.

Mím môi, Lâm Dực không đáp lời, một đường dò xét từ chiếc đồng hồ màu đỏ chói mắt của Tần An đến đôi giày da búp trên cặp chân dài kia, hàm ý trong đáy mắt đã rõ ràng ràng là—— vô luận nhìn thế nào con mẹ nó cậu lại càng giống với cái loại công tử đi chơi gái hơn ai hết.

Suy sụp cúi mặt, Tần An thức thời ngậm miệng lại, nhanh chóng lái xe biến khỏi cái trường học lắm thị phi này.

... trong tình huống như vậy mà còn có tâm tư tán hươu tán vượn thì ngoại trừ Tần An ra thì thật sự không có người thứ hai trên đời.

Quán cafe.

“Lát nữa tôi có một cuộc giải phẫu cho một bà bầu mang thai song sinh,” bưng ly cà phê nóng hằm hập, Tần An nhú mày nhìn Lâm Dực, “Cậu hôm nay đừng đi tìm hẩn, đến mai tôi sẽ đi cùng cậu.”

“... Tìm ai?” Lâm Dực cúi đầu nhấp ngụm cà phê, giả ngu nói.

“×, ít có giả bộ đi, tên họ Hàn kia hiện tại cũng không phải người cậu có thể đối phó được.”

“Tôi sẽ không đi tìm hẩn.” Lâm Dực nhanh chóng nói ra.

Tần An sững sờ, sau đó hí mắt, vẻ mặt hoài nghi: “Thật sự?”

“Thật sự.”

“Con mẹ nó cậu nếu —— “

“Uống xong cà phê rồi thì mau cút nhanh lên đi,” Lâm Dực buồn cười, “Bộ đây là ngày đầu tiên cậu mới quen biết tôi sao?”

“...” Tần An không lên tiếng.

Trầm mặc hết nửa ngày, Tần An rốt cục cũng uống xong cà phê, trước khi rời đi đối phương khó có được chút nghiêm trang mà nhìn chằm chằm vào Lâm Dực: “Kỳ thật, cậu không hề ích kỷ.”

Lâm Dực vừa muốn há mồm nói gì, ngay sau đó đối phương đã bổ sung thêm một câu: “Cậu chỉ là có đôi khi cmn như đàn bà, cổ kị quá nhiều thứ.”

Nói xong, Tần An liền xun xoe bỏ chạy, mà cái tướng chạy của hẩn nhìn hoài vẫn không thấy chút mỹ cảm nào.

Còn lại mình Lâm Dực cắm cọc trên ghế giả bộ bình tĩnh, y chẳng cần chấp nhận với kẻ kém hiểu biết như Tần An làm gì, đợi bữa khác y sẽ tung ra thủ đoạn phản kích lợi hại hơn nữa.

Ánh mắt vô ý thức mà đảo quanh một vòng, lúc Lâm Dực vừa muốn dọn dẹp đứng dậy, thì lại bất ngờ giật mình đứng nguyên tại chỗ.

Đập vào mắt y chính là đầu đề của số báo mới nhất đặt ở cửa ra vào ——Người thừa kế của công ty giải trí XX sẽ tổ chức lễ cưới vào hôm nay.

Lục Nhiên kết hôn!

Phản xạ có điều kiện mà trở mình lấy điện thoại ra, nhưng một giây trước khi đầu ngón tay chạm đến danh tự của Ôn Kỳ thì liền dừng lại, Lâm Dực vịn chặt lồng mày, y đoán...Ôn Kỳ hiện tại chắc sẽ không muốn gặp y.

Vài phút sau, Lâm Dực rời khỏi giao diện của danh bạ điện thoại.

Hiện tại, y có thể thay Ôn Kỳ làm một ít việc càn rỡ hơn, ví dụ như, đi tìm Hàn Ninh Cẩn.

Tần An đã giúp y quá nhiều rồi, Lâm Dực không muốn lại để cho hẩn bị cuốn vào chuyện này nữa, cho nên vừa nãy y mới nói đối với Tần An, để làm cho hẩn yên tâm.

Hít sâu một hơi, lúc Lâm Dực chuẩn bị ly khai, thì lại tới lượt điện thoại đột ngột vang lên.

Là một dãy số lạ lẫm.

“Cậu khỏe chứ?” Ngay lúc vừa bắt máy, Lâm Dực không hiểu sao lại cảm thấy ngay một trận bực tức.

“...” Trong điện thoại lại vang lên một tiếng cười nhẹ, ngay sau đó, thanh âm của một người đàn ông trung niên truyền tới rõ ràng hơn, “Người trẻ tuổi, cậu điều tra tôi sao?”

...là Ôn Minh.

Lâm Dực còn chưa kịp mở miệng, đối phương đã khinh thường hừ lạnh, tiếp tục nói: “Cậu thật giống như cũng không phải rất quan tâm con gái của mình?”

Thân thể căng cứng, Lâm Dực đè nén giọng nói đã hơi run rẩy của mình, không rõ ràng hỏi: “Ông có ý gì?”

“Tôi sẽ nhắn địa chỉ qua cho cậu, nhớ mang Ôn Kỳ đến đổi cô bé.” Nói xong, đối phương còn bổ sung thêm một câu cuối, “Nếu cảm thấy hữu dụng, cậu có thể báo cảnh sát!”

Nguyên văn – Lúc search GG thì ra đc đôi này:]]

25. Chương 25: Lâm Dục Ah, Lâm Dục (trung)

Cúp điện thoại, Lâm Dục có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cuộc gọi nhỡ trên màn hình, là Ôn Kỳ.

Y nghĩ không ra Ôn Kỳ tại sao lại tìm mình, mà giờ khắc này y căn bản đã không kịp ngẫm nghĩ nữa. Tóm lại y đã quyết tâm sẽ không đem Ôn Kỳ giao cho Ôn Minh, cho nên vì để cho Ôn Kỳ không đoán ra được chút đầu mối nào, Lâm Dục không có ý định đáp lời, trực tiếp tắt nguồn điện thoại đi động.

Từ nhỏ đến lớn, Lâm Dục chưa từng gặp chuyện gì làm khó quá lâu, tới khi gặp gỡ Ôn Kỳ y xem như đã triệt để bại trận.

Lắm nhảm địa chỉ mà Ôn Minh vừa nhắn đến trong đầu, Lâm Dục không có chút do dự, phát tay ngăn cản một chiếc taxi.

Y chỉ hi vọng, nếu như việc này thật sự có liên hệ với người đứng sau là Hàn Ninh Cẩn, tối thiểu, Hàn Ninh Cẩn sẽ không hỗn đản đến mức ra tay với một đứa bé như vậy.

Cau chặt lông mày, Lâm Dục biết rõ chính mình không nên cầm sự an toàn của Lâm Tư Văn làm tiền đặt cược, nhưng y thật sự không muốn dùng Ôn Kỳ để đi đổi lấy con gái của mình, Ôn Kỳ là một con người, chứ không phải là đồ vật, huống chi... Ôn Kỳ không có nghĩa vụ phải mạo hiểm vì Lâm Tư Văn.

Chính y mới là cha của Lâm Tư Văn, trách nhiệm này phải do một mình y gánh chịu.

Đúng hẹn, Lâm Dục đứng trước địa chỉ mà Ôn Minh gửi đến — đó là một nhà kho cũ nát thoạt nhìn đã được xây dựng từ khá lâu, sắc trời đã không còn sớm, dù Lâm Dục đã cố bắt buộc chính mình phải trấn định, nhưng y vẫn không thể nào khống chế chút run rẩy nho nhỏ nơi đầu ngón tay.

Tới khi đứng ở trước cửa nhà kho, y lại đột nhiên sợ hãi, sợ hãi tiểu nha đầu của y sẽ bị tổn thương, cho dù chỉ là bị gãy một sợi tóc.

Đẩy cửa ra, Lâm Dục vừa chà lau lòng bàn tay đã đỏ đầy mồ hôi vừa đi vào, sau đó cơ hồ chỉ trong vòng một giây, cảnh cửa phía sau đã bị người dùng sức khép lại. Không chút tâm tình nhìn tên đàn em vẫn một mực canh giữ ở cửa ra vào, toàn bộ lực chú ý của y bây giờ đều đã tập trung hết vào trên người của Ôn Minh ở cách đó không xa.

Ánh sáng trong kho hàng thập phần mờ tối, nhưng y vẫn miễn cưỡng thấy rõ được bộ dạng của đối phương.

Đáng tiếc — Lâm Dục không nhìn thấy Lâm Tư Văn.

“Không cần tìm nữa, con gái của cậu không có ở đây.” Ôn Minh đang ngồi trên một chiếc ghế bằng gỗ, đứng phía sau hắn còn có bảy tám người đàn ông, thanh âm trợn lấn sự vô lại dày đặc.

“Bé đang ở đâu?” Lâm Dục khản trương nắm chặt nắm đấm.

“Chắc chắn, cậu nên cảm thấy may mắn vì cô bé không có nơi này,” Ôn Minh cười nói, biểu lộ sự khinh thường, “Tên họ Hàn kia ngược lại còn không hiểu cậu bằng tôi.”

“...”

Lâm Dục không nói lời nào, chỉ bất động thanh sắc nhẹ nhàng thở ra, như những gì mong muốn, tiểu nha đầu thật sự đang ở tại chỗ của Hàng Ninh Cẩn.

“Mệt cho tôi lúc đầu còn khen ngợi cậu, hiện tại xem ra cậu cũng không có thức thời như vậy,” Ôn Minh cười lạnh nhìn Lâm Dục, “Hàn thiếu gia đã nói, nếu hôm nay cậu mang Ôn Kỳ tới, thì những chuyện còn lại sẽ không còn dính dáng tới cậu, cậu cũng có thể dễ dàng rời khỏi chỗ này, nhưng nếu cậu chỉ một mình tới đây, thì thật ngại quá, cậu hôm nay xem ra không thể về được rồi.”

“ ... ”

Nheo mắt lại, dù thập phần mất mặt nhưng vẫn phải thật lòng nói rằng, Lâm Dực đã có chút hối hận.

Y đột nhiên cảm giác được, nếu mình trực tiếp đi tìm Hàn Ninh Cẩn thì có lẽ sự tình đã đơn giản đi không ít, cái tên Ôn Minh này...Quá mẹ nó không đáng hoàng, cái đầu mình lúc nãy chắc đã bị kẹp cửa đến nát bét, nên mới có thể làm ra mấy cái chuyện vô tri như mấy thằng thanh niên trẻ trâu thế này!

Gặp Lâm Dực cả buổi không có lên tiếng, Ôn Minh lại lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường, tiếp tục nói ra một câu làm cho Lâm Dực có chút sờ không được đầu mối: “Kỳ thật cậu nên mang thằng Ôn Kỳ tới chỗ này, sau đó nhìn xem phản ứng của nó, khẳng định so với cậu tưởng tượng còn thú vị hơn nhiều.”

“ ... Có ý tứ gì?”

“Không có ý gì cả,” Ôn Minh nghiêng đầu quan sát Lâm Dực, “Chỉ là nơi này đã xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn mà thôi.”

Không hiểu sao, Lâm Dực lại nghĩ đến chứng sợ hãi của Ôn Kỳ.

Còn không đợi cho Lâm Dực mở miệng thăm dò, Ôn Minh đã gõ nhẹ lên tay vịn, quăng ánh mắt không chút che giấu về phía Lâm Dực: “Tôi kỳ thật không có hứng thú biết giữa cậu cùng tên họ Hàn kia có mối quan hệ thế nào, tôi chỉ lấy tiền làm việc mà thôi, hơn nữa tôi cũng là con người à, từ trước đến nay tôi ghét nhất là bị người khác lừa gạt, ban đầu ở trong xe chúng ta chẳng phải đã bàn bạc xong hết rồi sao, nhưng cậu lại lật lọng không nói tiếng nào tìm người điều tra tôi, chỉ cần một chút chuyện này, chúng ta đã phải hao hao tính toán với nhau rồi, cậu nói đúng không?”

“ ... ” Lâm Dực có chút há hốc mồm, tận lực đè nén hết mức sự khiếp đảm nơi đáy lòng.

Cho tới bây giờ, y chưa từng tưởng tượng ra có một ngày mình sẽ phải rơi vào hoàn cảnh thấy chết không sờn như trong mấy bộ phim kháng chiến, cảm giác khủng hoảng con mẹ nó đã quá mức mãnh liệt rồi.

Nhưng y bắt quả chỉ là một tên đàn ông rất sợ chết mà thôi, y thiệt tình không có cái tư tưởng giác ngộ cao đến thế đâu.

Cho nên y cũng chẳng quan tâm hình tượng của mình lúc chạy trốn sẽ mất mặt đến cỡ nào, y càng không có cái loại khí phách dù chết cũng phải kiêu hãnh như các anh hùng hào kiệt, điều duy nhất y có thể trông cậy vào lúc này, chính là canh đúng thời cơ mà vọt chạy trước khi bảy tám tên đàn em vạm vỡ vừa hèn mọn bĩ ối ở phía sau lưng Ôn Minh xông lên trước.

Chỉ tiếc, sự thật không hề giống như mấy bộ phim điện ảnh hay truyền hình thường chiếu, mà Lâm Dực y cũng không có nhiều cái vận khí ct chó để tiêu xài.

Ngay vào thời điểm quay đầu lại, Lâm Dực liền nhìn chằm chằm vào một hàng lưu manh ngay ngắn chỉnh tề trước cửa ra vào, hơi lạnh chỉ vụn vụn bị hút vào người trong vòng có ba giây, mà từ đầu đến chân y đều đã bị đông cứng ngắc.

— lúc y tiến vào nhà kho tuyệt đối đã mù hết mịa hai con mắt nên mới không chú ý tới còn có một trận thế đáng sợ như vậy!

Lặng lẽ lau đổng mồ hôi trong lòng bàn tay, cuối cùng, Lâm Dực chỉ có thể trơ mắt nhìn một đoàn du côn dưới ánh mắt ra hiệu của Ôn Minh mà vây lại xung quanh mình.

Chỉ trong nháy mắt vừa nãy, Lâm Dực đã đem mình trở thành Hoàng Phi Hồng luôn kia mà, nhưng sau một khắc bị người đâm nát dưới lòng bàn chân, Lâm Dực đã triệt để tuyệt vọng. Y mơ mơ hồ hồ nghĩ, chờ cho việc này chấm dứt, y nhất định sẽ cùng Nam đại ca luyện Thái Cực mỗi buổi sáng, nếu không thì nhảy một ít động tác ở quảng trường cũng được, dù sao vẫn tốt hơn với năng lực chiến đấu chẳng khác nào con gà bệnh hiện tại của y...×!

26. Chương 26: Lâm Dực Ah, Lâm Dực (hạ)

Lâm Dực không biết đã qua bao lâu, y một chút khái niệm về thời gian đều không có, tóm lại, y chỉ cảm thấy rất mệt mỏi.

Đúng vậy, mệt mỏi, chứ không phải đau đớn.

Cho nên cảnh tượng đầu tiên mà Ôn Kỳ thấy được khi vừa đá văng cửa nhà kho ra, chính là Lâm Dực đang nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích tựa như một cỗ thi thể mặc người chém giết.

Còn xác chết Lâm Dực, tuy đã nghe được động tĩnh, nhưng dù đã nỗ lực cả buổi trời, y vẫn ngây người không còn chút khí lực quay đầu nhìn kẻ mới tới.

Cũng vì thế mà y đã vô tình bỏ lỡ ngọn lửa giận nơi đáy mắt của Ôn Kỳ bởi vì y mà bùng cháy.

Thẳng cho đến khi quyền cước trên người mình rõ ràng đã giảm bớt, Lâm Dực mới cắn răng cố sức mở mắt ra, nói cho cùng, y dù sao cũng phải ngó xem ân nhân cứu mạng của mình dài ngắn méo tròn ra sao chứ.

Kết quả vừa mới không được trôi chảy uốn éo uốn éo cái eo, xoay chuyển cái mặt qua, Lâm Dực đã ngay lập tức đối diện với ánh mắt tức giận của Ôn Kỳ: “Con mẹ nó anh đúng là điên rồi!”

Lại càng thêm hoảng sợ, Lâm Dực có chút thất thần trừng mắt nhìn cục diện trong kho hàng, Ôn Kỳ chỉ kịp xông tới rống vào mặt y một câu rồi lại lập tức chuyển thân trở về, không chút lưu tình đập cây côn sắt trên tay vào mặt tên xấu số nào đó.

Lâm Dực vô ý thức mà run rẩy môi, trong lòng tự nhủ, một gậy này mà trúng vào mình thì xác định là đau đến chia tay nhân gian luôn.

Sau khi hít một hơi dài, Lâm Dực thử lật người trở lại, y cũng không thể cứ mãi nằm trên mặt đất vướng chân Ôn Kỳ như vậy, trước tiên bỏ qua chuyện Ôn Kỳ làm sao tìm được đến đây, việc cấp bách hiện tại hai người bọn họ phải thoát khỏi cái nơi tối tăm này ngay lập tức.

Kết quả Lâm Dực mới vừa cố hết sức ngồi dậy, thì liền có một chiếc chân thon dài mạnh mẽ vụt ngang qua đầu y vươn thẳng đến....dưới háng của một tên lưu manh khác, kèm theo một câu mệnh lệnh vô cùng nóng của Ôn Kỳ: “Chớ lộn xộn!”

Đáng thương cho hai con mắt của Lâm Dực đã sắp trợn đến löt tròng, cho dù y đã biết Ôn Kỳ là người luyện võ, nhưng thật tình y chưa từng thấy qua bộ dáng hung tàn ngoan lệ của Ôn Kỳ như hiện tại.

Khi mấy tên đàn em rốt cục hiểu rõ Ôn Kỳ là kẻ không thể trêu vào, rồi quay đầu chìa mũi tấn công sang Lâm Dực, Lâm Dực trốn cũng đều không có trốn, chỉ hí đôi mắt bầm tím, nhìn Ôn Kỳ ở cách đó không xa đang tiện tay kéo đai lưng của một thằng xui xẻo khác, “phắc” một tiếng đánh lên cái ót đáng thương của ẻm, lại vừa đúng lúc vung gậy sắt vào một mặt khác, toàn bộ quá trình chỉ có thể diễn tả bằng ba chữ, nhanh chuẩn độc.

Mặt Lâm Dực không chút biểu tình, nhưng từ trong đáy lòng y đã cảm thấy Ôn tiểu mỹ nhân quả thực đẹp trai đến không phải nhân loại rồi!

Nhưng vừa mới ngắm trai đẹp được một nửa, Lâm Dực lại đột nhiên thấy lưng mình lạnh toát, gấp gáp quay đầu lại, cơ hồ chỉ trong vòng một giây sau, y chẳng quan tâm cơn quặn đau trong ***g ngực, như một tia chớp mà liều mạng đứng dậy phóng về phía Ôn Kỳ đang không rảnh bận tâm những thứ khác.

Mãi một thời gian lâu sau, cảnh tượng Ôn Minh vừa di chuyển một bên vừa đem bàn tay vẫn giấu sau lưng của mình phóng tới đã luôn làm cho Lâm Dực không thể tưởng tượng nổi, y thật sự không rõ, trên đời này tại sao lại có một người cha như Ôn Minh chứ, quá không có nhân tính.

Quay về với tình huống hiện tại, Lâm Dực không một chút do dự đuổi tay nắm chặt lấy lưỡi dao mà Ôn Minh đâm vào con mình.

Thời điểm lòng bàn tay truyền đến một cơn đau nhức kịch liệt, Lâm Dực còn đang suy nghĩ, Ôn Minh thực con mẹ nó là cặn bã!

Chỉ tiếc, Lâm Dực rất cục vắn đánh giá Ôn Minh quá cao, nói hần là cận bã thì con mẹ nó thật làm chon bộn cận bã trên đời này đều vô cùng không vui.

Đến khi Ôn Kỳ xoay người, vừa lúc trông thấy cảnh Ôn Minh nhanh chóng rút lưỡi dao ra khỏi bàn tay của Lâm Dực, sau đó gương cao vẻ mặt khinh thường mà đắm xuống lần nữa —— lần này, đúng ngay trên mu bàn tay của Lâm Dực.

“Người trẻ tuổi, nếu không muốn cái tay này nữa thì để tôi giúp cậu vậy, chuyện rất đơn giản.” Cười đứng dậy, Ôn Minh buông Lâm Dực ra, coi như không thấy Ôn Kỳ, phất phất tay mang theo một đám người ly khai.

“...”

Lâm Dực đau đến sắp mơ mơ màng màng ngắt đi, dùng sức hấp một miệng lớn không khí, y muốn ngẩng đầu nhìn Ôn Kỳ, muốn hỏi hần trong nhà kho này rốt cục đã xảy ra chuyện gì, mặc dù y đã đoán trước xác suất đối phương sẽ nói chuyện này cho mình cơ hồ là zero.

Nhưng vô luận cố gắng thế nào, Lâm Dực giống như đều nhìn không thấy mặt Ôn Kỳ, y cảm thấy rất mệt mỏi, vừa cảm thấy rất phiền muộn trong lòng.

Chợt nhớ tới bảy năm trước, y đã hèn yếu đến mức không chịu vì Hàn Ninh Cẩn mà phé đi một ngón tay, hôm nay, y vẫn hèn yếu như cũ, nhưng y lại không thể nhìn Ôn Kỳ bị tổn thương trước mặt mình, cho dù bản thân y có bị mất đi không chỉ một ngón tay.

Báo ứng à.

Trước khi triệt để mất đi ý thức, Lâm Dực đã xoắn xuýt nghĩ như vậy.

27. Chương 27: Cùng, Ở Chung!?

Thật lòng mà nói, cả đời ít nhất nên có một lần vì người nào đó mà quên mất chính mình, không cần đạt được kết quả, không cần đi chung đường, không cần có được người ấy, thậm chí không cần người ấy yêu mình, chỉ cần vào thời điểm rạng rỡ nhất trong cuộc đời, được có cơ hội tương phùng với người ấy một lần mà thôi.

Hiển nhiên, thời điểm Lâm Dực gặp phải Ôn Kỳ đã sớm không còn ở cái tuổi đẹp đẽ thơ mộng gì rồi, đừng nói là đẹp nhất, y ngay cả từ “niên hoa” cũng đều không dùng được rồi, mà vào cái tuổi hiện tại của y ấy, mọi thứ chỉ có thể diễn tả bằng mấy từ nhạt nhẽo hay đơn điệu thôi. (niên hoa=tuổi trẻ)

Cho nên từ sau khi làm việc nghĩa không chùn bước tới giờ, Lâm Dực có hơi mang chút tư tâm mà cân nhắc, y và Ôn Kỳ...có thể có một tí tạo cơ hội nào ở bên nhau hay không.

Đáng tiếc, phản ứng của Ôn Kỳ lại để cho y thất vọng rồi.

Tính đến hiện tại, Lâm Dực tỉnh lại đã được một tuần, cuộc giải phẫu ở tay phải cũng tiến hành khá thuận lợi, cơ bản đã xem như thành công, chỉ là về sau có thể khôi phục lại như lúc ban đầu hay không, thì còn phải xem mức độ hồi phục thế nào trước đã. Mà ngoại trừ việc bàn tay phải tổn thương, toàn thân y cơ hồ không có chỗ nào là không bị thương cả, đám người của Ôn Minh thật đúng là chẳng hạ thủ lưu tình chút nào, tuyệt đối là muốn đem Lâm Dực đánh cho đến chết đây mà.

Động tác có chút cứng ngắc tiếp nhận đơn ra viện từ tay Tần An, Lâm Dực ăn mặc chỉnh tề cất bước rời đi, y không muốn cứ nằm mãi ở trong này, thật chất cũng không cần thiết như vậy.

“Hôm nay nghỉ làm hả?” Lúc đi ra ngoài, Lâm Dực thuận miệng hỏi.

Tần An nhe răng, chửi nhỏ một tiếng, rồi trợn trắng mắt lườm Lâm Dực: “Tôi có phải hay không đều phải giải thích qua một lượt cho cậu mỗi ngày? Tôi con mẹ nó đã xin nghỉ! Đã hầu hạ cậu ăn uống tắm rửa suốt tuần nay, cậu cmn còn có lương tâm không đấy?”

“...” Lâm Dực sợ run vài giây, rốt cục kịp phản ứng, ho nhẹ hai tiếng, “Tôi quên mất.”

Tần An bĩu môi, lại không nói thêm gì nữa, hẳn tự nhiên biết rõ Lâm Dực vì chuyện gì mà lại một mực không yên lòng như vậy.

Nếu như Tần An nhớ không lầm, đêm đó lúc Lâm Dực bị đẩy ra khỏi phòng giải phẫu, Ôn Kỳ còn canh giữ ngay cửa ra vào kia mà, hơn nữa người nọ còn ngồi ở bên giường Lâm Dực ít nhất một đêm. Chỉ tiếc là tới lúc Lâm Dực tỉnh dậy, Ôn Kỳ đã không còn bóng dáng, thậm chí vài hôm sau cũng chưa từng xuất hiện qua.

Đến quây tiếp tân làm thủ tục xuất viện, Lâm Dực vô ý thức giơ tay lên sờ sống mũi, nhưng lại không đụng đến kính mắt — bởi vì cặp kính ấy đã bị bọn người Ôn Minh giấu đến không còn chút mảnh vụn nào trong nhà kho.

Rũ mắt, Lâm Dực vô cùng tiếc nuối thở dài, đây chính là món quà duy nhất mà Ôn Kỳ tặng cho y.

“Đây là chìa khóa nhà của tôi, cậu qua chỗ tôi ở trước vài ngày đi, dù sao Cao Lâm cũng đã ra ngoài làm việc, ít nhất cũng phải một tuần mới về.” Đợi cho tất cả thủ tục đều làm thỏa đáng rồi, Tần An liền lôi ra một chùm chìa khóa đưa cho Lâm Dực.

Không thể nghi ngờ, Lâm Dực nào dám nói chuyện nằm viện cho Nam đại ca biết, y rất sợ Nam đại ca sẽ lại lo lắng và đau lòng cho mình, đương nhiên, còn có một phần nguyên nhân lớn hơn đó là y không biết nên làm sao giải thích với Nam đại ca về chuyện này, lão nhân kia vốn *** mất lạnh tai lắm đó. Cho nên y chỉ đơn giản nói với Nam đại ca rằng mình đang thực hiện một công trình mới tại trường, y còn phải cùng các sinh viên của mình chỉnh sửa phim chụp suốt mấy đêm.

Về phần Lâm Tư Văn, kỳ thật vào ngay đêm hôm đó nhóc con đã bị người ta đuổi về nhà, đến hôm sau lúc Nam đại ca điện thoại cho y còn nhắc tới, hỏi Lâm Dực lúc nào đã quen biết được thêm một người bạn mới, chẳng những mang tiểu nha đầu đi đến khu vui chơi hết một ngày, trước khi rời đi người ta còn bị tiểu nha đầu ôm chân khóc lớn một hồi.

Lâm Dực phỏng đoán người Nam đại ca nhắc tới tám chín phần mười là Hàn Ninh Cẩn, y vẫn trấn định cười cười, nói đó là một học trò mà y từng dạy kèm trước kia, sau khi xuất ngoại vài năm thì trở lại quê nhà, cho nên mới ghé thăm y.

Lâm Dực không có nói sai cái gì, Hàn Ninh Cẩn chính là người mà y đã dạy kèm tại nhà trước kia, hai người cũng vì vậy mà quen biết nhau.

“Lâm Dực...”

Mạch suy nghĩ bỗng nhiên bị cắt đứt, Lâm Dực ngẩng đầu, biểu tình có chút kinh ngạc, Tần An cho tới bây giờ chưa từng nhắc nhở mà kêu tên y như vậy.

“Kỳ thật có một chuyện tôi chưa nói với cậu.” Đường như có tật giật mình ngó ngó Lâm Dực vài cái, Tần An muốn nói nhưng lại thôi.

Lâm Dực nheo nheo mắt, tiếp tục đứng tại chỗ chờ cho Tần An lên tiếng.

“... đêm cậu bị tên Ôn Kỳ đưa tới bệnh viện đó,” Tần An cười đến khóe miệng run run, “Cậu cũng không biết, cái bộ đức hạnh của cậu khi ấy chẳng khác nào một liệt sĩ, tôi lúc đó còn tưởng chỉ một giây sau cậu sẽ liền nhắm mắt xuôi tay như vậy, cho nên đã có hơi kích động...”

Hít sâu một hơi, Tần An nhanh chóng nói ra: “Nên tôi đã xông lên đút cho tên kia một đấm ngay mặt.”

“...”

Sắc mặt khê biến, Lâm Dực nhìn Tần An im thin thít.

“×, cậu đừng nhìn tôi nữa, tôi lúc đó chỉ nghĩ cậu ra nông nổi này nhất định là do hấn làm hại, tôi cũng đâu có nghĩ nhiều như vậy, nói chung tất cả là vì xúc động —”

“Dũng sĩ, đi nhanh đi, tôi đói bụng.”

“...”

Tần An sững sờ, hiển nhiên, hẳn không có ngờ tới Lâm Dực sẽ phản ứng như thế.

Lâm Dực nháy mắt mấy cái, sau đó quay mặt đi nơi khác khẽ cười một tiếng, hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Tần An không kịp phản ứng: “Tôi bị làm sao?”

Lâm Dực không nói lời nào, khoát khoát tay đi xuống lầu, y chẳng muốn cùng Tần An giải thích —— ai cùng Ôn Kỳ động thủ là tự tìm tai vạ vào mình, nhưng dù sao Tần An không có việc gì là tốt rồi, những thứ khác cũng chẳng có gì đáng quan tâm.

Lâm Dực không tin Ôn Kỳ sẽ vì Tần An mà không đến tìm y, Ôn Kỳ cũng không phải loại người hay ngại ngùng như vậy.

... Chắc chắn, lời này thiệt tình không chút giả dối à.

Tới lúc đặt chân xuống bậc thang cuối cùng, Lâm Dực dơ mắt nhìn chăm chăm vào người trước mặt, hai chân lại như đã cắm rễ sâu vào đất, làm thế nào vẫn không nhúc nhích.

“×, anh mới chui từ lỗ nào ra vậy hả?” sau lưng, Tần An với vẻ mặt không thể tin được, đang hốt hoảng kêu to.

“Chìa khóa.” Hơi hơi nhăn mày, Ôn Kỳ không thèm để ý tới Tần An, chỉ nhìn Lâm Dực mà nói.

“... Cái gì?” Giật mình, Lâm Dực đã vô ý thức đào ra chùm chìa khóa mà Tần An mới vừa đưa cho y.

“Chìa khóa xe của anh.”

“À?”

“Về sau anh muốn đi đâu tôi sẽ chở anh đi, cho đến khi tay lành hẳn thì thôi.” Bỏ qua sự khiếp sợ của Lâm Dực, Ôn Kỳ mặt không đổi sắc bổ sung thêm một câu, “Hiện tại thu dọn đồ đạc, từ đêm nay bắt đầu qua chỗ tôi ở.”

Sau lưng vang lên thanh âm hút khí, Lâm Dực còn chưa kịp lấy lại *** thần, người đầu tiên đã mất trật tự nhón nháo lại là Tần An ——

“Cùng ở chung!?”

28. Chương 28: Mùa Xuân Đến Rồi

Đúng vậy, ở chung.

Chạng vạng tối, Lâm Dực đứng ở trước cửa, ánh mắt có chút sờ sờ mà nhìn Ôn Kỳ đem đồ đạc của mình chuyển vào phòng ngủ...của Ôn Kỳ.

“Lâm thúc thúc.” Ôn Lục đi ra từ phòng nhỏ kế bên, vuốt mắt chào hỏi.

Lâm Dực lại càng hoảng sợ, giây tiếp theo liền kinh ngạc chuyển hướng qua Ôn Kỳ: “Sao nhóc vẫn còn ở nhà?”

“Thế nào?” Ôn Kỳ tựa vào cửa phòng ngủ, sắc mặt vẫn lạnh lùng như thường ngày, “Hôm nay là cuối tuần, nhà trẻ được nghỉ.”

“...”

Đối mặt với Ôn Kỳ hỏi mặt đờng trả lời một nẻo, Lâm Dực gãi gãi mặt, thức thời không có nói thêm gì nữa.

Vừa rồi lúc trong xe, Lâm Dực đã biết cảm xúc của Ôn Kỳ không được bình thường, sau khi Tần An rời khỏi hẳn liền không phản ứng gì nữa, cứ thế yên lặng suốt một đường, miễn bàn đến bầu không khí lúc ấy còn khấn trương biết bao nhiêu.

Lâm Dực không có cái năng lực suy đoán được nguyên nhân bên trong, mà thật lòng y cũng không dám hỏi.

Mất thấy Ôn Kỳ im lặng quay người vào phòng, tiếp tục sắp xếp đồ đạc, Lâm Dực sờ sờ chóp mũi, do dự có nên dầy mặt theo sau người ta hay không?

Nói thật, Lâm Dực đặc biệt muốn biết Ôn Kỳ đã đi đâu những ngày qua, làm sao mà ngay cả mặt hắn y cũng chưa thấy được một lần, kết quả lời nói đã đến bên miệng, nhưng dù làm thế nào y vẫn không thể nói ra được — thật mẹ nó kì cục quá đi!

Vì vậy trái lo phải nghĩ một hồi, Lâm Dực cuối cùng bị những suy diễn của mình dọa sợ, cảm cộc tại nguyên chỗ bảo trì trầm mặc.

“Thúc thúc?”

Cúi đầu xuống, Lâm Dực phát hiện Ôn Lục đang trưng vẻ mặt tò mò nhìn mình chăm chăm vào cái tay đang quần đầy băng của mình.

Hơi chút dừng lại hai giây, Lâm Dực liền xuất ra sự nhiệt tình đối trá vẫn thường hay dùng khi dạy học, nghiêm trang mà nói cho nhóc biết: “Về sau ngàn vạn đừng học Lâm thúc thúc, đánh nhau cũng không phải thói quen tốt.”

“Anh không vào à?”

Đang nói nửa chừng, y lại trong thấy Ôn Kỳ đột nhiên gõ gõ lên cửa phòng ngủ, nhieu hàng lông mày hỏi như vậy.

“... Ồ.”

Nói không rõ vì sao, Lâm Dực cảm thấy toàn thân không được tự nhiên cho lắm, cánh tay căng chân giống như không còn là của y nữa rồi. Mà chuyện càng làm cho y đứng ngồi không yên, là ánh mắt của Ôn Kỳ vẫn một mực chưa rời khỏi người y một giây một phút nào, thẳng cho đến khi hắn nghiêm mặt quay vào phòng.

“Ôn —— “

Không đợi cho Lâm Dực nói hết câu, Ôn Kỳ đã quay đầu bỏ đi.

×.

Lâm Dực có chút ngây người.

Mẹ nó chẳng lẽ cái người này chính là nhân vật mà mọi người hay nhắc đến trong truyền thuyết...bá đạo lãnh khốc đây sao?

Cứ như thế, thẳng đến sau bữa cơm tối, ngay cả Ôn Lục cũng ngủ rồi, Lâm Dực đang uốn éo ở trên ghế sofa, hai mắt lom lom mà dõi theo Ôn Kỳ đem Ôn Lục ôm trở về phòng, mặt không biểu tình tiến bước, vẫn như trước mím chặt môi không hề phát ra bất kì âm thanh nào.

Buồn bã rũ mắt, Lâm Dực nhớ tới lúc ban ngày, Tần An còn ôm vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi, phỏng đoán Ôn Kỳ đây là muốn bồi thường cho khoản nợ xém mất tay của y, mà chính mình tuy mặt ngoài vẫn giả trang chính trực còn xém chút nữa đã đổi tên thành Ẩn Nhẫn rồi, nhưng y càng rõ ràng cái niềm hưng phấn đang càng lúc càng lớn mạnh trong nội tâm của mình là từ đâu đến so với bất kì ai khác.

Ánh sáng trước mặt bỗng nhiên có chút mờ tối, Lâm Dực ngẩng đầu, mới phát hiện Ôn Kỳ không biết lúc nào đã bước đến bên cạnh, theo tư thế này ngẩng mặt nhìn lên, vết sẹo nhạt màu bên phía cằm trái của đối phương trông có vẻ khá rõ ràng.

“Anh ngủ trong phòng đi!” Ôn Kỳ mở miệng, ngữ khí lãnh đạm, “Tôi sẽ ngủ bên phòng piano, tôi có thói quen bật đèn suốt đêm, nếu ngủ cùng một chỗ anh sẽ không thể ngủ ngon được.”

Nói xong, Ôn Kỳ quay người định ly khai.

“Tôi không ngại.”

Cơ hồ không cần nghĩ ngợi, Lâm Dực đã lập tức bật thốt ra câu nói.

Cho nên vừa dứt lời, Lâm Dực liền cảm thấy hối hận, ý đồ rõ ràng rành rành như vậy, đến kẻ đàn còn có thể nghe được nữa là.

Quả nhiên, Ôn Kỳ liền ngừng bước, nhìn về phía Lâm Dực lần nữa: “Không ngại?”

Ho nhẹ một tiếng, Lâm Dực giả bộ trấn định, tận lực để cho ánh mắt của chính mình coi như nho nhã mà nhìn thẳng đối phương: “Ý của tôi là...anh cứ tùy tiện là tốt rồi.”

Không hề nghi ngờ, kế tiếp là một hồi nặng nề đến khó chịu nổi.

Lâm Dực thật sự chịu không chịu được con người Ôn Kỳ vào giờ khắc này, thật giống như hết thấy mọi thứ lại trở về điểm xuất phát ban đầu, tầm mắt mà Ôn Kỳ nhìn về phía y, vĩnh viễn đều mang theo sự xem thường rõ ràng đến liêu nhiên.

Y chưa từng cảm thấy quẫn bách như thế này trước đây, nhưng hiện tại thì không được nữa, thực tế, y đã khó khăn nhẫn nhịn suốt cả một buổi chiều rồi.

Nhưng mà, ngay sau một giây Lâm Dực đứng dậy——

“Vì sao lại nói dối?”

Không hề có dấu hiệu báo trước, Ôn Kỳ bất thành linh hồn hỏi y.

“...”

Lâm Dực trừng mắt, sững sờ tại nguyên chỗ.

Thẳng thừng nhìn chằm chằm vào đối phương, tựa hồ đã qua thật lâu, Lâm Dực rốt cục hiểu được lời nói của Ôn Kỳ là đang ám chỉ điều gì.

Hắn sợ dĩ lạnh lùng, là vì Lâm Dực không nói cho hắn biết nguyên nhân thực sự khiến Ôn Minh tìm tới mình.

Nhớ tới hôm tại nhà kho, đáy mắt của Ôn Kỳ không chút che dấu sự tức giận, Lâm Dực có chút khẩn trương mà nháy mắt hai cái: “Ôn —— “

Đáng tiếc, Lâm Dực chưa kịp nói ra chữ còn lại, thật ra y nói không nên lời nữa, bởi vì Ôn Kỳ đã đột nhiên nghiêng thân về phía trước, làm cho Lâm Dực trực tiếp ngã lên ghế sofa, đồng thời cùng lúc cố định cánh tay đang bị thương của y: “Tay chó lợn xộn.”

Ngay sau đó, Ôn Kỳ co một chân lại, đặt đầu gối chặn giữa hai chân của Lâm Dực trên ghế sofa, cứ như vậy cúi thấp đầu, hôn lên môi Lâm Dực.

Chậc chậc chậc, Lâm lão sư, mùa xuân đến rồi.

29. Chương 29: Em Yêu Anh (thượng)

Kỳ thật, Lâm Dực không phải chưa nghĩ tới việc Ôn Kỳ đối với mình có lẽ chỉ thuần túy là nổi lên tâm đồng cảm, hoặc cũng lắm chỉ là phát sinh những chuyện như OneNight Stand, giải quyết dục vọng cho nhau mà thôi, dù sao Ôn Kỳ là một người đàn ông rất bình thường, tuổi tác cũng chẳng thua kém gì y là bao. (one night stand-tình 1đêm)

Có thể không bàn đến nguyên do vì sao, Lâm Dực biết rõ chính mình cho tới hiện tại chưa bao giờ được coi là chính nhân quân tử cả, y muốn Ôn Kỳ, toàn thân không có một tế bào nào là không hưng phấn vì sự đụng chạm của hắn.

Huống chi y còn một mực nhớ rõ Ôn Kỳ đã từng nói qua, không có người nào có thể miễn cưỡng hắn, như vậy nếu cả hai đều đã bằng lòng, Lâm Dực tình nguyện bị coi là bỏ đá xuống giếng, dù sao đều là đàn ông, ai cũng chưa nói tới thua thiệt ai.

Cho nên, đến lúc Ôn Kỳ cởi bỏ chiếc nút náo sơmi đầu tiên của Lâm Dực, rồi vươn đầu ngón tay đảo qua xương quai xanh, lỗ tai của Lâm Dực đã đỏ như bị hung nóng, trên mặt...đã không còn vẻ trấn định giả tạo như thường ngày.

Nhè nhàng thở gấp, Lâm Dực dời ánh mắt, tận lực không nhìn Ôn Kỳ.

Không sai, y đang khẩn trương.

Chỉ cần đối phương là Ôn Kỳ, Lâm Dục không quan tâm chính mình là 1 hay là 0, nhưng bất kể nói thế nào đi nữa, đây là vẫn là lần đầu y sắm vai bị động, khó tránh khỏi có chút mất tự nhiên cùng sự quẫn bách không cách nào ức chế được.

Áo sơmi đã bị cởi hết một nửa, lỏng lẻo buông hồ trên người, Lâm Dục nhếch miệng, y có thể cảm giác được ngón tay thon dài của Ôn Kỳ đang chậm chạp trượt dọc theo lưng của mình, một đường theo xương sống chạy xuống phía dưới, tình sắc vô biên.

Mà động tác của Ôn Kỳ hiện tại chưa nói tới ôn nhu, nhưng cũng chẳng hề hấp tấp, cực kỳ tùy ý, hết lần này tới lần khác Lâm Dục ngoại trừ cực lực áp chế tiếng rên rỉ sắp tràn ra khỏi miệng, thì những chuyện khác đã hoàn toàn vượt quá tầm kiểm soát của lý trí.

Cũng không biết đã lấy dũng khí từ đâu, Lâm Dục bỗng nhiên híp mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt đang gần trong gang tấc của Ôn Kỳ, y muốn xem Ôn Kỳ khi bị đẩy lên dục vọng đến tột cùng là cái dạng gì.

——TendrePoison.

Nhưng không hiểu sao, Lâm Dục lại liên tưởng đến loại nước hoa dành cho phái nữ của Dior, thời điểm trước đây khi y cùng Tô Âm đi dạo cửa hàng đã từng ngửi thử qua, lúc ấy y chỉ bị cái tên của nó hấp dẫn, nhưng nói thật, Lâm Dục xác định mùi hương kia dù quyến rũ thế nào cũng không bằng với Ôn Kỳ khi câu khởi một bên khoe miệng.

Tựa hồ phát giác được ánh mắt của Lâm Dục, Ôn Kỳ xuất kỳ bất ý chống lại đôi mắt của y, Lâm Dục trốn tránh không kịp, trong vô thức đã nâng một bên cánh tay lạnh lạnh vòng qua cổ của Ôn Kỳ, thở hổn hển mà hôn lên đôi môi ấy lần nữa.(xuất kỳ bất ý= đánh bất ngờ)

Nóng, thực cmn nóng quá đi!

Đai lưng bị kéo qua một bên, Lâm Dục tận lực xem nhẹ một loạt cử động gọn gàng vừa linh hoạt của Ôn Kỳ, tựa lưng vào phần đệm trên ghế sofa. Mà Ôn Kỳ hiện tại đã triệt để áp chế thân thể Lâm Dục, thậm chí y còn có thể cảm nhận được tiếng tim đập hữu lực theo từng đợt tiếp xúc với cơ thể đối phương.

“Ôn Kỳ...” Khó khăn mở miệng, Lâm Dục phát ra tiếng nói khàn khàn, “Tôi—— “

“Ba ba, con đã quên nói cho ba biết cô giáo dạy ngày mai phải đem theo màu vẽ...”

Mang theo sự mơ màng chưa tỉnh ngủ, thanh âm của Ôn Lục càng lúc càng biến nhỏ, sau khi dừng lại vài giây, bé con mới cẩn thận mở miệng lần nữa: “Ba ba...người lại khi dễ Lâm thúc thúc sao?”

“...”

Lâm Dục nhắm mắt, chỉ cảm thấy cái gương mặt mo này của mình đã không thể tâm bình khí hòa đối diện Ôn Lục được nữa.

“Chuyện màu vẽ cô giáo đã nói với ba rồi.”

Chỉ thấy Ôn Kỳ một bên kéo áo sơ mi của Lâm Dục che kín lại, một bên lại bình tĩnh đứng dậy, cố ý ngăn trở một thân quần áo mất trật tự trên người Lâm Dục, quay đầu nhìn nhìn Ôn Lục: “Trở về ngủ đi, ba ba sẽ không khi dễ Lâm thúc thúc.”

Lâm Dục nghiêng đầu, phát ra một tiếng cười khẽ khó có thể nghe thấy, nhưng lại nói không ra mình rốt cục là đang cười vì cái gì, chỉ là cảm thấy rất buồn cười thôi..

Bất thành linh, điện thoại trong túi quần đột nhiên vang lên.

Vừa nghi hoặc thẳng nào đã muộn như vậy còn gọi đến tìm mình, Lâm Dục một bên bình tĩnh lấy điện thoại ra xem, kết quả khi nhìn thấy tên người gọi trên màn hình, y liền ngây ngẩn cả người.

Hàn Ninh Cẩn.

Chột dạ đưa mắt nhìn Ôn Kỳ, vẻ tình Lâm Dục có chút chật vật, bởi vì Ôn Kỳ cũng đang dõi theo y, đối phương có hơi nhượng mảy, không nói lời nào.

Vì vậy, do dự một chút, Lâm Dục kiên trì nhắc máy.

“Tôi phải đi rồi, mau đến sân bay gặp tôi đi!”

Thanh âm ở đầu dây bên kia trước sau vẫn ngang ngược như cũ.

Tendre Poison

30. Chương 30: Em Yêu Anh (hạ)

Lúc đến sân bay thì đã hơn nửa đêm, trầm mặc vài giây, Lâm Dục ho nhẹ một tiếng, nhìn về phía Ôn Kỳ: “Anh...ở trong xe chờ tôi hả?”

Hừ lạnh một tiếng, Ôn Kỳ quay đầu, ngón tay nhẹ gõ lên tay lái: “10 phút.”

Lâm Dục giật mình: “Cái gì?” haehyuk8683

Ôn Kỳ không nói thêm gì nữa, cũng không thèm nhìn sang Lâm Dục.

“...” Nháy mắt hai cái, đợi một hồi lâu sau, Lâm Dục như là bỗng nhiên mình bạch cái gì, trang nhã đến cực điểm cong cong khóe miệng tươi cười, đồng thời nơi đáy mắt cũng không chút che dấu lóe lên tia sáng vui vẻ, “Ôn Lục còn ở một mình trong nhà, tôi sẽ không trì hoãn quá lâu.”

Nói xong, cố ý xem nhẹ vẻ mặt hồ hững của Ôn Kỳ, Lâm Dục nhẹ cười rời khỏi bãi đỗ xe.

Y đoán không ra tâm tư của Ôn Kỳ đối với mình đến tốt cùng là dạng gì, nhưng y cũng không muốn nhanh như vậy đã nói toạc tất cả ra, tóm lại, y rất hài lòng với mối quan hệ trước mắt.

“Lâm Dục.”

Mới tiến vào đại sảnh, lúc y đang nhìn qua nhìn lại chung quanh vài lòng, sau lưng bỗng nhiên vang lên thanh âm của Hàn Ninh Cẩn.

Hơi chút chỉnh sửa lại cảm xúc, Lâm Dục quay người đối diện với người phía sau.

“Anh thật sự đến rồi à!?” khẩu khí của đối phương vẫn tràn ngập sự khiêu khích như trước, “Đã được sự đồng ý của hắn?”

“...” Lâm Dục không nói lời nào, chỉ một mực quan sát đối phương, ánh mắt nhàn nhạt.

Dường như đã ý thức được lời nói của mình có bao nhiêu ngây thơ cùng chua xót, đối phương chợt tái mặt, sau đó dẫn đầu hướng đến hàng ghế ngồi.

Khẽ thở dài, Lâm Dục đuổi theo Hàn Ninh Cẩn.haehyuk8683

“...cậu muốn đi đâu?” Không muốn cho bầu không khí trở nên quá xấu hổ, lúc vừa ngồi xuống, Lâm Dục liền lên tiếng.

Ánh mắt của đối phương rõ ràng đã có sự trốn tránh trong thoáng chốc, Hàn Ninh Cẩn không có trả lời, chỉ trầm mặc nhìn đến cánh tay phải đang băng bó của Lâm Dục.

Lâm Dục rủ mắt, y không có biện pháp mỉm cười nói câu tha thứ như vụ này không có gì lớn lao chẳng cần quan tâm cả, nếu như y không quan tâm, cũng sẽ không phát sinh chuyện ở bảy năm trước. Y chỉ là đã tận lực thu liễm sự mất mát nơi đáy lòng trong thời gian nằm viện, y sợ Ôn Kỳ sẽ áy náy, cũng sợ Tần An vẫn một mực thủ bên người mình sẽ lo lắng.

Cho nên vào thời khắc hiện tại, Lâm Dục ngoại trừ không oán trách không nổi giận thì y chẳng biết nên làm gì với Hàn Ninh Cẩn nữa.

“... chuyến bay khi nào sẽ khởi hành?” Lâm Dục thấp giọng hỏi.

“Tôi nên sớm đoán được, ngay vào cái lần đầu tiên trông thấy hắn.” Ngoài ý muốn, Hàn Ninh Cẩn lại đột nhiên nói một câu vô cùng kì quái như vậy.

Lâm Dực khẽ nhú mày, không rõ ý tứ của đối phương.haehyuk8683

“Biểu tình của anh ngay lúc đó thật đúng là...” Cũng không nói cho hết câu, Hàn Ninh Cẩn nheo mắt lại, ánh mắt khinh thường dò xét Lâm Dực hết nửa ngày, rốt cục mới mở miệng, “Thời gian mà tôi về nước kỳ thật so với anh biết còn sớm hơn rất nhiều.”

Lâm Dực sửng sốt: “Cậu muốn nói cái gì?”

Dừng lại trong chốc lát, Hàn Ninh Cẩn hơi nghiêng nghiêng đầu: “Ôn Minh vốn sẽ ở trong ngục giam cả đời, chẳng còn hy vọng đi ra, là tôi đã tìm người thả hắn...từ sau lần đầu tiên anh gặp mặt Ôn Kỳ.”

“...”

Lâm Dực sợ run mà nhìn đối phương, trách không được Tô Âm không rõ vì sao Ôn Minh lại đột nhiên được thả ra, nguyên lai là vì Hàn Ninh Cẩn, vậy mà lại là Hàn Ninh Cẩn.

Cùng lúc đó, nơi đáy lòng của Lâm Dực dần dần nguội lạnh.

—— hắn vẫn một mực chú ý đến y, ở tại một nơi mà y chẳng thể nhìn tới được.

Lâm Dực đột nhiên không biết là nên tức giận hắn không hiểu chuyện hay là nên đau lòng cho hắn đây...thật là một đứa nhỏ ngông cuồng.

Lại nói tiếp, về phần Ôn Kỳ, thật ra lần đầu tiên Lâm Dực gặp gỡ Ôn Kỳ, không là vì chuyện Ôn Lục cùng Lâm Tư Văn đánh nhau, mà là tại một hoàn cảnh ở một địa điểm khác, y chưa từng nói chuyện này với bất luận kẻ nào, thậm chí là cả Ôn Kỳ, y vẫn cho rằng chỉ có mình mình mới biết rõ về điều đó thôi.

Giương mắt, Lâm Dực thở dài: “Nhưng là... tôi khi đó còn không biết Ôn Kỳ là ai, tôi càng không nghĩ có thể gặp lại hắn, cậu vì cái gì —— “

“Bởi vì tôi không thích hắn!”haehyuk8683

Lâm Dực vô cùng kinh ngạc, y không nghĩ tới đối phương sẽ cố chấp như vậy.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, Lâm Dực dường như có thể lý giải được, y hiểu rất rõ Hàn Ninh Cẩn, cái người này vẫn luôn là bá đạo duy ngã độc tôn như vậy, vô luận là thời còn đi học hay là hiện tại, chỉ cần người khác liếc mắt nhìn hắn nhiều một chút thì đều dễ dàng rước lấy tai họa vào người, hung hăng càn quấy giống như là một đứa nhỏ vĩnh viễn cũng không trưởng thành. (duy ngã độc tôn kiểu như chỉ có mình là duy nhất, cao quý nhất)

Cho nên...Lâm Dực chợt phát hiện, đến cuối cùng, vẫn là chính mình liên lụy đến Ôn Kỳ. Nếu như không phải vì mình, Ôn Minh căn bản sẽ không có cơ hội quấy rầy cuộc sống của Ôn Kỳ nữa.

Mím chặt môi một cái, Lâm Dực mở miệng: “Cậu không nên thả Ôn Minh ra, hắn ta kẻ bán ma—— “

“Tôi đương nhiên biết rõ hắn buôn lậu thuốc phiện, không riêng gì cái này, tôi còn biết hắn là tội phạm giết người,” con mắt biến lạnh, Hàn Ninh Cẩn nhìn chằm chằm vào mặt Lâm Dực, “Không cần anh dạy tôi nên làm cái gì hay không nên làm cái gì, tôi có thể đem hắn ra khỏi đó, đương nhiên có thể dễ dàng đưa hắn trở vào.”

“Tội phạm giết người?” Hiển nhiên, Lâm Dực không có ý định cùng đối phương tiếp tục tranh luận vấn đề đạo đức này nọ.

Lại vượt ra ngoài dự kiến, ánh mắt của Hàn Ninh Cẩn lại trở nên ý vị thâm trường: “Tôi đoán anh...nhất định không biết tại sao Ôn Kỳ lại có chứng sợ hãi phải không?”

“...” Hô hấp như bị xiết chặt, Lâm Dực cơ hồ đã không thể khống chế nổi tâm tình của mình, “Cậu biết được cái gì?”

“Muốn biết rõ một người kỳ thật rất dễ dàng, còn phải xem anh điều tra thể nào mới được, người vợ trước đây của anh có vài thủ đoạn như vậy thì chỉ có thể truy xét được đến thể thôi, cách tôi tìm người nếu so với cô ta còn khôn khéo hơn rất nhiều.”

Nói xong, Hàn Ninh Cẩn nhìn đồng hồ trên tay một chút: “Sắp tới giờ rồi, tôi phải đi đây, nếu như anh muốn biết —— thì chờ tôi trở lại rồi liên hệ với tôi.”

“Đợi —— “haehyuk8683

Vội đứng dậy, còn chưa nói xong, Lâm Dực bỗng nhiên ngừng lại tại chỗ: “Trở về?”

“Công ty đã đến lúc cần chỉnh đốn một vài thứ, tôi sẽ đi công tác khoảng một tuần.” Ngữ khí coi như lạnh lùng đấy, nói xong, Hàn Ninh Cẩn cũng không quay đầu lại rồi đi.

“ ... ”

Thời điểm trở lại bãi đỗ xe, sắc mặt của Lâm Dực cực kỳ không tốt.

Y đương nhiên sẽ không đơn thuần chủ động đi tìm Hàn Ninh Cẩn, bởi vì y biết rõ, đối phương bắt quá chỉ là đang cầm giữ quá khứ của Ôn Kỳ làm lợi thế của mình, chỉ vì chút tâm tình trẻ con của hắn mà thôi, Lâm Dực đã không còn có lý do dây dưa cùng hắn, về tình về lý đối với ai cũng đều không công bằng.

Lâm Dực chỉ là đau đầu, đau đầu Hàn Ninh Cẩn vì sao lại xúc động và cố chấp đến như vậy!?

Một đường im lặng, từ lúc ngồi trở lại trong xe, Lâm Dực đều chưa từng lên tiếng, Ôn Kỳ cũng không hỏi y điều gì.

Thẳng cho đến khi hai người cùng tiến bước lên lầu, Lâm Dực rốt cục lấy lại *** thần, y không biết vì cái gì, trong tích tắc nhìn thấy Ôn Kỳ cầm chìa khóa vặn mở cửa lớn, nơi đáy lòng y lại nổi lên một trận không an lòng.

Ôn Lục vẫn một mình an giấc trong phòng nhỏ, Lâm Dực nhìn chằm chằm thật lâu vào gương mặt non nớt của bé, y bỗng nhiên cảm thấy không thể tin nổi —— Ôn Lục chỉ là một đứa nhóc mới năm tuổi, năm tuổi mà thôi.

Cẩn thận từng li từng tí mà khép lại cửa phòng của Ôn Lục, Lâm Dực quay đầu, đang định hỏi xem sáng mai Ôn Kỳ sẽ có sắp xếp gì, thì cơ thể đã mạnh mẽ bị người kéo vào phòng ngủ bên cạnh.

Tấm lưng dán lên ván cửa bằng gỗ, Lâm Dực vẫn không nhúc nhích chỉ bình thản tựa vào phía sau, ngẩng đầu, không ngoài ý muốn liền chống lại một đôi đồng tử màu hổ phách của Ôn Kỳ.

“Em yêu anh.”haehyuk8683

Lâm Dực từng cho là mình sẽ không có dũng khí nói câu này với bất kỳ ai nữa, vậy mà một cách vô cùng tự nhiên, y đã bật thốt lên bốn chữ ấy với người trước mặt.

Vì vậy, ngay vào lúc Ôn Kỳ cúi đầu hôn lên môi Lâm Dực, Lâm Dực chỉ vô thức mà —— vươn tay trái vào quần túi lục lấy một hồi...móc pin điện thoại ra.

31. Chương 31: Bạn Thân Của Tôi Là Một Kẻ Đáng Khinh Bĩ

Thời điểm Lâm Dực trợn mắt thức dậy đã là giữa trưa ngày hôm sau, y cũng không biết vì sao mình lại ngủ lâu như vậy, may mắn là thời gian xin nghỉ bệnh còn chưa chấm dứt, nên y cũng không cần lo lắng vấn đề đi dạy học.

Một tay chống giường ngồi dậy, Lâm Dực tận lực xem nhẹ sự khó chịu từ phần eo trở xuống, vừa nghỉ ngơi thật đúng là kẻ thù của tuổi tác một bên vẫn không quên nhìn quanh gian phòng xem Ôn Kỳ còn ở đó hay không.

Kết quả khi ánh mắt vừa rơi lên người nào đó đang trưng vẻ mặt có chút hả hê dò xét mình ngay bên giường, Lâm Dực ngu ngơ vài giây, sau đó nhanh chóng dồn sức kéo khăn trải giường phủ lên người——

×, Tàn An!?

Không thể nghi ngờ, chỉ trong nháy mắt như vậy, Lâm Dực có hơi không được bình tĩnh cho là tối hôm qua mình đã ngủ sai người rồi...

“... sao cậu lại tới đây?”

Tìm về lý trí, Lâm Dục nhíu mày hỏi.

“Điện thoại di động của cậu tắt máy, nên tôi liền trực tiếp đi tìm Ôn Kỳ.” Nói xong, Tần An không chút kiêng nể mà nhìn chằm chằm vào phần thân trên lỏa lồ bên ngoài của Lâm Dục, biểu tình khó phải nói là hèn mọn bỉ ổi biết bao nhiêu.

Lâm Dục đương nhiên biết rõ hắn đang nhìn cái gì, y bèn nheo lại mắt, nghiêm trang mà nói sang chuyện khác: “Ôn Kỳ đâu?”

“Đưa Ôn Lục đi nhà trẻ rồi, hắn nói sau đó còn phải đi chơi đàn ở một nơi, nên để cho tôi ở đây chiếu cố cậu,” nói đến đây, Tần An lại hướng Lâm Dục nháy mắt ra hiệu, “Đến đây đi Lâm lão phật gia, đừng khách khí, cậu chẳng phải biết rất rõ tôi ở bệnh viện vẫn luôn nổi danh là người bạn thân của mọi phụ nữ mà, đúng chứ?”

“...”

Lâm Dục không có tâm tư xen vào cuộc chào mời như đang rao bán băng vệ sinh của Tần An, quay đầu tìm một chiếc áo khoác mặc vào, sau đó xuống giường đến trước tủ lấy ra một cái quần mới.

“Cậu đợi một chút,” Tần An vung tay lên, tranh thủ thời gian lôi một chiếc hộp nhỏ từ trong túi, ném tới trước mắt Lâm Dục, “Trước khi qua đây Ôn Kỳ đã nhờ tôi mua cái này đây, nói cậu có khả năng sẽ cần dùng đến.”

Lâm Dục nghi hoặc nhặt chiếc hộp lên, chờ tới lúc nhìn thấy rõ nhãn hiệu trên vỏ hộp, sắc mặt y bỗng nhiên trở nên cực kỳ khó coi.

...thuốc mỡ trị trĩ.

Tần An quơ quào cuồng loạn, cười hì hì tiếp tục không biết tốt xấu: “Hai người không phải oản tù tì quyết định cao thấp à?”

“...”

Lâm Dục không rên một tiếng, cảm xúc cũng dần dần bình tĩnh trở lại, y đã nói sẽ không chấp nhặt cùng Tần An, đối phó với một kẻ dễ tiện như hắn, trực tiếp bỏ qua chính là biện pháp đơn giản nhất, mắc công ăn nói không cần thận lại trở thành trò cười cho hắn cũng nên.

Trầm mặc xuyên thẳng quần vào, Lâm Dục lấp lại pin vô di động, nhìn nhìn vài tin nhắn chưa đọc trong hộp thư đến, một bên hướng tới toilet một bên hỏi: “Cậu nói cậu đã gọi điện cho tôi rồi hả?”

Tần An sững sờ, tựa hồ như đang rất buồn bực vì sao Lâm Dục không có phản ứng lại mấy câu chế nhạo của hắn vừa nãy, sau đó dừng lại vài giây, có chút vẫn chưa thỏa mãn mà giải thích: “Tần Tiểu đã trở về rồi, do chênh lệch múi giờ nên vẫn còn đang ở nhà, buổi tối cùng đi ăn bữa cơm đi!”

Tần Tiểu là em trai ruột của Tần An, trong thời gian qua vẫn luôn ở nước ngoài học đại học, Lâm Dục cũng chưa gặp hắn mấy lần, nên cũng không tính quá quen thuộc.

“Ah, tôi đã mời cả Ôn Kỳ rồi.” Lúc Lâm Dục đang đánh răng, Tần An đã bổ sung thêm một câu.

Sau khi súc miệng sạch sẽ, Lâm Dục quay đầu hỏi Tần An: “Anh ấy đã đáp ứng?”

“Tôi đã nói với hắn vợ trước của cậu cũng sẽ tới.” Tần An hỏi một đằng lại trả lời một nẻo, trong mắt lóe lóe *** quang, vẻ mặt rõ ràng đang biểu lộ khao khát muốn xem náo nhiệt đây mà.

“...”

Lâm Dục không nói chuyện, cứ như vậy lẳng lặng quan sát Tần An trong chốc lát, rồi mới mấp máy mở miệng: “Kỳ thật có một chuyện, tôi đã quên nói cho cậu biết.”

“Cậu còn nhớ hai tuần trước tôi đã tiếp nhận một phần công việc riêng ở bên ngoài không? Chính là cái người đang làm cho tạp chí phụ nữ đây, hắn đã nhờ tôi vẽ mấy bộ tranh minh họa, lúc trước gọi qua thì hắn bảo đã gửi cho tôi thêm một vài tư liệu để chỉnh sửa.”

Lâm Dục vẻ mặt thản nhiên nói tiếp: “Tôi không thường xuyên ở nhà, nếu gửi về địa chỉ nhà thì khẳng định là Nam đại ca sẽ trông thấy chúng đầu tiên, nếu gửi tới trường học thì càng không được, cho nên, cho nên tôi đã bảo hấn gửi đến nhà của cậu rồi.”

Tần An rõ ràng không kịp phản ứng: “Gửi thì gửi có sao đâu, dù gì Cao Lâm còn đang đi công tác —— “
“Nhưng hấn không biết địa chỉ nhà mới của cậu và Lâm tỷ, cho nên đã trực tiếp gửi đến biệt thự của Tần gia rồi,” Lâm Dục ra vẻ hết sức áy náy, ngại ngùng cười cười, “Hôm nay vừa gửi đến, khoảng 10 phút trước đó.”

“...” Hai con mắt của Tần An dựng thẳng đứng.

“Cậu định tiếp tục ngây ngốc ở chỗ này nữa sao, hời anh bạn thân của mọi phụ nữ?” Lâm Dục nhàn nhạt hỏi.

Mạnh liệt trợn trắng mắt, Tần An run run miệng, gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Dục vài giây, thậm chí ngay cả mấy lời cảm giận cũng quên nói, nhanh như chớp chụp lấy cái balô ra roi thúc ngựa bay biến.

Một đồng tư liệu về tình sắc như thế, nếu để cho Tần lão gia tử nhìn thấy thì chẳng cần biết người nhận là ai, tóm lại một câu, nguyên cả năm nay Tần An đừng hy vọng sống yên ổn nữa.

Cười nhẹ, Lâm Dục sờ sờ chóp mũi, đợi cho Tần An ly khai, y mới nhàn nhã ngồi lên ghế sofa trong phòng.

Kỳ thật, y vội vã đuổi Tần An đi, nguyên nhân chủ yếu là do y sợ hãi, sợ Tần An sau khi đã nói đủ những lời vui đùa rồi thì rốt cục sẽ nhớ tới hỏi y một câu —— y và Ôn Kỳ hiện tại đang tính toán làm gì?

Y không trả lời được.

Ngồi thư giãn vài phút, Lâm Dục đứng dậy định đi ra ngoài, y phải mua một cặp kính mới cho mình.

Đúng lúc này điện thoại liền vang lên, nhìn nhìn, là một dãy số xa lạ.

“Ai vậy?”

“Tôi là Lục Nhiên.”

32. Chương 32: Cho Dù Đèn Đã Sáng, Em Sẽ Vẫn Ôm Lấy Anh

Chạng vạng tối, Lâm Dục cùng Ôn Kỳ đúng hẹn đến bao sương mà Tần An đã đặt sẵn trước.

Không hề nghi ngờ, Lâm Dục đã có cơ hội diện kiến Lục Nhiên, hơn nữa thời gian nói chuyện cũng không tính là ngắn. Nhưng từ đầu đến cuối Lâm Dục không hề biểu hiện ra bất cứ điều gì khác thường trước mặt của Ôn Kỳ, y không muốn để cho Ôn Kỳ biết chuyện này.

Ôn Kỳ là một người thật sự rất kiêu ngạo, mà người tự cao tự đại như hấn tuyệt sẽ không thích đem sự mềm yếu của mình bày ra trước mặt bất luận kẻ nào.

Đẩy cửa ra, Lâm Dục sờ sờ gọng kính mới trên sống mũi, híp mắt quan sát mọi người trong phòng.

“Hai người ngồi ở đây nè!” Tần An lập tức đứng dậy vẫy tay.

Ánh sáng trong bao sương rất mờ ảo, mọi người lại hò hét loạn cào cào, Lâm Dục mới đầu còn chưa nghĩ nhiều, thẳng cho đến khi ——

“Người thật so với trong tư liệu còn đẹp trai hơn gấp mấy lần, trách không được Tư Văn ở trước mặt tôi cứ nhắc đến Ôn thúc thúc, nhưng tôi vẫn cảm thấy hai người rất không hợp, Tần An nói không sai, lúc hai người đứng cùng một chỗ, anh liền trở thành chiếc ghế lau rách nát.”

“...”

Ngồi ở chính giữa Tô Âm cùng Ôn Kỳ, Lâm Dục ra vẻ trấn định mà nghe Tô Âm không coi ai ra gì đánh giá Ôn Kỳ cùng với mấy lời chửi bới không kiêng nể gì mình.

Tần An tuyệt đối là cố ý đây.

“Xin chào,” nói xong, Tô Âm lướt qua Lâm Dực thò tay về phía Ôn Kỳ, “Tôi tên Tô Âm, là vợ trước của Lâm Dực.”

“... Ôn Kỳ.” chọn chọn mi, Ôn Kỳ cũng vươn tay.

Lâm Dực đại khái có thể đoán được ý đồ của Tô Âm, cô sở dĩ dùng cái câu “vợ trước của Lâm Dực” tầm thường như vậy để giới thiệu, đơn giản là vì muốn bức Ôn Kỳ nói ra quan hệ giữa hắn và chính y mà thôi.

Vì vậy, kết quả rất rõ ràng, Ôn Kỳ cũng không có ý định giải thích thêm.

“Anh cùng Lâm Dực —— “

“Tần Tiểu đầu? Tôi sắp không nhớ rõ hình dạng của cậu ta rồi.” Đánh gãy mấy câu nói cổ tình đào bới của Tô Âm, Lâm Dực cực kỳ nghiêm túc hỏi.

“...” Tô Âm tự nhiên cũng hiểu được ý tứ của Lâm Dực, dừng lại vài giây, đành phải không cam lòng trừng mắt liếc Lâm Dực, sau đó thức thối mà ngậm miệng lại.

“Đáng đời.”

Một lát sau, vừa ngó tay Lâm Dực, Tô Âm mơ hồ chửi ra một cậu.

Lâm Dực cười khế, ngẩng đầu, lại đối diện với ánh mắt như có điều suy nghĩ của Ôn Kỳ phía trên.

Không hiểu sao lại nhớ tới lời nói của Lục Nhiên..., Lâm Dực vội vàng dời tầm nhìn, giả vờ giả vịt mà cầm lấy chén rượu trên bàn, chỉ sợ bản thân không cẩn thận lại để lộ ra điều gì.

Nhưng bờ môi chưa kịp dính miếng rượu nào, ly rượu đã bất thành linh bị người cướp mất, Lâm Dực quay đầu, trông thấy Ôn Kỳ một hơi uống cạn ly, sau đó mở nắp một chai nước trái cây bên cạnh, đẩy tới: “Khát thì uống cái này, trong vòng một tháng không được uống rượu.”

Lâm Dực ngẩn người, lúc này mới nhớ tới bản thân vừa ra viện, dựa theo lời dặn của bác sĩ, y còn phải tiếp tục dịch thêm một thời gian nữa.

Nhéch miệng, Lâm Dực tiếp nhận ly nước trái cây, y cho rằng loại chuyện này chỉ có người bạn của mọi phái nữ như tên họ Tần mới để ý đến thôi.

“Anh—— “

Đương lúc Lâm Dực muốn hỏi Ôn Kỳ tại sao phải đáp ứng Tần An tới nơi này, Ôn Kỳ không phải người thích náo nhiệt, hướng chỉ ngoại trừ Lâm Dực cùng Tần An, Ôn Kỳ lại không hề quen biết bất kỳ ai ở nơi này.

Đáng tiếc chính là, còn chưa kịp hỏi ra miệng, Lâm Dực đã vội vã thu hết mảy từ còn lại vào mồm.

×!

Con mẹ nó...

Cúp, cúp điện!?

Con mẹ nó... Bị cúp điện!?

Tới khi Lâm Dực rốt cục đã chấp nhận cái sự thật hiển nhiên như chuyện cười này, y cơ hồ phản xạ theo điều kiện, tiến tới bên cạnh Ôn Kỳ.

Hiển nhiên, Lâm Dực đã quên mất bài học gãy xương mũi đau đớn vào lần trước, vì trong đầu y hiện tại chỉ còn mỗi một câu mà Lục Nhiên đã nói với y——

Hắn chỉ là vì sợ hãi mà thôi.

Cả người y đều áp lên trên Ôn Kỳ, tay phải của Lâm Dực hiện không làm ăn được gì, nên y chỉ có thể dùng cùi chỏ chặt chẽ chế trụ bả vai của người dưới thân, tay còn lại thì dốc sức cầm chặt nắm đấm đã lạnh buốt

của Ôn Kỳ, thậm chí y còn có thể nghe thấy tiếng thở gấp đang cực lực đè nén, cùng với cảm giác run rẩy càng lúc càng rõ ràng hơn của đối phương.

“Điện thoại!”

Cau chặt mày, Lâm Dực quát khẽ một tiếng với người bên cạnh.

Y biết rõ Tô Âm vẫn đang ở kế bên, với lại hiện giờ cũng chỉ có Tô Âm mới hiểu được ý tứ của y.

Quả nhiên, bên người lập tức truyền đến tiếng động Tô Âm luống cuống tay chân lục túi đồ, Lâm Dực không dám có một giây thư giãn, y căn bản không thể áp chế nổi Ôn Kỳ quá lâu, y chỉ hi vọng Tô Âm có thể tìm thấy điện thoại nhanh hơn một chút.

Cửa ra vào có nhân viên phục vụ tiến đến, Lâm Dực cắn răng kêu rên một tiếng, các đốt ngón tay của Ôn Kỳ vừa đập mạnh lên trên eo của y, dù phần chấn trong lòng nhưng...mụ nội nó thật sự rất đau à!!!

“Tô Âm!” Lâm Dực gầm nhẹ lần nữa.

“Tôi hình như đã quên mang theo...” Tô Âm mang theo giọng điệu ghen ngào giải thích.

“...”

Mà Lâm Dực hiện giờ đã tan nát cõi lòng rồi.

“Ôn Kỳ,” trong lòng nhen nhóm một tia may mắn, Lâm Dực cố gắng kéo căng cuống họng kêu lên, “Tôi là Lâm Dực...”

Con chưa dứt lời, đỉnh đầu liền truyền đến vài tia sáng yếu ớt.

“Đường dây gặp vấn đề, người vừa mới tới nói sẽ lập tức —— tao ×, chuyện gì?”

Bởi vì đã có ánh sáng, Lâm Dực cảm thấy động tác của Ôn Kỳ đã dừng lại, thở ra một ngụm khí, gương mặt, phát hiện Tần An đang giờ điện thoại với một vẻ mặt hết sức kinh ngạc.

Vô thức quay đầu lại, quả nhiên, không ít người trong bao sương của đang giờ màn hình điện thoại di động hướng về phía bên này, dòm ngó một cách vô cùng chăm chú.

Phần lưng cứng ngắc trong chốc lát, Lâm Dực bỗng nhiên đưa ra một quyết định thật chắc chắn, cúi người hôn lên môi Ôn Kỳ vẫn đang thất thần.

“...” Tần An hút khí, cùng lúc đó, tất cả đèn đóm trong bao sương liền đồng loạt bật sáng.

Lâm Dực biết mình hẳn là phải lập tức buông tay, đáng tiếc, y khổng chế không được, y chỉ biết là Ôn Kỳ nhất định không muốn để chứng sợ hãi của mình bị phơi bày trước mặt nhiều người như vậy.

Cho nên y dùng lực ôm lấy Ôn Kỳ, tận lực xem nhẹ bản thân mình trong lúc vô tình đã comeout trước mặt bàn dân thiên hạ, thẳng cho đến khi đối phương triệt để khôi phục ý thức, híp mắt nhìn qua y.

Buông tay ra, Lâm Dực kiên trì đứng dậy: “Đúng lúc—— “

Kết quả không đợi câu nói được hoàn thành, chỉ thấy Ôn Kỳ chẳng nói chẳng rằng, kéo thẳng Lâm Dực vào toilet, “BÌNH” một tiếng ngăn cách làn sóng huyết sáo kêu gào ở phía ngoài, nhần hàng lông mày, đáy mắt mang theo cảnh cáo: “Em cho rằng tôi không nhìn ra được? Nói, em đã biết được những gì?”

“...”

Lâm Dực há hốc mồm.

Vài giây đồng hồ qua đi, Lâm Dực bỗng nhiên dựa vào bồn rửa tay, vẻ mặt vô tội ngẩng đầu: “Eo, đau eo quá đi...”

33. Chương 33: Ai Chưa Từng Có Một Lần Mềm Yếu?

Sự thật chứng minh, bất luận Lâm Dực có nguy trang thành dạng nào thì trước mặt Ôn Kỳ, tất cả những trò lừa ỷ đều vụng về y như cái lý do đau bụng không muốn đến trường của tụi học sinh tiểu học. Chuyện duy nhất mà y có thể làm, chính là ăn ngay nói thật.

Mím chặt môi, Lâm Dực cố gắng đè nén một tia bức bối nơi đáy lòng, y vừa nãy đã ở trước mặt mọi người thừa nhận mình là một gay, mà chuyện này lại hoàn toàn không nằm trong suy tính tương lai của y.

Cho nên nếu nói thật lòng, y hiện tại đã có chút hối hận, y rõ ràng có thể đưa ra những lý do khác để giải thích hành vi không bình thường của Ôn Kỳ, chứ không nhất thiết phải trình diễn cái tiết mục đồng chí đoạn tuyệt với ngày sau này.

“...” Khẽ thở dài, Lâm Dực rũ mắt xuống, giọng nói rầu rĩ, “... Lục Nhiên đã đến tìm em.”

Lục Nhiên.

Thời điểm nói ra cái tên này, Lâm Dực không dám nhìn biểu tình của Ôn Kỳ, y biết rõ bản thân mình đang sợ hãi thứ gì.

Nhưng ngoài ý định, Ôn Kỳ không có mở miệng.

Sau khi do dự hết nửa ngày, Lâm Dực mới thấp giọng nói: “Hắn đã nói cho em biết, về...quá khứ của anh.”

“...”

Lần này, Lâm Dực rõ ràng đã nhận thấy chút biến đổi nơi tâm tình của đối phương.

Có vài người, có vài việc, một khi đã chạm vào, thì nên chuẩn bị tốt tâm lý trước khi bản thân bị nó cuốn vào quá sâu, giống như Ôn Kỳ vậy, dù Lâm Dực đã hiểu rõ, nhưng y lại không biết phải làm sao.

Từ đầu đến cuối, y không có cách nào tưởng tượng ra được lúc mẹ con họ bị nhốt trong cái nhà kho cũ nát kia, Ôn Kỳ đã có bao nhiêu sợ hãi, y cũng không thể cảm nhận được tâm tình của hắn, vì khi đó Ôn Kỳ bất quá chỉ là một đứa nhỏ mới có vài tuổi thôi.

Mà Lâm Dực đối với người phụ thân của Ôn Kỳ—— Ôn Minh, đã thất vọng đến nỗi chỉ còn lại sự căm hận.

Y biết rõ Ôn Minh đã từng ép buộc phụ nữ cùng trẻ con dùng thân thể của mình để vận chuyển ma túy, nhưng y chưa từng nghĩ tới, những người...trong những người bị hại vô tội kia... sẽ có mẹ con của Ôn Kỳ.

Không hề nghi ngờ, mẹ của Ôn Kỳ dĩ nhiên rất yêu thương hắn, bởi vì bà đã lừa Ôn Minh nuốt cả phần thuốc vốn thuộc về Ôn Kỳ vào người.

Chẳng qua là lúc ấy không chỉ có mỗi mẹ con Ôn Kỳ, thậm chí hơn phân nửa người trong nhà kho đã bị ép nuốt ma túy, sau đó không biết là ai, đã nói ra thân phận của mẹ con họ.

Đương nhiên, những người kia liền đem tất cả những căm hận đối với Ôn Minh đổ hết lên hai mẹ con Ôn Kỳ.

Sắc trời dần về tối, trong kho hàng cơ hồ đã đen kịt một mảnh, người ở bên ngoài không có tâm tình để ý sự hỗn độn bên trong, cứ thế mặc kệ mọi chuyện cho đến hừng đông.

Vì vậy, đến ngày hôm sau, khi đám người Ôn Minh mở cửa nhà kho ra, đập vào mắt chính là một cảnh bừa bộn mất trật tự đến cực điểm, tiếp đó, chính là một thân ảnh gầy nhỏ đang co rụt trong góc kho hàng.

Lục Nhiên nói với Lâm Dực, đó là lần đầu tiên hắn trông thấy Ôn Kỳ.

Tuổi của Lục Nhiên so với Ôn Kỳ thì nhỏ hơn một chút, nhưng điều đáng nói ở đây, chính là hắn so những đứa trẻ cùng lứa lại càng trưởng thành hơn rất nhiều, bởi vì Lục Nhiên cũng không hề cảm kỳ bất cứ chuyện gì trước mặt hắn, vô luận như thế nào, Lục Nhiên đều một tác cũng không rời đối phương.

Mọi người đều biết, trước khi Lục gia vào ngành giải trí, thì gia tộc họ chính là một băng đảng xã hội đen khét tiếng, dĩ nhiên Lục Thấu cũng không có ý định bồi dưỡng đứa cháu trai duy nhất của dòng họ thành một công tử quý tộc không ràng thế sự.

Cho nên lần buôn lậu ma túy kia, Lục Thấu đã tham dự bao nhiêu phần trong đó, Lục Nhiên chính là người rõ ràng nhất.

Chẳng qua là khi hắn đứng ở chính giữa đám người, trông thấy Ôn Kỳ gắt gao ôm lấy một cái xác trong góc, người hờ hững như hắn, cũng nhìn không được nữa khẽ nhú mày.

Trên khắp người Ôn Kỳ đều là vết trầy xước, cầm bên trái còn có một vết máu đen khô đặc, đối phương không nói lời nào, không khóc không náo, cũng không nhìn mọi người chung quanh.

Nguyên nhân làm mẹ của Ôn Kỳ chết là vì lượng ma túy trong dạ dày đã vượt quá mức bình thường, nhưng lý do chủ yếu khiến cho ma túy trong dạ dày bị vỡ ra, lại là vì những quyền đâm cước đá không chút lưu tình của bọn người trong kho hàng.

Chính lúc ấy, Lục Nhiên đã lạnh mắt nhìn thấy Ôn Minh bước về phía Ôn Kỳ, sau khi xác nhận mẹ của Ôn Kỳ đã tắt thở, lão ta liền hỗn hển xách Ôn Kỳ không hề có chút năng lực phản kháng lên.

“Con mẹ nó đúng là đồ vô dụng!”

Đây chính là câu nói đầu tiên Ôn Minh nói sau khi biết mẹ của Ôn Kỳ đã chết, một giây sau, Lục Nhiên tận mắt trông thấy Ôn Minh ở trước mặt mọi người hung hăng tát Ôn Kỳ một bạt tai.

Ôn Kỳ chặt vật té ngã trên đất, vẫn như trước không nói lời nào, không khóc, không náo.

Ngay vào lúc đó, Lục Nhiên đột ngột đi đến trước, ngăn trở tầm mắt của lão ta, rồi hướng cánh tay về phía Ôn Kỳ.

“Tôi mang cậu đi!”

Không có người nào ngăn trở hắn, cũng không ai có gan dám ngăn cản, bởi vì Lục Thấu còn chưa lên tiếng.

Cuối cùng, sau khi Ôn Kỳ cố hết sức bò dậy cầm chặt lấy bàn tay của Lục Nhiên, hắn liền quay đầu lại nói với Lục Thấu: “Cậu ấy là của cháu, ai cũng không thể động vào cậu ấy.”

Từ đó về sau, Ôn Kỳ bắt đầu sinh hoạt tại Lục gia.

“Ôn Kỳ...”

Lâm Dục vươn tay, cực kỳ thận trọng mà ôm lấy Ôn Kỳ vẫn luôn trầm mặc, hít sâu một hơi, ở bên tai Ôn Kỳ nói: “Em sẽ không thương hại anh, giống như anh đã không làm điều đó với em vậy, bất kể thế nào, trên đời này làm gì có chuyện thập toàn thập mỹ, đúng không?”

“...”

Ôn Kỳ vẫn không nói lời nào như cũ, nhưng hắn cũng không có cự tuyệt hành động của Lâm Dục.

Đúng vậy, trên thế gian này làm gì có chuyện nào thập toàn thập mỹ chứ!?

Tựa như những gì Lục Nhiên đã nói, Ôn Kỳ yêu hắn, mà hắn cũng yêu Ôn Kỳ, nhưng hắn sẽ không vì Ôn Kỳ vứt bỏ gia tộc, hắn phải kết hôn cùng nữ nhân, là ai không trọng yếu, quan trọng là...đối với sự nghiệp của Lục gia phải có một sự trợ giúp nhất định.

Tất cả mọi người đều có những thước đo khác nhau cho những chuyện họ không thể buông tay trong đời, Lâm Dục hiện tại đã hiểu, nhưng bởi vì đã hiểu rõ, cho nên y không có cách nào trách cứ Lục Nhiên.

Y cũng nhớ rõ gương mặt đặc biệt tinh táo của Lục Nhiên, khi hắn nói với y, mặc kệ sự để ý hay khó hiểu của người khác, việc hắn đối với Ôn Kỳ không tốt, hay là đang bảo vệ đối phương, vô luận là Lục Thấu vẫn luôn âm thầm phỏng đoán hay tên Ôn Minh vẫn đang nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của họ, bất kỳ ai cũng không thể mượn điều này để tổn thương Ôn Kỳ cả.

Cho nên Lục Nhiên mới làm bộ vì cái chết của chị mình mà oán hận Ôn Kỳ, đoạt lấy cơ hội đuổi Ôn Kỳ ra khỏi Lục gia trước Lục Thấu, ngoại trừ Ôn Lục còn chưa đầy tháng, Ôn Kỳ khi ấy chỉ còn lại hai bàn tay trắng.

Buộc chặt cánh tay, Lâm Dục đau lòng ôm lấy Ôn Kỳ, y có thể cảm nhận được tiếng tim đập đầy áp chế của đối phương, rồi gần như lại không khống chế nổi mà nhớ tới điều mà Lục Nhiên chính miệng nói ra ——bởi

vì sinh hoạt bức bách, Ôn Kỳ đã ngồi xổm dưới đèn đường, ôm lấy tiểu Ôn Lục vẫn không ngừng khóc lớn, len lén ghen ngào.

Mà những chuyện Lục Nhiên có thể làm khi đó, cũng chỉ có đi xuống khỏi xe rồi dùng những lời hết sức khó nghe vũ nhục Ôn Kỳ.

Chóp mũi cay cay, Lâm Dục không có biện pháp tưởng tượng ra khung cảnh lúc ấy, cũng không muốn nghĩ tới nữa, y chỉ là tiếc nuối — tiếc nuối tại sao mình không biết Ôn Kỳ sớm hơn.

... Cũng may, y hiện tại đã gặp được đối phương.

34. Chương 34: Cậu Chính Là Áng Mây Đẹp Nhất Trong Lòng Tôi (thượng)

Liên tục nửa tháng, Lâm Dục ngoại trừ nằm trong nhà Ôn Kỳ truyền dịch, thì chuyện khiến y cao hứng nhất chính là cùng hắn đi đến bệnh viện gặp bác sĩ tâm lý vào mỗi chiều thứ ba.

Qua những lời của Lục Nhiên y mới biết được, trong thời gian một tuần mình nằm viện, Ôn Kỳ cơ hồ mỗi ngày đều phải đi tiếp nhận trị liệu, mà từng ấy năm tới nay, Ôn Kỳ chưa bao giờ chủ động như vậy bao giờ cả.

Đó là lý do, Lâm Dục tạm thời tự cho là đúng rồi suy diễn, Ôn Kỳ là lo lắng mai một khi ở cùng nhau, hắn sẽ lại thương tổn đến y nên mới làm như vậy.

Về phần chuyện tình xảy ra trong bao sương ngày hôm ấy, hết sức ăn ý, hai người ai cũng không có đề cập qua lần nào nữa.

Lâm Dục không biết Ôn Kỳ phải chăng đã hiểu được tâm tư của Lục Nhiên, nhưng vô luận thế nào, mang theo một chút tư tâm, y đã quyết định, chỉ cần Ôn Kỳ không hỏi, y vĩnh viễn sẽ không nhắc đến chuyện này.

Huống chi, coi như Ôn Kỳ đã biết rõ chân tướng, Lục Nhiên cũng không có khả năng thay đổi được điều gì nữa.

“Tôi nói cậu có thể khống chế cảm xúc của mình một chút được không?” Đứng chờ ở ngoài cửa phòng trị liệu lúc này, bên cạnh y còn có Tần An đang bấu môi lên án, “Đã một bố tuổi to rồi mà còn bày đặt như mấy em hoa tươi trẻ trung mới biết yêu hạnh phúc vợ, thực mong một ngày nào đó cậu sẽ bị bầy ong vỗ về chăm cho chết luôn đi!”

Vào những lúc rảnh rỗi, Tần An rất thích sửa bậy với Lâm Dục, mười câu thì có chín câu là sỉ nhục, cũng chẳng ngại khoa phụ sản cách khoa tâm thần tới tận hai toa nhà mà xống đến góp vui.

“Thời điểm cậu cùng Lâm tử kết hôn chắc không chỉ hạnh phúc như mấy em hoa tươi đâu nhỉ,” Lâm Dục hí mắt, cười phản kích đối phương, “Con phải như cầm thú nữa chứ.”

“Hừ...con me cậu mới là cầm thú! Cậu——” đang dè thấp giọng mắng hăng say, Tần An bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt rơi lên bàn tay phải vừa mới được tháo bỏ băng gạc của Lâm Dục, miệng vết thương đã bắt đầu hình thành vảy kết, vừa nhìn thiệt tình chẳng thấy đẹp chút nào.

Dò xét cả buổi, cuối cùng Tần An mới liếc mắt nói: “Cậu bây giờ thật đúng là không bằng cầm thú, cầm thú so với cậu còn thông minh hơn nhiều.”

Khẽ cười một tiếng, Lâm Dục hiển nhiên minh bạch Tần An là có ý tứ gì, nhưng cũng không phản bác lại. Bất kể nói như thế nào, Tần An thật lòng rất quan tâm y.

Có đôi khi Lâm Dục cảm giác mình rất may mắn, y cũng không biết mình tại sao lại dính vào một người bạn như Tần An, mặc dù cách nói năng thì chua ngoa như đàn bà nhưng tâm tư của hắn đối với y lại chẳng khác nào một người vợ yêu thương chồng mình hết mực, Lâm Dục y có tài có đức gì cơ chứ?

Bất quá cũng may Tần An là trai thẳng, bằng không thì Lâm Dục đã tưởng rằng hắn ta vẫn âm thầm che dấu tình yêu sâu nặng với thẳng bạn thân này bấy lâu nay nữa.

Nghĩ như vậy, Lâm Dực tính trấn an mà vỗ vỗ bả vai Tần An, vẻ mặt buồn cười: “Đừng ghen tị, tôi xin thề cậu mới chính là áng mây đẹp nhất trong lòng tôi.”

“...” Tần An sững sờ, giây tiếp theo, khóe miệng đã bắt đầu phát run, “Con mẹ nó cậu đi nhảy quảng trường nhiều quá rồi sinh nông nổi hả?”

Lâm Dực vẫn như cũ ha ha cười, cười đến khóe mắt cong cong thành vòng trăng khuyết.

Sau đó Tần An chần chờ suy nghĩ vài giây, rốt cục bùng nổ ——

“Mẹ nó...cậu đang ám chỉ nhan sắc của lão tử chỉ là phù vân đúng không?”

Lâm Dực bối lông tìm vết: “Cậu bây giờ có thể thành giáo viên dạy văn rồi ha ha!”

“...” Tần An tức giận đến nhất thời không thể nói được gì, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi mà trừng mắt Lâm Dực.

Mà đúng lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên.

“Tần Tiểu?”

Buồn bực hô to một tiếng, Tần An lập tức nhận điện thoại.

Tiếng mở cửa truyền tới, Lâm Dực ngẩng đầu, trông thấy Ôn Kỳ đi ra khỏi phòng trị liệu.

“Đi thôi!”

Ngữ khí vẫn nhàn nhạt như cũ, Ôn Kỳ gọi Lâm Dực.

“Đợi, đợi lát nữa!” Chỉ thấy Tần An bỗng nhiên kéo tay Lâm Dực, sau đó nheo lông mày tiếp tục nói chuyện với Tần Tiểu ở bên kia đầu dây, “Em vừa mới nói ở chỗ nào? Để anh nhờ Lâm Dực đưa qua cho em là được!”

Nói xong, tựa hồ đã đạt được câu trả lời đồng ý của đối phương, Tần An cúp điện thoại.

“Nửa giờ tới tôi còn có một cuộc phẫu thuật, nên nhờ cậu đến phòng làm việc của tôi một chuyện lấy tấm chỉ phẫu, sau đó đưa qua cho Tần Tiểu, ăn nhậu chơi bởi cho đã rồi không mang đủ tiền, nên bị người ta bắt lại...” Sờ sờ quả đầu, Tần An cảm thấy có một đứa em trai như vậy quá mẹ nó mất mặt.

Lâm Dực khoát tay: “Không cần phiền toái, tôi cũng có tiền trong người đây, trực tiếp đi tìm hắn là được —— hắn ở đâu?”

” Ninh Hoàng quốc tế ở phía đông ——×!” Đang nói, đột nhiên chữ nhỏ một tiếng, Tần An mạnh liệt ngẩng đầu nhìn hướng Lâm Dực, “Ninh Hoàng quốc tế!?”

35. Chương 35: Cậu Chính Là Áng Mây Đẹp Nhất Trong Lòng Tôi (hạ)

Chẳng thể nghi ngờ, Ninh Hoàng quốc tế chính là địa bàn của Hàn Ninh Căn.

Lâm Dực có chút kinh ngạc, nơi giải trí trong thành phố này nhiều vô số kể, tại sao Tần Tiểu hết lần này tới lần khác lại đến Ninh Hoàng quốc tế cơ chứ?

“...” Do dự một chút, Lâm Dực thở dài, “Trùng hợp thật, tôi đi trước đây, bằng không thì Tần Tiểu lại chờ đến sốt ruột.”

“Đừng đi!”

Thập phần dứt khoát kêu lên, Tần An trực tiếp bấm một dãy số, dường như là đồng nghiệp cùng khoa với hắn, Lâm Dực còn chưa kịp ngăn cản, đối phương đã tìm được bác sĩ thay thế hắn tiến hành cuộc phẫu thuật sau nửa giờ tới.

Lâm Dực mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp, theo lý thuyết chi nhánh của Ninh Hoàng quốc tế nhiều như vậy, Hàn Ninh Căn cũng không phải là một nhân vật nhỏ bé có thể tùy tiện muốn gặp là gặp được, Tần An thật sự không cần thiết miễn cưỡng đến như vậy.

Trừ phi, hẳn đã biết rõ cái gì.

“Hai người trở về trước đi, tôi hôm nay phải tự mình bắt thằng xú tiểu tử kia về nhà,” cởi áo blouse trắng ra, Tần An xoa tay, “Tự nhiên lại chỏ mồm vào chuyện này, nào nó chắc là bị chó ăn mất rồi!”

Lâm Dực vẫn bất động thanh sắc quan sát Tần An, nghĩ nghĩ liền đáp ứng: “Đi đây, dù bất luận thế nào, cậu cũng đừng quá xúc động, Tần Tiểu mới về nước nên chưa rành rọt nhiều thứ.”

Không nói tiếp nữa, Tần An quay người vung tay lên, nhanh chóng rời đi.

Thế là, vào lúc Lâm Dực quay đầu lại nhìn qua Ôn Kỳ muốn nói lại thôi, Ôn Kỳ đã như hiểu rõ mà lên tiếng: “Để tôi đưa em qua.”

“Anh vừa mới làm xong trị liệu, chắc là rất mệt mỏi, ý của em là anh cứ về trước đi, em một mình —— “

Không để Lâm Dực nói xong, Ôn Kỳ đã đi trước đến thang máy: “Tôi đối với Ninh Hoàng quốc tế không có hứng thú, cũng chỉ đưa em qua đó mà thôi.”

Ngẩn người, Lâm Dực thở dài, vội vàng đuổi theo.

Thật lâu về sau, Lâm Dực mỗi lần nhớ tới những chuyện phát sinh sau đó, đều nhin không được thốn thức —— y quá may mắn, vì có Ôn Kỳ là người đàn ông của y.

Còn hiện tại, trước khi bước khỏi xe, Lâm Dực đang hí mắt chờ cho Tần An vào cửa trước.

Quay đầu nhìn nhìn Ôn Kỳ, y vốn định để cho hắn đợi ở trong xe như vậy, lại chợt phát hiện nơi đáy mắt của đối phương ánh lên một tia hào hứng nhìn về phương hướng khác.

Vô thức quay đầu, Lâm Dực theo ánh mắt của Ôn Kỳ nhìn sang.

Cách một tám thủy *** dày, Lâm Dực liền trông thấy Tần Tiểu đang thập phần thích ý ngồi trên ghế sa lông ở đại sảnh, cùng với... cùng với Hàn Ninh Cẩn bên cạnh.

“...”

Lâm Dực hơi có chút run sợ, Tần Tiểu cùng Hàn Ninh Cẩn thấy thế nào cũng giống như quen biết nhau thì phải?

Đáng tiếc, y không có nhiều thời gian suy nghĩ, bởi vì rõ ràng Tần An vừa vào cửa, cũng đã nhìn thấy hai người bên sofa.

Không dám chần chờ, Lâm Dực nhú mào đi đến bậc tam cấp.

Cảm xúc của Tần An dường như không được bình thường cho lắm, điểm này từ lúc ở bệnh viện, dưới sự che dấu không hề có chút kỹ thuật đối phương y đã nhìn ra được, bất quá khi Lâm Dực nhìn thấy Tần An vọt tới trước mặt Hàn Ninh Cẩn, rồi hung hăng đâm cho đối phương một quyền, y lại càng thêm hoảng sợ.

Chuyện này có chút phiền toái rồi đây!

Bảo an ở chung quanh lập tức chạy đến, lúc Lâm Dực đến gần hơn, mới nghe thấy thanh âm tức giận của Tần An ——

“Con mẹ nó tao chưa tìm tới mày mà mày đã tự thân tìm tới cửa! Mày tưởng là chuyện của Lâm Dực cứ như vậy là hết rồi đúng không? Phi! Cậu ta có cho qua tao cũng không cho qua được!”

Tần An bị mấy anh bảo vệ lực lưỡng ngăn trở, một tay còn thiếu chút đã thụi vào con mắt của Hàn Ninh Cẩn: “Mày nói mày có phải là đồ súc sinh hay không? Mày dựa vào cái gì đối xử với cậu ấy như vậy? Con mẹ nó mày có tư cách gì? Cậu ta ích kỷ thì sao chứ? Ai mẹ nó dám nói mình chưa từng ích kỷ bao giờ? Mày mắng cậu ấy vũ nhục cậu ấy còn chưa đủ đúng không? Nhà của mày là băng đảng xã hội đen sao? Con mẹ nó mày cùng với thằng chó Ôn Minh đều là một lũ cặn bã! Cái xã hội này từ khi nào đã cần loại người như chúng mày chủ trì chính nghĩa rồi hử?”

“Được a, nếu mày muốn nói đến chính nghĩa, thì cậu ấy đã làm gì sai trái chứ? Đã giết người hay là phóng hỏa? Con mẹ nó mày chẳng phải chỉ là có tiền thôi sao? Lão tử cũng có rất nhiều tiền! Giờ sao? Có tiền liền xem thường người khác đúng không?”

“Ngây thơ! ×!”

Lâm Dục sững sốt, y không nghĩ tới sự tình đã qua gần một tháng, Tần An vẫn như cũ nhớ rõ từng chi tiết như vậy. Mà y càng không nghĩ tới, chính là Tần An lại đột nhiên như mắc chứng cuồng loạn, vừa chửi ra những lời danh thép vừa nện nắm đấm vào trước ngực, cái này, hẳn là đau lắm đây.

Bầu không khí nhất thời trở nên nặng nề, bảo an dưới sự ra hiệu của Hàn Ninh Cẩn đã lui về vị trí ban đầu, Lâm Dục trông thấy Tần Tiểu đứng dậy, đứa nhỏ này rõ ràng là mới hồi thần lại từ trong nỗi khiếp sợ, nhìn sang Hàn Ninh Cẩn, lại nhìn qua Tần An: “Ca, anh như thế nào —— “

“Mày đi về nhà ngay cho anh!” Tần An gầm nhẹ, “Anh mặc kệ mày cùng tên họ Hàn có quan hệ gì ở nước ngoài, đã về nước thì con mẹ mày phải nghe lời anh hết!”

Giương mắt, Lâm Dục kinh ngạc lần nữa, Tần Tiểu thật sự quen biết Hàn Ninh Cẩn?

Hiển nhiên, Hàn Ninh Cẩn lúc này đã trông thấy Lâm Dục ở sau lưng Tần An, hẳn chẳng thềm đáp lại câu nói nào của Tần An, chỉ cười lạnh chà lau khóe miệng, nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Dục, “Hôm nay thật đúng là náo nhiệt.”

Tần An giật thót người, quay đầu lại, vừa vặn trông thấy Ôn Kỳ đang đi đến bên cạnh Lâm Dục.

“Hai cậu —— “

“Không phải nói đến tính tiền hay sao?” Lâm Dục tiến về phía trước một bước đánh gãy lời Tần An, mang theo nụ cười nhàn nhạt trên mặt, “Mau đi đi.”

Theo như tình huống trước mắt, Lâm Dục đại khái có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra.

“Lâm ca nói đúng, anh trước tiên thanh toán...” Tần Tiểu vội vã nói, “Có chuyện gì hiểu lầm thì nói sau, không thể đánh người như vậy a, Ninh Cẩn dù sao cũng là bạn của em...”

Âm thanh của Tần Tiểu càng lúc càng nhỏ, khả năng đã ý thức được lửa giận trong mắt Tần An đang bùng nổ một cách nhanh chóng.

Không rên một tiếng xoay người, Tần An âm trầm đi đến quầy tính tiền.

“Tôi chắc là chưa nói cho cậu biết, Ninh Hoàng quốc tế chính là công ty của Hàn gia, ” Hàn Ninh Cẩn nhìn sang Tần Tiểu, trên mặt mang theo khinh thường, “Bất quá còn phải cảm ơn cậu hôm nay đã chiêu đãi.”

Tần Tiểu nhú mày: “...anh nói cái gì?”

“Tôi nói,” liếc mắt nhìn về phía Tần An một lần nữa, Hàn Ninh Cẩn tăng thêm âm lượng, “Anh của cậu nói không sai, trước kia không biết thân thế của đối phương, hiện tại đã biết rồi, cậu tốt nhất nên giữ khoảng cách với tôi thì hơn.”

“...” trong nháy mắt đó, không thể nghi ngờ, Tần Tiểu vẫn như cũ không hiểu được ý tứ của đối phương.

Không có ý định giải thích gì thêm, Hàn Ninh Cẩn quẳng ánh mắt về phía Lâm Dục.

“Vì cái gì không tới tìm tôi?”

Lâm Dục đang suy nghĩ chờ cho Tần An trả nợ xong thì sẽ lập tức rời khỏi, kết quả bị Hàn Ninh Cẩn hỏi như vậy, y có chút xấu hổ đứng đơ tại chỗ.

Y nên nói như thế nào đây? Từ lúc bắt đầu, y đã không có ý định tìm hắn hay là y đã biết toàn bộ quá khứ của Ôn Kỳ? Hoặc là... Xin lỗi?

Nhưng mà, ngay vào lúc tất cả mọi người còn chưa làm ra phản ứng gì, Tần Tiểu bỗng nhiên lại phát ra một tiếng cảm thán không nhỏ.

“Lâm, Lâm ca không phải là tên đàn ông giả tạo mà anh đã đề cập với tôi chứ?”

“...” Bờ môi khẽ nhếch, Hàn Ninh Cẩn không có trả lời, chỉ tiếp tục nhìn chăm chăm vào gương mặt cúi gằm của Lâm Dục.

“Tần Tiểu,” Sắc mặt của Tần An đã vô cùng khó coi, lập tức tiến lên kéo lấy cánh tay của Tần Tiểu, “Em trước về nhà cùng anh —— “

Ngoài ý muốn, người em trai mà Tần An luôn nói gì nghe náy, hôm nay lại đặc biệt khác thường mà tránh khỏi cánh tay của hắn.

“Anh không sao chứ?” Cau chặt mày, Tần Tiểu hỏi Hàn Ninh Cẩn, má trái của đối phương đã có chút sưng lên, cú đâm vừa rồi của Tần An quả thật không chút lưu tình à.

“Con mẹ nó mày đây! Mau trở về!” Tần An nói xong, làm bộ muốn kéo Tần Tiểu trở lại.

“Tần An...” Lâm Dục có chút đau đầu, hắn không nghĩ tới cục diện sẽ trở nên phức tạp như thế, y thậm chí nghĩ phải để cho Tần An tỉnh táo một ít, dù sao, đây là nơi công cộng, mà bọn hắn cũng không phải là bọn thanh niên mười tám mười chín tuổi phản nghịch.

Chỉ tiếc, lúc Lâm Dục tiến tới ngăn cản Tần An thì hậu quả——

Ai cũng không ngờ tới Tần Tiểu sẽ mạnh mẽ trả lại Tần An một quyền, vì vậy “ầm” một tiếng, Lâm Dục lao đảo hướng về phía sau Tần An trực tiếp ngã xuống đất, ngay sau đó, Tần An mất đà cũng đặt mông ngồi lên.

“...”

Lâm Dục cắn chặt hàm răng, không để mình phát ra thanh âm gì, y là người tri thức nho nhã, y phải khống chế xúc động chửi thề của mình mới được.

“× đ m mày!”

Đương nhiên, có người không hề có ý định khống chế.

Tần An một bên ồn ào chửi bới một bên cũng coi như linh hoạt trèo khỏi người Lâm Dục, sau đó không ngoài sở liệu, một giây sau, hai anh em liền cầu xé thành một đoàn.

Thở dài, Lâm Dục nghiêng đầu về một bên, y thật sự không có cách nào tâm bình khí hòa mà nhìn vào trò khôi hài của các quý ông trước mặt, càng không có mặt mũi nhìn tới mấy anh bảo vệ lực lượng đang cuống cuồng chạy đến lần nữa.

Y chỉ là rất buồn bực mà muốn...ai mẹ nó có thể dịu y một lát coi?

Eo lại thốn nữa rồi...

Nghiêng mắt, Lâm Dục chợt trông thấy một bàn tay thon dài xinh đẹp đưa tới trước mặt mình.

36. Chương 36: Tôi Là Ôn Kỳ

Ôn Kỳ đang cười.

Đúng vậy, Ôn Kỳ đang cười.

Trước khi Lâm Dục đứng dậy thì đầy đủ y đều là hình ảnh cười đến híp mắt của Ôn Kỳ, đáy mắt của đối phương cũng không thềm che dấu sự vui vẻ làm cho trái tim của y cũng nhiệt huyết sôi trào lên.

Ho nhẹ một tiếng, Lâm Dục không dám nghĩ tiếp nữa.

Mà không thể nghi ngờ, vào lúc các nhân viên an ninh không ngừng nỗ lực phấn đấu thì anh em Tần gia rốt cục cũng ý thức được vũ lực không thể giải quyết được vấn đề ——mà vũ lực cường đại hơn mới là mấu chốt của mọi thứ.

Người dính đầy bụi đất mà dựa vào ghế sofa ở đại sảnh, Tần An cũng chẳng hề rên một tiếng.

Tần Tiểu thì vẫn một mực cầm cọc bên người Hàn Ninh Cẩn thờ ơ lạnh nhạt, sắc mặt vô cùng băng lạnh.

“Tần An!” Lâm Dục mở miệng, bọn họ không có lý do phải tốn thời gian ở đây nữa.

Tần An tự nhiên cũng hiểu được ý của Lâm Dục, hắn chỉ khẽ cắn môi, trước khi đi vẫn chưa từ bỏ ý định, trừng mắt liếc Tần Tiểu: “Con mẹ nó mày có đi hay không? Anh cũng đã nói đến mức này rồi, mày hôm nay còn không đi khỏi đây, lão từ sau này sẽ xem như không quen biết mày nữa!”

Lâm Dục giật mình, câu này của Tần An có vẻ đã hơi nặng lợi rồi.

Nheo mắt lại, lúc y thấy rõ đáy mắt của Tần An mơ hồ lộ ra thần sắc lo lắng, y giống như bỗng nhiên đã hiểu được Tần An đang lo sợ cái gì.

“...” Tần Tiểu không nói lời nào, trừng to mắt, vẫn không nhúc nhích.

Vì vậy đợi vài giây sau, Tần An không nói thêm gì, quay người khập khiễng rời đi —— hồi nãy lúc đánh nhau hắn tựa hồ đã bị trật chân thì phải.

Tận lực xem nhẹ hốc mắt lập tức phiem hồng của Tần An lúc quay người, Lâm Dục nhớ rõ rất nhiều năm trước khi bọn họ vẫn còn là hàng xóm với nhau, Tần Tiểu lúc ấy mới có tí xiu, Tần An mỗi ngày tan học đều sẽ ôm Tần Tiểu khoe khoang em trai mình có bao nhiêu tốt trước mặt Lâm Dục, xoạch xoạch thân chọc Tần Tiểu vui cười đến chảy nước miếng.

Trong lòng bàn chân của Tần An có một vết sẹo lớn bằng ngón chân cái, đó là vì lúc hắn ôm Tần Tiểu không cẩn thận dẫm lên miếng thủy *** bị cắt phải, Lâm Dục lúc ấy cũng không nghĩ nhiều, thẳng đến về sau khi có lần đi chân trần giẫm phải cái đinh mũ, đau đến mức ném luôn cái ly thủy *** trong tay, y lúc đó mới kinh ngạc nhận ra, Tần An giẫm phải miếng thủy *** chảy nhiều máu như vậy tại sao đến cùng vẫn giữ vững lý trí không làm cho Tần Tiểu té ngã chứ?

Thở dài, Lâm Dục cũng không biết vì sao lại nhớ tới việc này.

“Đi thôi, Tần An bị trật chân, tiện đường đưa hắn về luôn.” Nhìn nhìn Ôn Kỳ, Lâm Dục không có *** lực để ý tới Hàn Ninh Cẩn cùng Tần Tiểu, tiếng nói còn mang theo chút mệt mỏi rã rời.

Đáng tiếc vừa dứt lời, Hàn Ninh Cẩn liền đi tới.

Nhú chặt mày, Lâm Dục cũng không ngẩng đầu, y chẳng hiểu sao cảm thấy rất mệt mỏi, mệt mỏi đến mức không còn dư chút sức lực nào để nhìn đối phương.

“Anh vừa rồi vẫn chưa trả lời, vì sao không tới tìm tôi?” Không thuận theo, cũng không buông tha đối phương, Hàn Ninh Cẩn trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề, ánh mắt đảo qua Ôn Kỳ, hừ lạnh một tiếng, “Hay là nói, thứ anh yêu thích chẳng qua chỉ là khuôn mặt của hắn, đối với quá khứ đáng thương trước kia anh một chút cũng không có hứng thú —— “

“Hàn Ninh Cẩn!”

Từ lúc gặp lại cho đến nay, đây là lần đầu tiên Lâm Dục mang cả tên họ ra để gọi đối phương.

“Thực xin lỗi,” chẳng còn gì để giải thích, Lâm Dục bất đắc dĩ mà lặp lại, “Ninh Cẩn, tôi đối với cậu không —— “

“Nếu như tôi là anh,” bỗng nhiên, Ôn Kỳ bên cạnh lại tiến về phía trước một bước, cắt đứt câu nói của Lâm Dục, không mang theo chút trốn tránh mà nghênh tiếp ánh mắt căm hận của Hàn Ninh Cẩn, từng chữ từng lời vô cùng rõ ràng, ngữ khí cũng rất tỉnh táo, “Nếu như tôi là anh, tôi sẽ chủ động đi tìm em ấy, vô luận em ấy đã làm gì, đều tha thứ cho em ấy, sau đó liền lĩnh mà cướp người về.”

Dừng một chút, Ôn Kỳ có chút nheo mắt: “Nhưng tôi không phải là anh, tôi là Ôn Kỳ, cho nên vô luận như thế nào, anh sẽ không bao giờ đoạt em ấy về được.”

Nói xong, hừ nhẹ một tiếng, Ôn Kỳ quay người lườm Lâm Dục: “Đi thôi!”

“...”

Lâm Dục có chút há hốc mồm, chỉ như vậy trong tích tắc, y xác định đáy mắt của Ôn Kỳ đã phản chiếu hình ảnh của mình, y cũng không dám kỳ vọng điều này sẽ đại biểu cái gì.

Trước khi rời đi, Lâm Dục nhìn không được quay đầu lại, y trông thấy Hàn Ninh Cẩn đứng sừng sững nguyên tại chỗ, như một đứa trẻ không biết phải làm gì tiếp theo.

Thực xin lỗi.

Điều Lâm Dực có thể cho hẳn, cũng chẳng còn gì ngoài câu xin lỗi này.

37. Chương 37: Ai Cũng Không Phải Chúa Cứu Thế, Ai Cũng Không Thể Chỉ Sống Mãi Trong Quá Khứ

Có đôi khi, hạnh phúc đơn giản chỉ là việc ăn vụng một hộp kem, vào chạng vạng tối lúc tiểu nha đầu khóc sướt mướt gọi điện thoại tới, Lâm Dực chính là đang trốn ở trong toilet nhà Ôn Kỳ ăn vụng kem.

“Chuyện gì xảy ra?” Buông hộp kem, Lâm Dực sốt ruột hỏi.

Lâm Dực đã gần một tháng chưa về nhà, y mỗi ngày đều canh me vào lúc Ôn Kỳ đón Ôn Lục, đứng ở xa xa liếc mắt nhìn Nam đại ca đưa tiểu nha đầu về, y không dám để cho tiểu nha đầu nhìn thấy mình, nhất là chỗ bị thương trên cánh tay, tiểu nha đầu từ trước đến giờ đều không thể giấu giếm cái gì, mắc công bị Nam đại ca biết được thì càng thêm phiền toái.

Cho nên vào lúc nghe tiểu nha đầu ủy khuất đến cực điểm khóc nhè kể lể, Lâm Dực miễn bàn là đau lòng biết bao nhiêu.

“Ba ba... Thối gia gia mắng con...kem đánh răng...người mau trở lại a...con muốn ba...kẹo cầu vòng...”

Tiểu nha đầu nói năng lộn xộn giải thích với y, đã qua hơn mười phút đồng hồ, Lâm Dực cuối cùng cũng hiểu rõ được sự tình.

Một câu thôi—— tiểu nha đầu lại ăn vụng kem đánh răng bị Nam đại ca bắt ngay tại trận.

Lâm Dực thở dài, Nam đại ca trước giờ không cho phép tiểu nha đầu ăn các loại bánh kẹo, một viên thôi cũng không được, Lâm Dực đã từng thay tiểu nha đầu cầu tình, nói là một tháng chỉ ăn một viên, cam đoan ăn xong sẽ lập tức đi đánh răng ba lượt, kết quả Nam đại ca chỉ lạnh lùng vung tới một câu: “Con về sau cũng ít ăn kem đi!”, Lâm Dực lập tức cảm như hén, rốt cuộc không còn chút can đảm nào thay tiểu nha đầu cầu tình nữa.

Từ đó về sau, tiểu nha đầu thật sự là thèm quá hóa cuồng, ánh mắt mỗi lần nhắm ngay kem đánh răng thì đồng vị hoa quả của mình đều phát sáng lấp lóe lấp lóe.

Vì chuyện này nhóc đã không ít lần bị Nam đại ca giáo huấn, cuối cùng Lâm Dực thật sự nhìn không được nữa, dứt khoát đưa ra cam kết với Nam đại ca nếu nhóc con không ăn kem đánh răng nữa, y mỗi tháng sẽ mua một bịch kẹo cầu vòng cho nhóc.

Tính ra thì...khoảng cách từ lần mua kẹo cho nhóc con vào đợt trước tới nay cũng gần một tháng rồi, trách không được, trách không được.

Ôn tồn mà khích lệ mấy câu, đợi cho cảm xúc của tiểu nha đầu rốt cục đã ổn định, Lâm Dực cúp điện thoại, nghĩ nghĩ, lại nhin không được khẽ cười một tiếng.

Dựa theo tình hình trước mắt mà nói, kỳ thật tiền đồ của Lâm Dực so với tiểu nha đầu cũng chẳng tốt đẹp hơn là bao, hai cha con đều cùng một loại đức hạnh.

Đã sớm đề cập qua Lâm Dực không ham mê gì khác, y chỉ đặc biệt thích ăn kem mà thôi, một hộp lại thêm một hộp, mặc kệ là vị gì hẳn đều xơi hết. Lời này thật không có đùa giỡn chút nào đâu.

Cho nên dù đã vào ở trong nhà Ôn Kỳ, y vẫn như trước không đổi được cái thói quen ăn kem của mình, tủ lạnh đều nhanh chóng bị kem chất đầy, mỗi ngày ít nhất một hộp lớn, quả thực đã phát rồ, giống như mấy kẻ nghiện thuốc phiện vậy.

Thế là, nửa tháng qua đi, Ôn tiểu mỹ nhân rốt cục lên tiếng.

Kem có thể ăn, nhưng cũng không thể ăn theo cách này được, cứ như vậy mãi sớm muộn gì cũng xảy ra hỏng hóc gì đó cho xem, đã ba mươi tuổi, còn làm cha người ta rồi, vậy mà một tí tẹo thường thức về sức khỏe cũng đều không có.

Động tác nhanh chóng đem một nửa kem còn lại sắp chảy hết tổng vào bụng, Lâm Dực nhớ tới ánh mắt của Ôn Kỳ lúc cảnh cáo mình không được ăn kém, thiệt tình là rất dọa người à.

Đứng dậy vỗ vỗ chân, Lâm Dực cảm giác bản thân đặc biệt xấu hổ, mỗi ngày đều giống như đánh du kích vậy, bộ lớn tuổi dễ dàng cho y lăm sao?

Kết quả vừa quay người lại, đang định ném hộp hủy diệt chứng cứ, mí mắt mạnh liệt run lên, Lâm Dực giật mình đơ luôn tại chỗ.

Ôn Kỳ tựa vào cửa toilet, ôm cánh tay, ngón tay nhẹ gõ khung cửa, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh quan sát y.

“...anh trở về khi nào vậy?” Đem hộp giấy giấu vào phía sau, Lâm Dực kiên trì hỏi.

Sau đó cũng không đợi Ôn Kỳ mở miệng, Lâm Dực giả vờ giả vịt gãi gãi cổ, ý đồ muốn nói sang chuyện khác: “Ôn Lục đâu rồi? Anh không phải vừa mới dẫn nhóc xuống lầu sao?”

“Nó chơi mệt, đã ngủ rồi.”

Lâm Dực ngẩn người, cúi đầu nhìn nhìn thời gian, hồi nãy vì bận nói điện thoại với tiểu nha đầu nên không có chú ý, vậy mà đã trễ đến như vậy.

Ý thức được Ôn Kỳ có lẽ đã sớm phát hiện ra hành động lén lút của mình, Lâm Dực giả vờ ho nhẹ, ngượng ngập cười một tiếng hướng ánh nhìn ra cửa: “Anh, anh muốn dùng nhà vệ sinh hả? Em, em sẽ không quấy rầy —— “

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Ôn Kỳ dứt khoát khép cánh cửa phía sau lại. Giương mắt, tràn đầy trêu tức.

“...”

Ngậm miệng, Lâm Dực chột dạ đứng nguyên tại chỗ, lòng bàn tay đã có chút ướt mồ hôi.

Khoảng cách càng gần, y càng có thể thấy rõ sự tức giận nơi đáy mắt của Ôn Kỳ, cùng với một tầng *** ngày một rõ ràng hơn ở phía trên.

Sau chuyện đêm hôm đó, bọn họ vẫn chưa phát sinh quan hệ lần nào nữa, dù sao tay của Lâm Dực đang bị thương, làm gì cũng rất bất tiện.

Hôm nay, trong toilet nhỏ hẹp, Lâm Dực một tay chống đỡ bồn rửa tay sau lưng, một hơi thở mạnh cũng không dám phát ra, yết hầu khô khốc, trừng mắt nhìn Ôn Kỳ gần trong gang tấc.

Nếu như nói lần đầu tiên là bởi vì đôi bên đều đã nhẫn nhịn quá lâu, như vậy lúc này đây, Lâm Dực mơ hồ cảm giác mình nên nói cái gì, ví dụ như —— thẳng thắn.

Y không biết Ôn Kỳ sau khi đã thật sự biết rõ nguyên nhân mình chia tay Hàn Ninh Cẩn thì sẽ đối đãi với y như thế nào, nhưng y biết rõ, y phải nói cho Ôn Kỳ, ngay hiện tại.

“Ôn Kỳ,” kiên cường lấy thêm dũng khí, Lâm Dực thấp giọng kêu tên của đối phương, vô ý hướng ánh nhìn về phía bên kia lẩn tránh, “Kỳ thật Ninh Cẩn nói không sai, em...xác thực đã làm rất nhiều chuyện sai, em lúc ấy đưa ra lời chia tay, nguyên nhân chỉ là —— “

“Tôi biết rõ.”

Vượt ra ngoài dự kiến, Ôn Kỳ đã mở miệng nói như thế.

Rồi sau đó không để cho Lâm Dực có thời gian kinh ngạc, Ôn Kỳ đã đồng thời cúi đầu hôn lên môi Lâm Dực, cánh tay có hơi dùng sức, cứ như vậy ôm Lâm Dực ngồi lên bồn rửa tay.

Do dự nửa giây, Lâm Dực vung tay ném đi hộp kem sắp bị bóp đến bẹp dí, cũng không còn tâm tư truy vấn đối phương nữa.

Hai chân thuận thế quăn lên eo Ôn Kỳ, Lâm Dực một bên vươn tay ôm lấy cổ của đối phương, cố gắng giữ thẳng bằng cho cơ thể, một bên thì mơ mang suy tưởng trong lúc đối phương không nhanh không chậm hoạt động tay chân——về sau còn có thể ăn vụng thêm mấy hộp kem nữa rồi hi hi.

38. Chương 38: Sĩ Diện Cãi Láo, Lão Nam Nhân Sẽ Gặp Báo Ứng Ah! (thượng)

Có đôi khi thời gian trôi qua thật nhanh, Lâm Dực còn chưa kịp ăn vụng thêm mấy hộp kem, nhoáng một cái, các bạn sinh viên đều đã nhanh tiến tới kì thi cuối kì.

Ở bên ngoài ăn cơm xong, thừa dịp Ôn Kỳ đang bận đỗ xe, Lâm Dực cẩn thận dò xét cánh tay phải đã dần chuyển biến tốt đẹp hơn, y biết rõ, y không còn lý do để ở lại nhà Ôn Kỳ nữa rồi.

Một đường trầm mặc lên lâu, Lâm Dực tránh không được có chút chua xót khổ sở, sau khi rời khỏi, Ôn Kỳ còn có thể chủ động liên hệ với y không?

— y cũng sẽ không đơn thuần cho rằng sau khi xảy ra quan hệ thì hai người giống như đã gạo nấu thành cơm rồi, y cũng không muốn chỉ vào mũi Ôn Kỳ hô to, anh nha mau trả lại trong sạch cho em! Mấu chốt là y lấy trong sạch đâu ra chứ? Cái vòng luẩn quẩn của những người đồng chí như y, ai lại không có một xấp đối tượng trên giường? Lại nói y cũng không thể mang thai, ở đâu ra cơm đã mà chín chứ?

Đương nhiên, tiểu nha đầu vẫn sẽ tiếp tục học Piano, kết quả xấu nhất thì bất quá mỗi tuần chỉ gặp mặt một lần, giống như lúc vừa bắt đầu vậy.

Sờ sờ cảm, vào phòng, Lâm Dực trực tiếp ngã vào ghế sofa — nguyên lai có nhiều thứ thật sự không thể đựng vào, hậu quả của thực tủy biết vị thực cmn quá thương cảm, y lẽ ra nên thấy đủ rồi mới đúng.

Ánh mắt rơi lên bóng lưng của Ôn Kỳ, Lâm Dực nheo mắt lại, đối phương đang bế Ôn Lục đã ngủ quên từ lúc ngồi xe vào phòng nhỏ.

...tiểu nha đầu chắc cũng đã ngủ rồi đi?

Nghĩ như vậy, Lâm Dực khẽ giật mình, y đột nhiên cảm giác được, mình thật sự cần phải trở về, tiểu nha đầu vẫn còn đang chờ y.

Vì vậy, đứng thẳng người dậy, Lâm Dực nhìn nhìn Ôn Kỳ đang đóng cửa phòng Ôn Lục lại, ho nhẹ một tiếng: “Ôn Kỳ.”

Ôn Kỳ quay người, lại như đã sớm đoán được Lâm Dực sẽ gọi mình, hắn cũng không dừng lại mà đi thẳng tới, bình thản mà mở miệng: “Khi nào thì đi? Muốn tôi giúp thu dọn đồ không?”

Lâm Dực sững sốt vài giây, lập tức hiểu được.

“Không cần.” Rủ mắt xuống, Lâm Dực cười cười đi vào phòng ngủ.

Y cũng nói không rõ tâm tư hiện tại của mình là gì, Ôn Kỳ luôn luôn có thể đoán được ý nghĩ của y, chuyện này căn bản không có gì phải xoắn xuýt, càng không có gì tốt đẹp để mong chờ.

Chỉ là ý định lúc ban đầu của Lâm Dực rõ ràng là hai ngày nữa mới ly khai, mà tình huống trước mắt đã rất rõ ràng, y phải quyết định đi khỏi nơi này ngay.

Mở rương đồ ra, Lâm Dực không nói một tiếng mà dọn dẹp đồ đạc, kỳ thật vật dụng của y rất đơn giản, ngoại trừ một Laptop thì chỉ có chút ít quần áo, chưa đến nửa giờ thì y đã thu thập thỏa đáng mọi thứ.

Ngắm nhìn bốn phía, Lâm Dực mấp máy miệng, cố ý giả bộ như điềm nhiên, không có việc gì.

Nói thật, từ khi Lâm Dực chuyển vào sống chung, Ôn Kỳ đã trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, đổi lại một cách nói khác — hắn dường như đã ngày một sinh động hơn trước.

Lâm Dực là ai? Theo cách hình dung của Tần An chính là một tên thói tha làm nghệ thuật, mang theo một thân vi khuẩn nghệ thuật đầy người đi tới đâu là lây nhiễm tới đó. Cho nên vô luận là bức tranh hình nhân vật hoạt họa trong phòng Ôn Lục hay là tấm thảm ấm áp trong phòng khách, hoặc là khung hình trong suốt ngăn nắp sạch sẽ trong phòng piano, thậm chí là cái thùng rác hình thù kì quái trong toilet, toàn bộ mọi thứ trong nhà đều đã tràn ngập dấu vết sáng tác của ngài Lâm nghệ thuật gia.

Dù sao trong thời gian dưỡng thương lúc trước, mỗi ngày đều thật sự rất nhàm chán, một mình y không có việc gì làm đành vung tay tô điểm cho một vài thứ, tựa như ốc đồng cô nương vậy.

Đẩy đẩy gọng kính lên, Lâm Dực thu hồi ánh mắt, tận lực không đổi sắc mặt mà nhìn Ôn Kỳ: “Bất kể nói thế nào, vẫn phải...cảm ơn anh, đã khiến cho anh thêm phiền toái.”

“...” Ôn Kỳ vẫn chẳng hề nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào chiếc vali sau lưng Lâm Dực, rồi hừ nhẹ một tiếng, “Không cần khách khí.”

Lâm Dực gãi gãi chóp mũi, trầm mặc sau nửa ngày, đến cùng vẫn không thể nói nên lời, hỏi đối phương còn muốn tiếp tục dạy tiểu nha đầu học piano hay không!

Có đôi khi, Lâm Dực thật sự rất tự ti, đặc biệt là khi đối mặt với Ôn Kỳ. Hơn nữa con người chính là như vậy, đạt được càng nhiều thì càng sợ hãi sẽ đánh mất thứ đó, càng không dám nói toạc mọi thứ, lo âu mình sẽ mất hết tất cả.

“VẬY...KHÔNG QUÁY RẦY ANH NỮA.”

Nói xong, Lâm Dực gật đầu cười khẽ, dáng tươi cười tao nhã đến cực điểm, cười xong cũng không dám nhìn biểu tình của đối phương, vội vội vàng vàng đi ra khỏi nhà.

Mà Ôn Kỳ, chỉ neho neho lông mày, cái gì cũng không làm, chỉ đưa mắt nhìn Lâm Dực lỵ khai.

Lâm Dực sẽ không biết, Ôn Kỳ sở dĩ lãnh đạm, đơn giản là muốn nhìn một chút, xem y đến tốt cùng có thể giả bộ tới trình độ nào, đến tốt cùng...y khi nào mới học được cách thành thật nói toạc những suy nghĩ đang che dấu nơi đáy lòng của mình đây?

39. Chương 39: Sĩ Diện Cãi Láo, Lão Nam Nhân Sẽ Gặp Báo Ứng Ah! (hạ)

Kéo vali, Lâm Dực đứng ở bên đường ngu ngơ hồi lâu, lâu đến mức không tự giác hắt hơi một cái, rốt cục mới ý thức được có bông tuyết rơi lên chóp mũi mình.

Sờ sờ chóp mũi, Lâm Dực vuốt ve một tảng tuyết mỏng trên đầu, vươn tay ngăn cản một chiếc xe taxi.

Xe của y vẫn còn đang đỗ ở dưới nhà Ôn Kỳ, chỉ là lúc rời đi đã quên cầm theo chìa khóa xe.

Ngồi vào hàng ghế sau xe taxi, Lâm Dực có chút thất thần nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động, trên màn hình là tấm ảnh mà y đã lén chụp thừa dịp Ôn Kỳ ngủ say, y lúc ấy đã suy nghĩ vạn nhất về sau có tách ra, mình tối thiểu còn có một chút gì đó để tưởng niệm hắn, nhưng y thiết tình chỉ là tưởng tượng như vậy, căn bản chưa có chuẩn bị tốt tâm lý tách khỏi đối phương.

Khẽ thở dài, Lâm Dực cảm giác mình càng già càng mẹ nó khác người à.

Đình!

Điện thoại bỗng nhiên chấn động, Lâm Dực trừng to mắt, tin nhắn?

—— những gì anh thiếu nợ tôi, tôi sẽ đòi lại từng thứ từng thứ một.

“...” Lâm Dực nhú mày, không hề nghi ngờ, tin nhắn này là do Hàn Ninh Cẩn gửi đến.

Nhưng cho đến cuối cùng, Lâm Dực vẫn không hiểu nổi Hàn Ninh Cẩn đến tốt cùng muốn làm cái gì nữa.

Xe dừng ở dưới khu chung cư, Lâm Dực cũng không muốn suy diễn gì, cho dù đã trải qua những chuyện trước kia, y vẫn như cũ tin tưởng bản chất của Hàn Ninh Cẩn vốn không xấu, chỉ là tâm tư kiêu ngạo của hài tử đã bị tổn thương, nguyên do cũng là vì mối tình thơ dại lúc trước.

Cùng vì vậy, Lâm Dực đã không để ý đến một chuyện rất quan trọng, Hàn Ninh Cẩn đã không còn là một cậu thiếu niên bé bỏng như ngày nào, hắn hiện tại đã trở thành phó tổng giám đốc của Ninh Hoàng quốc tế, với tư cách là một thương nhân, thủ đoạn trả thù của hắn nếu so với những gì mà Lâm Dực tưởng tượng thì càng triệt để thẳng thắn hơn nhiều.

Lên lầu, vốn tưởng rằng giờ này Nam đại ca cùng tiểu nha đầu có lẽ đã đi ngủ rồi, Lâm Dực cố ý nhẹ chân nhẹ tay vặn mở cửa phòng, cũng không dám bật đèn, cẩn thận từng li từng tí kéo vali vào phòng khách.

Kết quả vào lúc y chuẩn bị quay người đi rửa mặt, sau lưng đột ngột vang lên một thanh âm.

“Rốt cuộc đã biết về nhà.”

Động tác cứng đờ, Lâm Dực giật mình, lập tức vội vàng quay đầu lại — Nam đại ca?

Lão đầu nhí còn chưa ngủ? Hơn nửa đêm một mình sờ soạn ngồi ở phòng khách?

“... Ân, chuyện ở trường cũng đã xử lý xong.” Tuy đã mơ hồ cảm thấy chỗ nào đó có vấn đề, Lâm Dực vẫn là nói ra trước rồi tính tiếp.

“...cha tại sao còn chưa đi ngủ?” Dừng một chút, thấy đối phương lâm vào trầm mặc, Lâm Dực nhin không được mở miệng.

Y có thể cảm nhận được, tâm tình của Nam đại ca không được tốt.

Nghi hoặc nháy mắt vài cái, bỗng nhiên ngửi thấy được một cỗ hương vị, Lâm Dực dứt khoát ấn mở chốt cửa phòng khách.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Nhìn mấy vỏ chai rượu trên bàn trà, Lâm Dực cuối cùng đã ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề: “Xảy ra chuyện gì? Nhà Văn đâu?”

Nói xong, Lâm Dực vô ý thức hướng tới phòng ngủ, y muốn nhìn tiểu nha đầu —

“Đã bao lâu?”

Bất thành linh, Nam đại ca lại lên tiếng hỏi.

“Cái gì?”

Lâm Dực rõ ràng không kịp phản ứng, ngừng bước, vẻ mặt kinh ngạc nhìn đối phương.

“...” Không nói lời nào, Nam đại ca vẫn nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Lâm Dực, sắc mặt âm trầm.

Vì vậy, Lâm Dực bỗng nhiên luống cuống.

Ánh mắt rơi xuống mấy tấm hình bị vỡ chai đè lên, y vừa nãy không có chú ý, nhưng giờ này khắc này, Lâm Dực cơ hồ xác định, sự khác thường của Nam đại ca chắc chắn có quan hệ với đồng hình chụp đó.

Không hiểu sao, Lâm Dực lại nhớ tới cái tin nhắn kì quái của Hàn Trữ Ninh Cần vừa gửi tới.

Y không dám tùy tiện suy đoán trên tấm ảnh có cái gì, y chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, mỗi bước tiến về phía trước đều nặng nề vô cùng, y cực kì sợ hãi trông thấy những bức hình kia.

Cuối cùng, đến khi những đầu ngón tay khẽ run rẩy này giờ, rốt cục đã không còn chần chờ mà vươn tới cầm lên một tấm hình, đầu gối như nhũn ra, Lâm Dực cứ như vậy trực tiếp quỳ xuống.

Y nhớ rõ Ôn Kỳ đã từng nói, chính mình không thể làm ra hành động mềm yếu này với bất ai khác nữa, đáng tiếc, y khổng chế không được, y nguyên vốn đã là một người mềm yếu, y đã từng cố gắng trở nên dùng cảm, nhưng Ôn Kỳ đã không chút lưu luyến nào mà đuổi y đi, y không biết mình phải tiếp tục dùng cảm cho ai xem nữa đây.

Huống chi, Lâm Dực hiện tại thật sự...thật sự không còn khí lực đối mặt với Nam đại ca đã biết rõ chân tướng.

Y đã 30 tuổi, y đã là một thầy giáo, y còn là một người cha, nhưng ở trước mặt Nam đại ca, y vĩnh viễn chỉ là một đứa trẻ.

“Đã bao lâu?”

Rũ mắt, Lâm Dực nghe Nam đại ca lặp lại câu hỏi.

Trên tấm ảnh, là khung cảnh Lâm Dực cùng một người đàn ông quần lấy nhau tại một quán ăn đêm vào một năm trước, Lâm Dực nghĩ không ra Hàn Ninh Cần làm sao lại có được mấy tấm ảnh chụp này, y chỉ biết là, sự tình đã xảy ra, vô luận y có chấp nhận hay không chấp nhận được.

Không còn can đảm nhìn những tấm ảnh còn lại, Lâm Dục dốc sức liều mạng chế trụ đầu ngón tay run run, mím môi trầm mặc sau nửa ngày, rốt cục nói ra: “Con...con vẫn luôn yêu thích đàn ông, từ lúc còn nhỏ đã như vậy —— “

Lời còn chưa dứt, Nam đại ca liền giáng xuống một cái tát dệ thường chói tai trong phòng khách yên tĩnh.

Nam đại ca là quân nhân xuất ngũ, Lâm Dục từ nhỏ đến lớn đã ăn không ít giáo huấn, nhưng vẫn chưa bị tát vào mặt lần nào. Nam đại ca đã từng nói qua, bạt tai chính là hành vi tối vũ nhục đối với người khác, trừ phi vô cùng tức giận, nếu không tuyệt sẽ không động thủ.

“Con không nên lừa gạt cha.” Nói xong, vượt ra ngoài mọi dự liệu, Nam đại ca không chất vấn y nữa, mà là đứng thẳng người dậy, quay trở về phòng ngủ.

Lâm Dục hơi có chút sững sờ, y không nghĩ tới nguyên nhân làm cho Nam đại ca tức giận không phải vì mình là một gã đồng chí, mà là do mình đã lừa gạt cha.

Hơn 10 sau, Lâm Dục bỗng nhiên đứng dậy, chẳng quan tâm má trái sưng đau, cũng chẳng ngó ngang hình tượng mà chạy ra khỏi nhà.

Y đã làm sai quá nhiều chuyện, y không thể lừa gạt bất luận kẻ nào nữa, kể cả chính bản thân y.

40. Chương 40: Lâm Dục, Mày Đã Chẳng Còn Trình Tiết Gì Nữa

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, làm mặt đất đã dày đặc một tầng trắng xóa, Lâm Dục mới vừa đi ra ngoài, đã ngã ngay một cú chống vó lên trời. Lắc đầu, y chỉ cảm thấy đầu mình đau vô cùng, nhức nhối đến mê man, cho đến khi đã ý thức được miệng hồ tuyết trước mặt, y rốt cục mới chịu ngồi dậy.

Bị một cái tát như trời giáng của Nam đại ca, nửa bên mặt y vừa sưng vừa nóng đến phát nhiệt, bĩu một xoa xoa phần đau đớn, Lâm Dục “tê tê” hai tiếng, trong lòng tự nhủ Nam đại ca lúc còn trẻ tuyệt đối đã đập chết không ít người, bằng không thì sao cái tát này lại có độ mạnh yếu vừa đủ như vậy.

Vỗ vỗ mấy bông tuyết dính trên lông mày rồi đứng lên, Lâm Dục đang lo lắng còn có thể kịp bắt xe hay không, thì vừa ngẩng đầu, lại trông thấy một chiếc xe màu trắng ngừng ngay trước mặt.

Đình trệ động tác trên tay, Lâm Dục nhú mày nhìn người vừa bước xuống xe.

“Như thế nào? Định ra ngoài à?” Giương cao cái cằm, Hàn Ninh Cận đã mở miệng trước tiên.

“...”

Kỳ thật bộ dạng của Lâm Dục hiện tại thập phần buồn cười, má trái sưng đỏ năm dấu ngón tay, dù dưới đèn đường mờ mờ vẫn có thể nhìn được rõ ràng, đồng tuyết dính trên tóc lúc ngã sắp xuống cũng chưa kịp thanh lý, sáng lóng lánh lóng lánh, y chang như một cục ông lảm lảm.

“Ngược lại là so với tôi tưởng tượng còn tốt hơn nhiều.”

Thấy Lâm Dục không nói lời nào, Hàn Ninh Cận liền cố ý nhìn vào má trái của y, hừ lạnh mà nói.

Không hiểu sao, Lâm Dục lại cúi đầu xuống, cười khẽ một tiếng.

Phát giác được ánh mắt kinh ngạc của đối phương, Lâm Dục thở dài, dừng lại vài giây, một lần nữa nhìn về phía Hàn Ninh Cận: “Kỳ thật...tôi nên cảm ơn cậu.”

“Cái gì?”

“Cảm ơn cậu, Ninh Cận.” Lâm Dục vẽ mặt thành thật mà lặp lại.

“... anh cảm ơn tôi cái gì?” Sắc mặt của đối phương đã cực kỳ âm trầm.

Lâm Dục sờ sờ gọng kính, nghĩ nghĩ, bình tĩnh giải thích: “Cậu xem, một người như tôi, vốn nên tiếp tục cẩn thận từng li từng tí mà sống cho qua ngày, lừa gạt thân nhân bên cạnh, cũng không yêu cầu xa vời có bất luận kẻ nào hiểu được mình, lại càng không dám đối với Ôn Kỳ có tí xíu kỳ vọng.”

“Nhưng mà... bây giờ đã không giống với lúc trước.”

Nói xong, Lâm Dực trầm mặc, y biết rõ, đối phương sẽ minh bạch ý của y.

Cũng đúng như y đang suy nghĩ, Hàn Ninh Cẩn nắm chặt nắm đấm vung tới phía y.

“Anh không có tư cách!” Cẩn rằng, ngữ khí của Hàn Ninh Cẩn tràn ngập không cam lòng.

Lâm Dực có thể tưởng tượng được tâm tình của hắn, cho nên mặt cũng không đổi sắc mà nhặt lên kính mắt, Lâm Dực cẩn thận lau lau thấu kính, không có ý định dây dưa quá nhiều.

“Tôi vẫn là một người ích kỷ,” nói xong, Lâm Dực lách qua đối phương, “Chúng ta đừng gặp lại nữa.”

Muốn chấm dứt triệt để, dù sao cũng cần có một người làm đao phủ.

Lâm Dực không muốn so đo thị phi đúng sai, y chỉ là không thể chờ đợi để gặp được Ôn Kỳ, có mấy lời y phải chính miệng nói cho hắn biết, vô luận kết quả như thế nào.

“Lâm Dực!”

Thanh âm của Hàn Ninh Cẩn bỗng nhiên lại vang lên từ phía sau, tuy đã cách một khoảng cách không nhỏ, Lâm Dực vẫn như trước nghe được *** tường.

Hắn nói: “Lâm Dực, anh không muốn làm cho Ôn Minh quay trở lại ngục giam sao?”

“...”

Lâm Dực dừng lại.

“Tôi nói rồi, tôi có thể thả hắn ra, thì sẽ có cách tổng hắn trở lại.”

Với một ngữ khí vô cùng chắc chắn, Hàn Ninh Cẩn tiếp tục nói.

“...” Lâm Dực liền trầm mặc.

Thật sự là y so bất cứ người nào đều hi vọng Ôn Minh có thể trả giá thật đắt cho những hành vi mà lão ta đã gây ra, loại người cặn bã như lão vốn nên ở trong ngục giam suốt đời mới đúng, huống chi chỉ cần lão được tại ngoại một ngày, cuộc sống của Ôn Kỳ sẽ còn tiếp tục tồn tại những nguy hiểm khó lường.

Hơn nữa Lâm Dực là một người rất thực tế, y sẽ không vọng tưởng Ôn Minh sớm muộn gì sẽ rơi vào lưới pháp luật như mấy tình tiết cảnh sát bắt cướp trong phim, Ôn Minh quá xảo hoạt, Tô Âm đã sớm nói, cảnh sát dù điều tra lâu rất lâu nhưng vẫn không có cách nào nắm giữ bằng chứng chính xác để tổng lão vào tù.

Cho nên Lâm Dực kỳ thật đã động tâm, vì những lời nói của Hàn Ninh Cẩn mà động tâm.

Cho nên, dù Lâm Dực biết rõ chính mình không nên có chút do dự, nhưng sự thật là — y đã quay người rồi.

“... Điều kiện?”

Tiếng nói khàn khàn, Lâm Dực dùng sức đứng vững thân thể, y có chút lạnh, đầu óc đã hỗn loạn thành một đống.

Hàn Ninh Cẩn lại nở nụ cười, cười đến khóe mắt phát hồng, chờ cười đến đã rồi, hắn mới lạnh lùng mà nhìn Lâm Dực: “Tôi đã nói, anh thiếu nợ tôi rất nhiều, tôi sẽ đòi lại từng thứ từng thứ một.”

“Tôi hiện tại...muốn anh.”

Lâm Dực sửng sốt.

Vài phút sau, Lâm Dực trực tiếp đi về hướng Hàn Ninh Cẩn: “Nói đi, đi đâu?”

Lâm Dực không còn trẻ nữa, y đã không còn ý nghĩ bảo vệ trinh tiết mãnh liệt gì, y chỉ đang chán nản suy nghĩ, ở trong mắt Hàn Ninh Cẩn, bản thân mình vậy mà vẫn còn tồn tại một mức giá trị không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Y càng không thể tưởng được, quan hệ giữa y và Hàn Ninh Cẩn lại sẽ có một ngày phát triển đến trình độ không thể chịu đựng được nhau như thế.

Một đêm của gái *** còn có lợi nhuận đến mấy trăm khối, y rõ ràng so với giá trị của gái *** còn cao hơn nhiều, chỉ một đêm của y liền có thể lợi được mạng sống của một người, thật con mẹ nó quá lời mà.

Cũng có lẽ vì nguyên nhân đang phát sốt, mà đầu óc của Lâm Dục thiệt tình không xài được chút nào.

41. Chương 41: Sẽ Không Rời Khỏi Anh

Thời điểm Lâm Dục run run tay gõ cửa nhà Ôn Kỳ, đối phương cơ hồ liền quần áo chỉnh tề xuất hiện ngay trước mặt của y, hiển nhiên, hẳn vẫn một mực không ngủ được.

Thở hổn hển, Lâm Dục bỗng nhiên đi về phía trước, dùng sức ôm lấy Ôn Kỳ.

Lâm Dục chỉ mặc một kiện áo khoác mỏng manh, tuyết rơi xuống đầy cả đầu, toàn thân mang theo một cỗ khí lạnh, chiếc cằm đặt ở trên bả vai của Ôn Kỳ, cũng không sợ bị đối phương ghét bỏ.

“Con mẹ nó anh thật sự là đồ không có tim không có phổi mà.” Mơ mơ hồ hồ, Lâm Dục nhắm mắt lại mắng to.

“...”

Y nhìn không thấy biểu tình của Ôn Kỳ, y chỉ là tham luyện mùi hương trên người hắn, chính là hương vị nhân nhạ, khiến cho người khác yên tâm này.

Qua một lúc sau, cảm giác mát lạnh lúc ban đầu dần dần biến mất, mà thay vào đó, nhiệt độ cơ thể Lâm Dục lại nóng đến không tưởng nổi.

Mạnh mẽ bị Ôn Kỳ đẩy ra, Lâm Dục không còn khí lực trợn mắt, chỉ cảm thấy một bàn tay lạnh buốt đang sờ lên trán của mình, y biết rõ chủ nhân của bàn tay kia là ai, cho nên cười nhẹ, lại lần nữa dựa vào.

Tiếp đó, y liền trực tiếp dán người lên sàn nhà lạnh như băng.

Y cứ dùng một tư thế vặn xoắn cực kì quái dị như thế mà tiếp xúc thân mật với sàn nhà, sau vài giây, tựa hồ rất ưa thích độ ẩm trên sàn, y dứt khoát mở rộng thân thể cọ xát, vô ý thức mà nhặt lên một cái dép lê bên người ôm vào trong ngực, ngửa ra một bên mặt sưng đỏ, thoải mái mà phả ra một miệng lớn nhiệt khí.

... ày, đích thật là bị bệnh rồi, mà bệnh cũng không nhẹ đâu.

Bởi vì từ đầu đến cuối đều nhắm chặt mắt, cho nên Lâm Dục đã không nhìn thấy sắc mặt hết sức phức tạp của Ôn Kỳ.

Mà sau một lát, đỉnh đầu lại vang lên một tiếng hừ lạnh vô cùng nhỏ, thế là cả người Lâm Dục đều bị bế lên.

Lần đầu tiên bị Ôn Kỳ ôm như công chúa, lúc thức dậy Lâm Dục còn có một chút mâu thuẫn nho nhỏ, dù sao y đã là một người đàn ông già đầu rồi, vô luận là đáng người hay là tướng mạo thoát nhìn đều không hề ốm yếu chút nào. Nhưng vào giờ phút này, Lâm Dục trong đầu chỉ có một ý niệm ——

Ném đi dép lê, yên tâm thoải mái mà vuốt eo Ôn Kỳ, Lâm Dục hít một hơi thật sâu, khàn giọng mở miệng: “Em không thể rời bỏ anh được nữa rồi, Ôn Kỳ.”

Một giây sau, Lâm Dục bị dùng sức ném lên trên giường.

Đồng!

Có thể là vì dùng sức quá mạnh, đầu của Lâm Dục liền trực tiếp đập vào ngăn tủ đầu giường, đau đón hừ một tiếng, ngược lại y cuối cùng đã có thể mở mắt ra.

“...”

Con mắt híp lại thành một cái khe nhỏ, Lâm Dục nhìn bờ môi khê nhếch cùng cánh tay đang đưa qua của Ôn Kỳ.

“Ôn, Ôn Kỳ!”

Sắc mặt cứng đờ, Lâm Dực cuốn quýt tránh né đối phương, khăn trương ngồi dậy, tựa hồ đã thanh tỉnh không ít.

“Làm sao vậy?” Ôn Kỳ khẽ nhíu mày.

Quần áo của Lâm Dực bị dính tuyết nhiều đến nỗi đã ướt đầm, vừa nẩy lại còn ở trên mặt đất cọ qua cọ lại, Ôn Kỳ bất quá chỉ muốn thay y đổi một bộ áo ngủ sạch sẽ khác mà thôi.

Ôn Kỳ không có cảm thú như vậy, tốt xấu gì Lâm Dực bây giờ đang là người bệnh đó!

“Em, em tự mình thay được rồi, thuận tiện tắm rửa...mắc công làm dơ giường của anh.”

Xấu hổ giải thích, Lâm Dực ho nhẹ, gượng chống người dậy, bước xuống giường.

Kỳ thật...Hàn Ninh Cẩn không có cùng y làm đến cuối cùng, Lâm Dực cũng không có *** lực suy nghĩ nguyên do, vừa thoát khỏi đối phương y liền bỏ chạy đến nhà Ôn Kỳ, vội vàng muôn ôm ôm lấy Ôn Kỳ của y.

Nhưng mặc dù như thế, Lâm Dực vẫn không xác định được có dấu vết gì bị lưu lại trên người không, dù sao ——

“Ôn Kỳ?”

Ngẩng đầu, Lâm Dực nhìn người đang ngăn ở trước mặt, vẻ mặt kinh ngạc.

Đáy mắt tràn ngập cảnh cáo, sắc mặt của Ôn Kỳ chưa từng khó coi như thế, hắn chăm chú nhìn vào đôi mắt của Lâm Dực: “Vừa nãy tôi đã muốn hỏi em, vết sưng trên mặt là ở đâu ra?”

“Còn có...”

Nói xong, không để cho đối phương có chút kháng cự, Ôn Kỳ trực tiếp thò tay tới, cởi từng nút từng nút áo sơ mi của Lâm Dực.

Dấu hôn ở xương quai xanh cùng phần hông dần bại lộ trong không khí, Lâm Dực thậm chí không dám cúi đầu, y chỉ có thể dựa vào ánh mắt càng lúc càng nguy hiểm của Ôn Kỳ mà xác định, đầu óc của mình thực mẹ nó là bị nước vào rồi mới cùng tên Hàn Ninh Cẩn kia đi mướn phòng.

Chắc chắn, Ôn tiểu mỹ nhân muốn phát uy à nha.

42. Chương 42: Nữ Vương Tỏ Tình

“Em đã đi gặp Hàn Ninh Cẩn!?”

Híp mắt đến gần một bước, rất rõ ràng, ngữ khí của Ôn Kỳ là đang khẳng định sự việc.

“...” Lâm Dực nhất thời nghĩ không ra nên giải thích thế nào, vô thức sờ lên chóp mũi, ý đồ bình ổn lại cảm xúc đang cực kỳ khẩn trương của mình.

“Không nói gì sao?”

Ôn Kỳ càng tiến gần hơn, vươn tay, bỗng nhiên lấy kính mắt của Lâm Dực xuống: “Lâm Dực, tôi có phải là đã quá kiên nhẫn với em rồi không?”

Lâm Dực lại càng hoảng sợ, giống như mơ hồ minh bạch ý tứ của Ôn Kỳ, nhưng lại không dám xác định.

Đáng tiếc, không kịp cho y cân nhắc cẩn thận, cổ áo đã bị kéo chặt, vài giây đồng hồ sau, Lâm Dực thập phần chật vật mà ngã vào toilet.

“Ôn —— ”

“Rửa sạch sẽ.”

“BÌNH” một tiếng, cửa bị đóng lại, chỉ còn lại một mình Lâm Dực trong nhà vệ sinh.

Lâm Dực ngồi dưới đất ngu ngơ một lát, sau đó rũ mắt xuống, lại không hiểu vì sao bỗng cảm thấy rất mất mát.

Một mối tựa đầu vào mặt tường lạnh buốt, tay Lâm Dực đụng phải túi quần, ngẩn người, rốt cục nhớ tới chiếc thẻ nhớ Hàn Ninh Cần ném vào mặt mình trước khi rời đi — đây là chứng cứ phạm tội của Ôn Minh.

Dùng sức vuốt vuốt cái trán nóng hổi, Lâm Dực đứng dậy đem thẻ nhớ đặt sang một chỗ sạch sẽ.

Sau đó đi vào phòng tắm, vặn mở vòi nước, thậm chí cũng không điều chỉnh độ ấm, Lâm Dực cứ như vậy mặc cả quần áo, không nhúc nhích để cho nước lạnh xối thẳng vào người.

Mặc kệ hình ảnh đường đột đến cỡ nào, phải nói đúng là, Lâm Dực...đang khóc.

Một thằng đàn ông đã ba mươi tuổi, đứng ở trong phòng tắm mượn tiếng nước che lấp, dứt quãng khóc hơn 10 phút đồng hồ.

Y chợt nhớ tới rất nhiều chuyện, những điều...mà y đã sắp quên hoặc là cố tình xem nhẹ cho qua.

Y nhớ tới vài năm trước, mỗi lần Tô Âm mua quần áo mới đều sẽ hướng y khoe khoang một lúc, và rồi đôi mắt chờ mong của đối phương dần dần chuyển thành thất vọng.

Rồi lúc ly hôn, bóng lưng của Nam đại ca ngồi ở dưới lầu sững sờ hết nửa ngày.

Lúc tiểu nha đầu nửa đêm nằm mơ thấy ác mộng lại không tìm thấy mẹ mình, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến đau sốc hông.

...

Và vừa mới tại khách sạn, lúc Hàn Ninh Cần vùi vào lòng y, cực lực khống chế sự ghen ngào.

Lâm Dực cho tới bây giờ chưa từng muốn thương tổn bất kì ai, y chỉ là hơi chút ích kỷ, muốn bảo vệ tốt bản thân cùng những điều mà y quý trọng, nhưng mặc dù như thế, y vẫn như cũ lặp đi lặp lại rất nhiều sai lầm trong quá khứ.

“Lâm Dực!”

Cửa phòng tắm bị kéo ra, Lâm Dực quay đầu lại, trông thấy gương mặt bất ngờ của Ôn Kỳ.

“Con mẹ nó em điên rồi à?”

Xem đi, có thể làm cho Ôn Kỳ nổi bạo mà chửi ra mấy lời thô tục, nói thật, Lâm Dực y chính là người đầu tiên.

Lâm Dực trừng to đôi mắt đỏ bừng, cho đến khi rốt cục đã phản ứng lại cục diện khó xử trước mắt, vội vàng quay lưng muốn tránh đi ánh mắt của Ôn Kỳ, ai ngờ lại sặc phải nước lạnh, kịch liệt ho khan một trận.

Ngay sau đó, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi, Ôn Kỳ mạnh tay vặn chặt vòi nước lại.

“Em còn chưa rửa xong —— ”

Lâm Dực chỉ kịp nói ra mấy chữ này, đã bị Ôn Kỳ xách lưng quần lôi ra khỏi phòng, trong phòng tắm đã sớm bị nước lạnh xông đến toàn hàn khí, nên lúc vừa bước ra ngoài, Lâm Dực lại cảm thấy ẩm áp hơn nhiều.

Mà y lúc này mới chú ý tới, trên người Ôn Kỳ còn mặc áo khoác, dường như là mới trở về từ bên ngoài.

“Mau uống hết.” Cầm qua chén nước cùng viên thuốc vừa bị đặt một bên, Ôn Kỳ với sắc mặt vô cùng âm trầm lên tiếng.

“... anh là đi ra ngoài mua thuốc cho em à?” Lâm Dực có chút sợ run.

Y nguyên lai tưởng rằng Ôn Kỳ đã ghét bỏ mình rồi.

Ôn Kỳ không nói lời nào, chỉ như cảnh cáo mà nhìn y một cái.

“...” Im lặng, Lâm Dực tranh thủ thời gian cúi đầu uống thuốc.

Sau đó ——

“Tôi nhìn em rất lâu rồi, em có biết không?”

Vừa nghe câu này Lâm Dực liền cả kinh, giương mắt, lại không kịp mở miệng, áo sơmi ẩm ướt trên người đã bị Ôn Kỳ dứt khoát kéo xuống.

Ngay sau đó, là thanh âm dây thắt lưng được kéo mở trong trẻo vang lên, Lâm Dực nuốt nuốt nước miếng, trơ mắt nhìn Ôn Kỳ không nói một tiếng đem quần của mình đá qua một bên.

“Đừng, sẽ đánh thức Ôn Lục...”

“Lau sạch sẽ,” lời còn chưa dứt, một chiếc khăn khô ráo đã rơi lên đầu của Lâm Dực, Ôn Kỳ hừ lạnh, “Em cho rằng tôi muốn làm cái gì?”

“...” Lâm Dực ho nhẹ một tiếng.

Không thể phủ nhận, vừa nãy y đã thực sự cho rằng Ôn Kỳ cởi quần áo của mình là vì muốn làm gì gì với mình—— trên TV không phải đều diễn như vậy sao?

Hiển nhiên, Ôn Kỳ cũng có rãnh mà đi xem tivi như ai đó.

“Em nghe đây,” nhếch cao lông mày, chỉ thấy Ôn Kỳ nhìn thẳng vào đôi mắt của Lâm Dực, “Tôi chỉ nói một lần duy nhất.”

Kể đến, như gần từng chữ một, Ôn Kỳ nói cực kỳ chậm rãi: “Tôi mặc kệ em đã từng có quan hệ với ai, nhưng nếu em đã trêu vào tôi rồi, từ nay về sau, em chỉ có thể thuộc về một mình tôi, hoặc chúng ta đổi sang một cách nói đơn giản hơn, em chỉ có thể —— để cho một mình tôi làm, có biết không?”

Bỏ qua gương mặt đỏ bừng của Lâm Dực, Ôn Kỳ mặt không chút đổi sắc mà tiếp tục mở miệng: “Sự tình đêm nay tôi không có hứng thú nghe em giải thích, tôi chỉ coi như em còn chưa hiểu rõ tôi, nhưng mà, nếu như loại chuyện này còn phát sinh lần nữa —— ”

Nói xong, đầu ngón tay của Ôn Kỳ xẹt qua phần thắt lưng trần trụi của Lâm Dực, vừa vẩy rơi lên một dấu hôn đỏ hồng, dùng sức đè lên, không ngoài ý muốn liền nghe thấy một tiếng ngâm khẽ của Lâm Dực.

“Nếu như loại chuyện này còn phát sinh lần nữa, tôi không bảo đảm...chỗ này của em còn có thể tồn tại hay không.”

Đầu ngón tay một đường tiến thẳng xuống phía dưới, Ôn Kỳ cong cong khóe miệng, ngữ khí tràn ngập nguy hiểm.

“...”

Lâm Dực trầm mặc.

Không hề nghi ngờ, Lâm Dực nằm mơ cũng không dám hy vọng xa vời, Ôn Kỳ sẽ nói ra một cách gọn gàng dứt khoát như vậy.

Mà đã đều là đàn ông, ngoại trừ việc kinh ngạc, Lâm Dực thật sự cũng không cần phải lại rụt rè thêm gì nữa.

“Ngày mai...đi gặp Nam đại ca đi!”

Đột nhiên thò tay ôm lấy Ôn Kỳ, Lâm Dực nhắm mắt lại, mang theo ử rử thấp giọng lên tiếng.

43. Chương 43: Che Mặt, Bữa Sáng Ngoài Ý Muốn

Cả ngày nay không có giờ dạy, Lâm Dực từ sáng sớm mơ mơ màng màng đã bắt đầu nghe thấy tiếng mở cửa rất khẽ phát ra từ phòng khách.

Tối hôm qua đi ngủ quá muộn, lúc bước ra từ phòng vệ sinh, Lâm Dực vẫn cảm thấy mệt mỏi như cũ, vừa ngáp vừa khoát khoát tay với Ôn Kỳ đứng ngoài cửa, ý định là sẽ tiếp tục quay về phòng đánh thêm một giấc.

Ôn Kỳ vừa đưa Ôn Lục đến trường xong, trông thấy Lâm Dục, trực tiếp đi tới.

Lâm Dục đang muốn tiến vào chỗ lần nữa, thì cái cảm bỗng nhiên bị người kéo lên, giương mắt, trông thấy Ôn Kỳ đem nhiệt kế nhét vào trong miệng của y.

Giật mình một cái, cách vài giây, Lâm Dục hơi có chút thanh tỉnh, bởi vì không có biện pháp mở miệng, y chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn ngắm Ôn Kỳ.

Chỉ chốc lát sau, nhiệt kế phát ra tiếng vang, kiểm tra nhiệt độ thêm một chút, không hề nghi ngờ, cơn sốt của Lâm Dục đã giảm bớt.

Thở nhẹ một hơi, Lâm Dục thấy Ôn Kỳ quay người, nhin không được há mồm: “Ôn Kỳ.”

“...” Quay đầu lại, Ôn Kỳ không nói chuyện, tựa hồ đang chờ Lâm Dục lên tiếng trước.

Mà chỉ ngần ngừ vài giây như vậy, đã đủ làm Lâm Dục nhớ lại tất cả những chuyện không thể tưởng tượng nổi mà y đã trải qua vào tối hôm trước, cũng bởi vì như thế, hậu tri hậu giác, Lâm Dục không thể tránh né mà nhớ tới một người —— Lục Nhiên.

Lâm Dục bỗng nhiên không xác định được chính mình có phải nên nói cho Ôn Kỳ...những suy nghĩ chân thật trong lòng Lục Nhiên?

Nếu như, y nói là nếu như, người Ôn Kỳ yêu vẫn là Lục Nhiên, Ôn Kỳ chấp nhận ở cùng y là bởi vì đã hiểu lầm Lục Nhiên, như vậy đợi đến một ngày Lục Nhiên hối hận, có phải là...Ôn Kỳ sẽ không chút do dự ly khai?

Lâm Dục là loại đàn ông có tâm tư rất nhỏ nhen, nói theo cách thông tục thì —— quá mẹ nó đàn bà, điều y quan tâm nhất chính là mấy chuyện tào lao mía lao trong xó xỉnh đâu đâu, cho nên dù y đã từng ích kỷ nghĩ sẽ một mực giấu diếm Ôn Kỳ, nhưng từ tối hôm qua cho tới giờ, tâm tư của y đã càng lúc càng không khống chế được nữa.

“Làm sao vậy?”

Thấy Lâm Dục cả buổi không lên tiếng, Ôn Kỳ nhếch nhếch lông mày hỏi.

“...” Lâm Dục ngắc đầu, bỏ ra vài giây đồng hồ cố gắng đè nén sự khiếp đảm nơi đáy lòng, ra vẻ trấn định cười cười, “Anh có nghĩ tới...anh có lẽ đã hiểu lầm Lục Nhiên hay không?”

“...”

Bầu không khí khê biến đổi, Ôn Kỳ chỉ trong nháy mắt đã trở nên thất thần, Lâm Dục giật giật ngón tay, bắt buộc chính mình phải tiếp tục mặt không đổi sắc mà nhìn đối phương.

“Kỳ thật hẳn là sợ Lục gia cùng Ôn Minh sẽ lợi dụng quan hệ của hai người —— ”

Biểu tình của y vẫn ra vẻ đạo mạo trang nghiêm mà giả thích, nhưng kết quả thật bất ngờ, chỉ vài giây sau, thân thể của Lâm Dục đã bị mạnh mẽ đẩy ngã lên chiếc giường mất trật tự phía sau.

Ngay sau đó, Lâm Dục ngưỡng mặt lên, kinh ngạc trông thấy Ôn Kỳ hừ lạnh một tiếng, ngồi ở trên người mình, từ trên cao mà nhìn chăm chăm vào y.

“Lục Nhiên đã kết hôn rồi.”

Giương cằm lên, Ôn Kỳ đã nói như vậy với y.

Rồi sau đó dừng một chút, không đợi cho Lâm Dục nói thêm gì, đối phương đã mở miệng lần nữa “... Hoặc là em cảm thấy, ngay cả một người có thật sự cảm hận mình hay không, tôi cũng không nhận ra được?”

Lâm Dục sững sờ: “...anh biết rõ? Anh vẫn luôn một mực biết rõ?”

“Lâm Dục!” Ôn Kỳ không có trả lời, neho neho mắt lại, mang theo một chút giận dữ, “Em đến tốt cùng là đang lo lắng cái gì?”

“Em lo lắng anh sẽ hối hận.”

Tiếng nói khàn khàn, Lâm Dục cơ hồ không cần nghĩ ngợi đã nói ra.

“...”

Trầm mặc, Ôn Kỳ bỗng nhiên đứng dậy.

×, Lâm Dục chỉ muốn cắn đầu lưỡi mình ngay, hai người bọn họ hiện tại rõ ràng là nên thu dọn đồ đạc rồi đi tìm Nam đại ca thỉnh tội kia mà, đáng tiếc, mọi chuyện đều đã bị bụng dạ nhỏ nhen trời sinh của mình phá hỏng cả rồi.

Thở dài, Lâm Dục định bước xuống giường ——

“Nằm tại chỗ đừng nhúc nhích!” Thanh âm của Ôn Kỳ lập tức truyền tới.

Nghi hoặc mà nghiêng đầu nhìn nhìn, đưa ánh mắt dời lên người Ôn Kỳ, Lâm Dục cơ hội rút ngay một ngụm hơi lạnh.

... Ôn Kỳ hiện đang cúi đầu, động tác thập phần dứt khoát mà cởi từng kiện từng kiện quần áo.

Vì nghịch với hướng sáng, Lâm Dục thấy không rõ biểu lộ trên mặt của Ôn Kỳ, nhưng vẫn cảm thụ được Ôn Kỳ không hề có chút do dự nào, mở tròng hai mắt, hô hấp của Lâm Dục đã không thể yên ổn được nữa, bởi vì đối phương không nói lời nào mà đã cởi bỏ hết tất cả quần áo trên người.

Sau đó, trong sự khiếp sợ của Lâm Dục... Ôn Kỳ không mảnh vải che thân, lại một lần nữa ngồi lên phần eo của y.

Yết hầu nhấp nhô, Lâm Dục nhú chặt lông mày, nhìn chăm chăm vào ***g ngực trần trụi của Ôn Kỳ không biết làm sao.

“Tôi hôm qua tôi dường như chưa nói rõ cho em hiểu phải không?” Thân thể cố ý khẽ tiến về trước, Ôn Kỳ bao bọc lấy khuôn mặt vẫn luôn cực lực ẩn nhẫn của Lâm Dục, đáy mắt dẫn theo vài tia đùa cợt rất nhỏ.

Dưới bụng truyền đến sự khô nóng quen thuộc, Lâm Dục tự nhiên cũng hiểu được chuyện này là biểu thị điều gì, y chỉ là thật sự không tin nổi Ôn Kỳ sẽ làm như vậy.

“Nếu như tôi không có đoán sai..., em trước kia vẫn luôn là ——1?” Ngón tay đụng vào dục vọng đã không cách nào che dấu của Lâm Dục, Ôn Kỳ không nhanh không chậm nói, “Bên trong giới hình như xưng hô vậy đúng không?”

“Ôn Kỳ...” Lâm Dục cắn chặt răng, thân thể nhẹ run lên một cái.

Mà chỉ mới vài giây sau, bờ môi đã bất ngờ bị người người kia gặm cắn.

Bàn tay vươn tới sát rìa mép cắn cắn của Lâm Dục, lúc này đây, nụ hôn của Ôn Kỳ rõ ràng đang dẫn theo sự mãnh liệt nóng bỏng, ham muốn chiếm giữ đối phương, trắng trợn cạo sát mà quá nhiều, đầu lưỡi xâm nhập sâu vào khoang miệng, không ngoài ý muốn khi liếm mút lên phần da mềm mại bên trong đã lần nữa kích thích ra sự rung động rất nhỏ nơi Lâm Dục.

Gian nan mà giật giật cánh tay, Lâm Dục thầm nghĩ phải nhanh cởi cái quần ngủ vướng bận này mới được.

Không có một người đàn ông thành thực nào có thể chống lại được sự cám dỗ trước mắt, Lâm Dục mà còn tiếp tục kiềm chế nữa thì chắc phải đổi tên thành Ẩn Huệ thật quá.

Tiếng thở dốc dần dần rõ ràng hơn, quần ngủ của Lâm Dục bị Ôn Kỳ ném qua một bên, quay đầu, nhân lúc đôi môi của hắn rời khỏi, Lâm Dục liền dùng sức hấp một lượng lớn không khí.

Mấy vết đỏ trên xương quai xanh vẫn vô cùng chói mắt như cũ, Ôn Kỳ phát ra một tiếng cười lạnh cực nhạt, thoáng dùng sức mà hôn lên.

Hô hấp hỗn loạn, Lâm Dục ồm ồm thở gấp, thân người y đã ướt đầm mồ hôi của cả hai. Ôn Kỳ híp mắt, vươn đầu lưỡi nóng ướt trơn trượt, chụp lên phần da tích bên hông Lâm Dục.

Lâm Dục vô ý thức che khuất mặt, nhớ tới Hàn Ninh Cẩn, lòng y lại không dám thả nhiên đối mặt với Ôn Kỳ nữa.

Dục vọng đã yếu ớt ngắc đầu từ sớm, bỗng nhiên bị đối phương duỗi tay nắm chặt, nhịn không được kêu rên, Lâm Dục dịch chuyển ra khỏi lòng bàn tay, vừa vặn chống lại tầm mắt đang hướng về mình của Ôn Kỳ.

Câu dẫn ra khoe môi, Ôn Kỳ nhìn chăm chăm vào đồng tử của đối phương, sau đó có hơi nhòm dậ, đầu gối quỳ sang hai bên của Lâm Dục, bảo trì tư thế tách chân ra.

“Ôn Kỳ?” Tiếng nói khàn khàn, Lâm Dục run run khẽ kêu, vẻ mặt kinh ngạc.

Một tiếng cực kỳ đè nén tràn ra khỏi miệng Ôn Kỳ, Lâm Dục xiết chặt nắm tay, không thể tin mà nhìn đôi lông mày cau lại của đối phương, bờ môi nhếch lên, chậm rãi ngồi xuống.

“...”

Lối vào chưa được mở rộng, lại không hề có chút bồi trơn nào, giờ này khắc này hai người dĩ nhiên đều không hề dễ chịu.

Tương đối yên tĩnh trong chốc lát, bầu không khí chỉ còn lại tiếng thở dốc rất nhỏ.

Lâm Dục biết rõ Ôn Kỳ nhất định là đã bị thương, cho nên phần eo không dám có một tí nhúc nhích nào, tận lực ức chế ham muốn một lần nữa dấy lên của chính mình, lòng bàn tay sờ nhẹ đầu gối đang khẽ run của hắn: “Ôn Kỳ, anh đừng —— ”

“Ư...”

Muốn khuyên can Ôn Kỳ nhưng lời nói cứ như vậy vì tiếng rên đột nhiên phát ra của đối phương đánh gãy, như là bị một dòng điện cực thấp chạy dọc theo toàn thân, Lâm Dục mãnh liệt run rẩy vài cái, rốt cuộc dục vọng đã chiến thắng lý trí.

Nếu còn do dự nữa y chắc chắn không phải là đàn ông nữa rồi!

Đối phương thế nhưng là Ôn Kỳ! Con mẹ nó là Ôn Kỳ! Là người mà y dù có phải đánh đổi tất cả cũng phải ở bên cạnh!

Huống chi...cơ hội có thể áp đảo Ôn Kỳ thiệt tình cũng không nhiều lắm!

—— chỉ tiếc, sự thật là, vô luận có do dự hay không, quyền chủ động cũng sẽ không lọt vào trong tay của Lâm Dục, cho tới bây giờ...vẫn chưa bao giờ nằm trong tay của y.

Nửa người trên bị đối phương gắt gao đè chặt trên giường, Lâm Dục nhìn ***g ngực gợi cảm vừa chứa đầy sức mạnh trước mắt, cảm thấy chán nản, lần nữa thất vọng khi nhận ra thực lực của mình so với Ôn Kỳ quả là sai biệt rất lớn.

Cho nên lúc dùng hết khí lực toàn thân vẫn như cũ không cách nào cướp lấy quyền chủ động, Lâm Dục rốt cuộc thỏa hiệp, khó nhịn mà nghiêng đầu nhỏ ra một ngụm nhiệt khí, dưới động tác di chuyển không chút hoang mang một nhọc của Ôn Kỳ mà cắn răng chửi nhỏ một câu ——”×.”

Trên đầu vang lên tiếng cười khẽ, mặt bị dùng sức quay trở về, Lâm Dục trông thấy Ôn Kỳ bỗng nhiên cúi người, mồ hôi trên trán chảy xuống, vừa vịn rơi lên đầu lông mày của chính mình.

Sau một khắc, Ôn Kỳ chần, lấp, bịt kín miệng của Lâm Dục.

... Mẹ nó, Lâm nhỏ nhen, hiện tại mày đã an tâm được chưa hả?

44. Chương 44: Vác Súng Trên Lưng Bảo Vệ Chính Quyền

Giăng co suốt cả một buổi sáng, Lâm Dục nhẹ nhàng hít thở, nằm ở trên giường, vô luận như thế nào cũng ngủ không được nữa.

Quay đầu, trông thấy Ôn Kỳ vừa tắm xong bước tới, lấy ra khăn tắm, một lần nữa mặc quần áo vào.

Lâm Dục có chút chột dạ, tuy động tác của Ôn Kỳ cơ hồ nhìn không ra một tia sơ hở gì, nhưng vào lúc hắn xoay người cầm quần tây lên, vẻ mặt bỗng nhiên cứng ngắc của đối phương đã nói rõ —— mình hình như đã yêu cầu quá độ rồi.

Không thể nghi ngờ, Ôn Kỳ đã không hoàn toàn nắm quyền chủ động trong tay, về sau còn cố ý phóng nước cho Lâm Dục, đây mà nói quả thực giống như một tin mừng đột nhiên đến gõ cửa nhà y vậy, Lâm Dục tin

chắc rằng tình tiết đảo chính như thế sẽ tuyệt không bao giờ xuất hiện lần nữa trong cuộc sống sau này, cho nên căn cứ vào nguyên tác nhân sinh khổ đoản nên phải kịp thời hưởng lạc, y đã không chút do dự đem Ôn tiểu mỹ nhân cho KO rồi.

Cái gọi là bỏ đá xuống giếng cũng không gì hơn cái này, bề ngoài tuy là một người đàn ông vô hại với cả người lẫn vật, nhưng trong nội tâm thật chất là một lão sói già đang vẫy đuôi phạch phạch.

Ho nhẹ một tiếng, Lâm Dực ngượng ngùng mà mở miệng: “Anh muốn đi ra ngoài?”

Ôn Kỳ cầm áo khoác bên cạnh qua, bình tĩnh ngắt đầu: “Như thế nào? Không đi gặp Nam đại ca của em sao?”

Trừng to mắt, Lâm Dực bỗng nhiên xấu hổ một hồi, chuyện trọng yếu như vậy mà y lại quên mất.

“Bằng không thì đổi sang ngày mai vậy,” ngồi dậy, Lâm Dực nhìn nhìn Ôn Kỳ, “Anh nghỉ ngơi một chút đi, tối hôm qua anh cũng không ngủ được, mới vừa rồi còn —— ”

Không dám nói tiếp, Lâm Dực cúi đầu vuốt kính mắt để tránh khỏi ánh mắt đột nhiên phát lạnh của Ôn Kỳ.

“Ngày mai tôi không rảnh,” hừ lạnh một tiếng, Ôn Kỳ cự tuyệt thập phần dứt khoát, “Tôi chỉ xin nghỉ có ngày hôm nay.”

“ ... ”

Trầm mặc vài giây, Lâm Dực bắt đầu sột sột soạt soạt mặc quần áo vào, y phát hiện đầu óc của mình càng ngày càng không dùng được nữa, Ôn Kỳ bận bịu công tác như vậy làm sao có thể rảnh rỗi như y được?

“Vậy anh...miệng vết thương đã bôi thuốc chưa?”

Trước khi ra cửa, Lâm Dực vẫn xoắn xuýt như cũ mà hỏi thành tiếng.

Y đã đơn giản đề cập qua với Ôn Kỳ, Nam đại ca đã thật sự biết việc mình là một đồng tính luyến ái, cũng vì vậy mà hai người bọn họ đã biết rõ chuyến đi này nhất định sẽ không dễ dàng, y đặc biệt sợ Ôn Kỳ sẽ che dấu tất cả những uất ức trong lòng.

Kết quả Ôn Kỳ nhìn cũng chưa thèm nhìn y một lần, trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài.

Vì vậy, ra về trấn định mà theo sát phía sau, Lâm Dực thúc thời mà ngậm miệng. Muộn tao như y, cũng đã ý thức được thân phận nhỏ bé của mình, nếu như còn không biết thu liễm, thì điều đang chờ đợi y phía trước sẽ chẳng dễ chịu gì.

Nghĩ như thế, Lâm Dực đẩy gọng kính, mơ hồ cảm thấy có chút hưng phấn...

Nửa giờ sau, hai người dừng lại ở dưới chung cư nhà Lâm Dực.

“Nam đại ca?”

Đóng cửa xe, Lâm Dực kinh ngạc mà nhìn về phía quảng trường của tiểu khu.

Nam đại ca chính xác có thói quen luyện công vào mỗi buổi sáng, chẳng phân biệt là mùa nào, bốn năm ông cụ đều sẽ tụ lại một khối cùng đánh thái cực quyền, thật là tiên phong đạo cốt, tới khi ngắt đầu có thể trông thấy đội ngũ hoành tráng của nhóm bác gái đang nhảy ở quảng trường, miễn bàn là có bao nhiêu đẹp mắt rồi.

Chỉ là vào giờ này khắc này, Lâm Dực rõ ràng không có ngờ tới chính là ngay sau hôm Nam đại ca biết mình là một tên đồng tính luyến ái...ông ấy vẫn có thể kiên trì mà đi luyện công vào buổi sáng như vậy.

Mà điều kinh ngạc hơn, là đến khi chấm dứt quá trình tập luyện, chỉ thấy Nam đại ca đi thẳng một đường tới cửa.

“Nam —— ”

Chữ kế tiếp còn chưa kịp kêu ra, cái cổ của Lâm Dực bỗng nhiên đã bị nắm chặt, tiếng kêu thảm thiết như mổ heo vang lên, trực tiếp bị quật ngã trên mặt đất trước toàn bộ người ở tiểu khu.

Nội tâm cả kinh, Lâm Dực biết rõ Nam đại ca lúc này đã thật sự phát hỏa.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần Nam đại ca giáo huấn Lâm Dực đều sẽ không cố kỵ bất luận kẻ nào, làm sai thì nên bị trừng phạt, vấn đề thể diện từ trước đến nay không hề nằm trong phạm vi cân nhắc của Nam đại ca.

Tựa như lúc tiểu nha đầu vừa mới bắt đầu đi nhà trẻ, cơ hồ mỗi sáng sớm đều diễn ra một màn đại náo, một hồi khóc một hồi hô hào, dù nói cái gì cũng không chịu đi, có một lần Lâm Dực thật sự mềm lòng, đã gạt Nam đại ca xin nghỉ một ngày rồi mang nhóc con ra ngoài chơi. Kết quả bị Nam đại ca phát hiện, một lớn một nhỏ cứ thế đứng nghiêm trang tại quảng trường trong một tiếng đồng hồ, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung —— cực kì xấu hổ.

Hiển nhiên, lần này cũng không ngoại lệ.

Bất quá Lâm Dực hoàn toàn là đáng đời, y tối hôm qua mới bị Nam đại ca tát vào mặt có một cái liền chạy ra ngoài tìm tiểu tình nhân của mình, y có đặt từng đặt bản thân vào cảm xúc của Nam đại ca bao giờ chưa?

Sờ lên tuyết trên sống mũi, Lâm Dực ngẩng đầu, lại chỉ kịp trông thấy Ôn Kỳ tựa ở trước cửa xe hơi hơi nheo mắt, ngay sau đó, Nam đại ca đã đá một cước vào phía sau lưng của y.

—— vác súng trên lưng bảo vệ chính quyền.

Đây chính là triết lý của người gỗ Nam đại ca, người quân nhân tuyệt đối phải trung thành với chính nghĩa.

Vì vậy, Lâm Dực tựa như một đứa học sinh tiểu học bị Nam đại ca đánh đuổi tháo chạy từ đầu xe đến đuôi xe, đẩy đầu đẩy người đều là tuyết, bộ dáng chật vật đến cực điểm.

Mà Ôn Kỳ, lại xem việc này như không liên quan đến mình, thập phần trấn định mà tiếp tục tựa ở cửa xe, hoàn toàn không có ý định tiến lên ngăn cản.

Cuối cùng, lúc Nam đại ca kéo cánh tay đem Lâm Dực lôi lên thì bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt rơi lên vết sẹo cực kì rõ ràng trên bàn tay phải của Lâm Dực, há to miệng, thở hổn hển: “Con bị làm sao mà có vết sẹo này hả?”

Cũng đúng lúc này, Ôn Kỳ rút cục đi tới, sắc mặt lạnh nhạt ——

“Nếu chú đã giáo huấn đủ rồi, thì chúng ta lên lầu nói chuyện!”

45. Chương 45: Nô Tì Làm Không Được Ah!

Trong phòng khách, Nam đại ca đang nghiêm chỉnh ngồi trên ghế, đứng trước mặt là Lâm Dực đầy bụi đất.

Bỏ ra gần hai giờ đồng hồ, Lâm Dực rút cục trưng ra sắc mặt phức tạp, nói rõ thật nhiều chuyện mà y đã giấu diếm cha mình trong mấy năm qua, từ Hàn Ninh Cẩn đến Tô Âm, đến chuyện gặp gỡ Ôn Kỳ, kể cả đoạn thời gian dây dưa cùng Ôn Minh, và cả cái ý định sẽ quyết tâm ở cùng Ôn Kỳ vào hiện tại.

Lâm Dực dù sao cũng là giảng viên đại học, ngoại trừ có vẻ hơi khấn trương, cách ăn nói cũng coi như khá *** tường.

Sau đó, là một đoạn trầm mặc ngắn ngủi.

Sở dĩ ngắn ngủi, là vì năng lực tiếp nhận của Nam đại ca thật sự đã vượt xa mọi suy đoán của Lâm Dực.

Chưa từng chất vấn những chuyện trong dĩ vãng, càng không đem lực chú ý lực đặt lên vấn đề tính hướng, Nam đại ca bỗng nhiên đưa mắt nhìn sang Ôn Kỳ, hơi dừng lại vài giây, mặt không biểu tình mà mở miệng: “Cậu hiểu rất rõ Lâm Dực?”

Ôn Kỳ hiện đang ngồi ở một bên ghế sa lon, hiển nhiên, nếu so với Lâm Dực, hẳn thoải mái và dễ chịu hơn rất nhiều.

“Đối trá, nhu nhược, tự ti, không có nguyên tắc.”

Khi từng âm ngữ không hề có độ ấm được nói ra khỏi miệng của Ôn Kỳ, phòng khách không ngoài ý muốn yên tĩnh trong chốc lát.

Lâm Dực âm thầm lau lau mồ hôi, trên mặt ra vẻ trấn định. Tuy nhiên những lời của Ôn Kỳ nói hoàn toàn là sự thật, nhưng đối thành bất kì ai khác bị người trong lòng không lưu chút tình cảm mà đánh giá như thế, trong nội tâm cũng sẽ không quá hưởng thụ, đúng không?

“... cậu nói không sai, ” tựa hồ đối với hình dung của Ôn Kỳ coi như thoả mãn, với thần sắc cực kỳ nghiêm túc, Nam đại ca thuận thế nói ra, “Lâm Dực không xứng với cậu.”

Lâm Dực buồn bực, tốt xấu gì mình cũng đang đứng ở bên cạnh đó, hai người bọn họ có thể không cần coi ai ra gì, kẻ xướng người hoạ mà gạt mình sang một bên không?

Hơn nữa máu chốt là, Lâm Dực đã nghe ra ý tứ trong lời nói của ông, Nam đại ca đang cố ý dẫn dụ Ôn Kỳ nói ra..., cũng đơn giản mà nhắc nhở Ôn Kỳ —— hẳn và Lâm Dực không thích hợp.

Vì vậy ho nhẹ một tiếng, lo lắng Ôn Kỳ không am hiểu tình hình thế sự sẽ rơi vào bẫy rập của Nam đại ca, Lâm Dực không để cho Ôn Kỳ nói cái gì đã vượt lên trước hướng Nam đại ca mở miệng: “Cha xem, chúng con đều là người trưởng thành, đã quyết định cùng đi gặp ——.”

“Cha chưa có cho con nói chuyện.”

Ngữ khí lạnh lùng, Nam đại ca nhíu mày đánh gãy lời Lâm Dực.

“...” Xấu hổ mà dừng lại, Lâm Dực nắm chặt song quyền, đáy lòng không hiểu sao lại dâng lên một cỗ bực bội.

“Nếu như chú muốn nghe ý kiến của tôi, tôi có thể giải thích.”

Lâm Dực đang muốn tiếp tục phản bác, vượt ra ngoài ý định, Ôn Kỳ đã thật sự đoán được ý của Nam đại ca.

Sau đó ngay dưới ánh mắt thấp thỏm không yên của Lâm Dực, Ôn Kỳ chậm rãi mà mở miệng: “Lâm Dực hoàn toàn là một người dối trá, ngay lần đầu tiên gặp mặt tôi đã nhìn ra được điều này, em ấy thật chất không hề quy củ như vẻ bề ngoài, hơn nữa nhiều khi đều nghĩ mình là trung tâm, luôn cảm thấy Địa Cầu xoay quanh bản thân, cảm thấy lực chú ý của mọi người chung quanh đều tập trung trên người em ấy, cũng không dám lộ ra một điểm sơ hở, khắp nơi đều ra vẻ miễn cưỡng. Nhìn như vậy có lẽ hơi tự kỷ, nhưng thật ra là bởi vì tự ti, không dám mạo hiểm, lại sợ bị người khác chọc thủng lớp giả trang của mình. Rất thích lo lắng đến những chuyện rêu rĩa của mình và người khác, dễ dàng bị cảm xúc nắm giữ, không có ranh giới cuối cùng.”

Nói xong, không để ý tới tư thái muốn tìm cái lỗ chui xuống làm đà điều của Lâm Dực, Ôn Kỳ vẻ mặt bình tĩnh mà nhìn thẳng Nam đại ca: “Điều mà tôi muốn nói là, sự giả dối của Lâm Dực khi ở trước mặt tôi, từ trước đến giờ đều chỉ có một kết quả —— bị vạch trần.”

“Nhu nhược không sao, tôi không quan tâm, huống chi em ấy đã thay đổi rất nhiều.”

“Tự ti, tôi có thể cho em ấy đủ cảm giác an toàn.”

“Nguyên tắc của vấn đề...tôi có thể chậm rãi dạy em ấy.”

Ngữ khí một mực bảo trì đầu vào đấy, cuối cùng, Ôn Kỳ nhìn về phía Nam đại ca hừ cười một tiếng: “Kỳ thật kinh nghiệm của chú rất nhiều, đã sớm minh bạch những...đây không phải là vấn đề chính ngăn trở hai người, ai cũng có khuyết điểm, trên đời cũng không tồn tại thứ gọi là ai không xứng với ai.”

“Chú không vội phê bình tính hướng của chúng tôi, là vì... trong nội tâm của chú đã có đáp án.”

Nói xong, Ôn Kỳ quan sát Nam đại ca, ánh mắt trầm ổn, lặng lẽ mà chờ đợi đối phương mở miệng.

Không hề nghi ngờ, phải nói cho đúng là, lúc này Lâm Dực thiết tình không trấn định nổi rồi, con mắt híp híp phía sau thấu kính đã bắt đầu..., đem hết toàn lực khống chế độ cong nơi khóe mắt, y không thể ở trước mặt Nam đại ca vì quá đắc ý mà hiển lộ nguyên hình.

“...”

Một hồi trầm mặc, thần sắc u tối, chỉ thấy gương mặt nguyên bản vẫn kéo căng của Nam đại ca đã hơi có chút dao động.

Hai nam nhân không thể kết hôn, cũng không có khả năng sinh con, thậm chí còn bị đa số mọi người ghét bỏ, bọn họ cùng một chỗ, bản thân mỗi người đã tự lập nên một lời hứa hẹn, ai cũng không có tư cách phê bình dừng khí của bọn họ.

“Trong quân đội từng có...vài người giống như mấy đứa, khi đó tuổi trẻ không hiểu chuyện, còn học theo những chiến hữu khác cười nhạo bọn hắn...Chú vẫn luôn rất hối hận.”

Như có điều suy nghĩ, Nam đại ca mở miệng, lại cũng không nói gì quá rõ ràng.

Thở dài, ánh mắt cuối cùng chuyển hướng Lâm Dục, vài phút sau, thanh âm của Nam đại ca một lần nữa dẫn theo một sự nghiêm khắc không thể bỏ qua.

“Hai đứa chính xác đều là người trưởng thành rồi, cha cũng tin hai đứa cũng không phải nóng vội nhất thời mà nói mấy chuyện này lừa gạt cha, cho nên chuyện sau này, hai đứa đều phải nghe lời cha.”

Mí mắt run lên, bằng sự hiểu biết vô cùng rõ ràng của Lâm Dục đối với Nam đại ca, rõ ràng là, điều tiếp theo mà ông nói chắc chắn sẽ chẳng dễ làm chút nào.

Quả nhiên.

“... Hai người các người, mỗi tháng phải cầm tờ kiểm tra sức khỏe đến báo cáo nhanh cho cha biết.”

“Hơn nữa đều đã thành niên rồi, cha cũng không kiêng kị cái gì, nhưng phải nói trước, ở trước mặt hai đứa nhỏ không thể có bất kỳ hành động thân mật nào, hai đứa nhỏ không có nghĩa vụ phải tiếp nhận hai đứa, hai đứa cũng không thể ảnh hưởng đến mấy đứa nhỏ còn chưa có hình thành sức phán đoán như vậy.”

Vô ý thức nhớ tới cái gì, Lâm Dục vội vàng gạt đầu, buông lỏng gương mặt tràn đầy xấu hổ.

Kết quả ngay sau đó, chuyện càng xấu hổ đã xảy đến rồi.

Mặt không đổi sắc, Nam đại ca phát ra một đạo thánh chỉ cuối cùng ——

“Lúc quan hệ, phải mang đồ bảo hộ đầy đủ.”

Nói xong, Nam đại ca ý vị thâm trường nhìn Lâm Dục một cái, rồi đứng dậy bỏ đi.

“...”

Thế là, trong lúc gương mặt bùng cháy dữ dội, Lâm Dục nhìn không được vặn xoắn nơi đáy lòng: con mẹ nó những lời này tuyệt đối không thể nói với cha rồi!

—— Nô tì làm không được ah!

46. Chương 46: Vui Quá Hóa Buồn (thượng)

Cuộc sống sinh hoạt của Lâm Dục rốt cục đã bình ổn trở lại, thậm chí bình ổn đến nỗi, mỗi sáng sớm khi tỉnh lại y đều trước tiên quay sang kiểm tra người kế bên, sau đó cười một cách quái đản cảm thán—— thực mẹ nó quá tốt, tỉnh mộng, Ôn Kỳ vẫn còn ở bên mình.

Xem đi, Tần An nói không sai, Lâm Dục chính là một tên thối tha làm nghệ thuật.

Mà vào giờ khắc này, trong phòng karaoke, mọi người đã kêu loạn thành một mảnh, Tần An vừa kéo cuống họng hô xong một ca khúc vô cùng sôi động, Lâm Dục không biết tên bài đó là gì, chỉ nghe hắn cứ một mực “Tất tất tất” không ngừng, kêu xong một tiếng sói tru, lại cầm microphone rống cao: “Lâm Dục đâu?”

Đang làm ỏ trong góc, bày ra một gương mặt đơ như bài tú-lơ-khơ cần nhắc xem lúc nào có thể ly khai, vừa nghe Tần An gọi như vậy, Lâm Dục lập tức có chút đau đầu.

Nói thật, y thật sự không có ngờ tới sau khi nói cho Tần An biết chuyện về Nam đại ca, đối phương lại sẽ không chút do dự triệu tập các anh hùng hào kiệt, ở ngay trong lúc cuộc sống của mình vừa mới yên tĩnh chút xíu lại nhắc lên một trận gió sóng ào ạt.

Quá con mẹ nó yêu nghiệt rồi, đại sư Pháp Hải người đang ở nơi nào?

Ho nhẹ một tiếng, Lâm Dực đứng lên, nhìn tên Tần An đã nhảy đến trước mặt: “Làm sao vậy?”

“Cậu cùng Ôn Kỳ qua hát một bài đi “

Tần An tựa hồ uống đến có chút phát rồ rồi, đập đập chai rượu rồi nắc hai tiếng chuyển hướng Ôn Kỳ ngay bên người Lâm Dực: “Tôi nói anh cùng với tên Lâm Dực này làm đến thích như vậy sao? Hai người có thể ghen đến sinh em bé luôn không? Có thể hay không đừng bắt người anh em như tôi suốt ngày phải lo khám phá mấy cái đức hạnh của hai vợ chồng các người à? Có thể hay không? Có thể hay không?”

Càng nói tiếng càng lớn, Lâm Dực liếc mắt nhìn Ôn Kỳ, đối phương không nói một lời, chỉ hơi nheo lông mày nhìn về phía Tần An.

Nhìn không được đi về trước đỡ lấy tên nào đó, Lâm Dực vỗ vỗ Tần An: “Kiềm chế cảm xúc của cậu lại đi, Lâm tỷ đang ở đây.”

Tần An chính xác có một cái tật xấu này, tán dóc như kiểu muốn chọc người ta đập mình vậy. Mà không hề nghi ngờ, trong mắt Tần An chỉ tồn tại một người duy nhất có thể kiềm chế được hắn chính là Cao Lâm.

Chà xát chà xát tay, ý thức được Cao Lâm hôm nay đang ở cùng mình, Tần An quả nhiên tiết chế không ít.

“Cậu xem...Hôm nay náo nhiệt như vậy, hát một bài không quá phàn đi?”

Nháy mắt ra hiệu, cũng không đợi Lâm Dực đáp ứng, Tần An quay lại, khoát tay chặn đầu: “Chọn cho Lâm Dực một bài đi —— “

“Yêu người một vạn năm.”

Lâm Dực không dám quay đầu nhìn Ôn Kỳ, chỉ ra vẻ trấn định mà đánh gãy lời Tần An —— còn để cho Tần An giúp mình chọn bài, quả thực cùng tự chui đầu vào rọ không có gì khác nhau.

Mà hiện tại, mấy bài nhạc thịnh hành mà Lâm Dực nhớ tới cũng chỉ có vài bài, còn phải chọn bài không thể quá khó hát, cho nên dưới tình thế cấp bách, Lâm Dực rất xấu hổ mà chọn đại một ca khúc kinh điển mà bất cứ ông chú bà cô nào ở tiểu khu đều có thể hừ hừ được vài câu.

Tha thứ cho y, một lão nam thân tâm thường không biết dùng phương thức nào để biểu đạt.

Lúc nhạc dạo vang lên hòa với tiếng ồn ào xung quanh, Lâm Dực vẫn kiên trì tiếp nhận microphone.

“Địa Cầu tự quay một lần mỗi ngày...”

Mở miệng, cổ họng có vẻ hơi chán chát, Lâm Dực nhìn chằm chằm ca từ trên màn hình, biểu lộ thờ ơ.

Ấn ngay nói thật, giọng ca của Lâm Dực cũng tương đối rất được, thậm chí thỉnh thoảng còn nghe đến bình bịch bịch, như lời than thở của một lão nam nhân.

Chỉ là không hiểu được vì sao, mọi người nơi ghế lô lại dần dần an tĩnh lại.

Cho nên sau khi hát xong ca khúc này, Lâm Dực còn tưởng rằng mọi người đều đã bị tiếng ca khó nghe của mình đông cứng hết rồi, nắm microphone nghiêm trang nhếch miệng: “...thật ngại quá.”

Kết quả ghế lô tiếp tục yên tĩnh vài giây, rồi sau đó, không biết người nào nháo nhào đầu tiêu rồi kéo theo xung quanh vang lên từng trận tiếng huýt sáo, cổ vũ ——

“Cùng một chỗ!”

“...” Lâm Dực sững sờ, vô thức nhìn về phía Ôn Kỳ.

“Cùng một chỗ!”

“Hôn một cái!”

“Ôm tân nương!”

“Động phòng!”

Không có người để ý tới ngay sau đó đã vang lên một ca khúc, cũng không để ý tới một đám chung quanh lần lượt đem mấy từ cổ xưa được dùng cho thời cha mẹ của họ xổ ra khỏi miệng, Lâm Dực hiện tại chỉ nhìn thấy Ôn Kỳ bỗng nhiên đứng dậy, đẩy gọng kính, không biết làm sao.

Cho dù lần trước đã làm trò hôn lên miệng người ta trước mặt mọi người trong bao sương, nhưng chuyện kia thuần túy là vì ngoài ý muốn, Lâm Dực thiết tình không có ý comeout kiểu như vậy cho bàn dân thiên hạ biết đâu, y cảm thấy Ôn Kỳ cũng sẽ không thích ——

“ ... ”

Một câu suy đoán cuối cùng ấy đã bị Ôn Kỳ đột nhiên xuất hiện hôn lên, bóp chết tại trong trứng nước.

“Lap lap lap á...cự tuyệt mại ***...cự tuyệt đánh bạc...cự tuyệt hoàng đồ độc...”

Không biết người anh em nào lại bật bài Cự tuyệt hoàng đồ độc ngay vào lúc Lâm Dực đang lên cao trào thế này?

47. Chương 47: Vui Quá Hóa Buồn (hạ)

Đợi cho đến thời điểm, đám yêu nghiệt trong sơn động triệt để buông tha cho vợ chồng son của Lâm Dực, đã là chuyện của nửa giờ sau. Lâm Dực nghiêm mặt ngồi trở lại ghế sofa lần nữa, vẫn như cũ không dám tin, Ôn Kỳ vậy mà lại hôn y ngay trước mắt quần chúng như vậy.

“Em khả năng không biết, tôi còn rất thích nhìn thấy em xấu hổ đấy.”

Bên cạnh bỗng nhiên vang lên thanh âm mang theo treu tức cực kỳ rõ ràng, Lâm Dực kinh ngạc quay đầu, đối diện với ánh mắt lơ đãng cong lên của Ôn Kỳ.

Cái này mẹ nó...thật là Ôn Kỳ mà y đã quen biết mấy tháng trước sao?

Mà ngoài trừ kinh ngạc, Lâm Dực đột nhiên ý thức được, chỉ ngần ngừ mấy tháng, kỳ thật rất nhiều người đều đã thay đổi, kể cả chính y.

Cũng vì thế, mà cảm giác mạnh liệt ngày trước đã dần dần được thay thế bằng tình cảm càng lúc càng sâu đậm, Lâm Dực vô ý thức mà cọ xát lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi của mình, nhìn chăm chăm vào ánh mắt lửa nóng của Ôn Kỳ.

“Lâm Dực, hai người chẳng lẽ muốn động phòng ngay ở chỗ này à?”

Một giọng nữ thập phần già dặn truyền tới từ đỉnh đầu, Lâm Dực lại càng hoảng sợ, thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu, quả nhiên là Cao Lâm —— thân ái của Tần An.

“Không quấy rầy hai người chứ?”

Có chút buồn cười hỏi thêm một câu, đối phương đã ngồi vào một phía khác của Lâm Dực.

“Lâm tỷ.” Có chút ngại ngùng gãi gãi chóp mũi, Lâm Dực vội vàng lên tiếng chào hỏi.

Lâm Dực cùng Cao Lâm đã nhận thức đối phương qua sự giới thiệu của Tần An lúc y còn học năm nhất đại học, cẩn thận nói tiếp, đây cũng coi như là hơn mười năm giao tình rồi.

Đơn giản cùng Ôn Kỳ nói vài câu giới thiệu, Lâm Dực lại chuyển hướng qua Cao Lâm, y hiện đang có chuyện muốn hỏi cô đây.

“... Tần Tiểu vẫn tốt chứ?”

Sau lần tan rã không chút vui vẻ trước đó, Lâm Dực cũng chưa gặp mặt Tần Tiểu, cũng không nghe Tần An đề cập qua điều gì.

Cao Lâm thuận tay cầm qua hai ly rượu đỏ, một ly đưa cho Lâm Dực, chính mình uống một ngụm rồi lên tiếng: “Nó quay lại trường học lo liệu mấy thủ tục giấy tờ rồi, chờ về nước sẽ không dự định xuất ngoại nữa. Trước khi đi nó có đến gặp Tần An một lần, nhưng Tần An không có cho thằng nhỏ vào cửa.”

Nói xong, Cao Lâm cười cười: “Bất quá cậu cũng không cần khẩn trương, Tần An ngoài miệng nói năng chua ngoa nhưng trong lòng lại mềm như đậu hũ, chờ thêm một thời gian ngắn hết giận thì sẽ không có việc gì nữa, anh em nhà nào chẳng có chút mâu thuẫn.”

Trầm mặc lắng nghe, Lâm Dục đang muốn nói cái gì, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm cực không hài hòa vang lên từ dãy ghế bên kia.

Trừng lớn mắt, Lâm Dục có chút không thể tin mà nhìn Tần An cách đó không xa, đối phương một bên cầm microphone một bên khóc rống, bộ dáng miễn bàn là có bao nhiêu buồn cười, ngọn đèn đánh vào trên mặt, còn có thể trông thấy hai thanh nước mũi sáng ngời ah sáng ngời, thậm chí vì quá chói mắt, y không đành lòng nhìn thẳng vào nữa.

“Cậu ấy —— ”

“Tần An có thể hơi thương tâm,” không đợi Lâm Dục nói xong, Cao Lâm cách một chốc lại tiếp tục giải thích, “Anh ấy vừa nói với tôi, nói cậu rất cực đã gả ra ngoài rồi, anh ấy không bao giờ... còn là người đàn ông trọng yếu nhất trong lòng cậu nữa.”

“...”

Lâm Dục run run khóe mắt, phản xạ có điều kiện nhìn Ôn Kỳ một chút, không thể nghi ngờ, mấy câu này của Cao Lâm đã rất dễ dàng làm cho người khác suy nghĩ viển vông.

Cũng may, Ôn Kỳ không có phản ứng gì, gương mặt không chút đổi sắc mà nghe Cao Lâm nói tiếp.

“Trước kia tôi đã từng nghe một câu, cụ thể là gì thì đã quên mất, ý tứ đại khái là hai người làm bạn thân thiết đến nỗi, trong mắt người ngoài giống như một đôi vợ chồng vậy, tôi lúc ấy còn không hiểu, cho đến sau khi cùng Tần An kết hôn mới biết được.”

“Kỳ thật cậu trong nội tâm của Tần An so với tôi còn quan trọng hơn nhiều, thật sự đấy,” thoáng chế nhạo mà hướng Lâm Dục nháy mắt một cái, Cao Lâm thỉnh thoảng còn liếc nhìn sang Ôn Kỳ, “Người Tần An yêu nhất chính là cậu.”

“...”

Lâm Dục nhanh chóng mím môi, cảm thấy cái câu ‘lấy chồng theo chồng gả cho chó thì theo chó’ thiệt tình không phải không có lửa thì sao có khói.

Cũng may Ôn tiểu mỹ nhân nhà y còn không có đem tiêu chuẩn tình địch hạ thấp đến trình độ của Tần An.

“Đúng rồi, Tô Âm không có tới sao? Tần An dường như đã nói cho cô ấy rồi mà.” Chờ cười hả hê đủ rồi, Cao Lâm mới chuyển chủ đề, rồi bỗng nhiên nhìn chung quanh lăm lăm.

Lâm Dục nhíu mày, nhớ tới chính mình trước đó không lâu, vừa đem chứng cứ phạm tội của Ôn Minh lưu trong thẻ nhớ bàn giao cho Tô Âm —— Tô Âm một mực vẫn chấp nhất với bản án của Ôn Minh, cô là phóng viên tin tức, lão công việc là cảnh sát nhân dân, giao cho cô là thích hợp nhất rồi.

Chỉ là không biết được sự tình đã tiến triển như thế nào, Lâm Dục neho mắt lại, y đoán chừng nguyên nhân Tô Âm sở dĩ không có tới, có lẽ cũng vì đang bận chuyện này đây.

Không hiểu sao, đáy lòng dâng lên một trận nóng ruột, Lâm Dục đứng dậy, muốn đi ra ngoài hít thở không khí, thuận tiện gọi cho Tô Âm một chút.

Kết quả vừa đúng dịp, điện thoại của Lâm Dục vang lên cùng lúc.

“Mọi người trò chuyện tiếp đi, tôi đi ra ngoài một chuyến.” Lâm Dục cũng không có nhìn kỹ, một bên bấm nút một bên đi ra ngoài.

Thẳng cho đến khi tìm được một chỗ tương đối yên tĩnh, Lâm Dục mới kinh ngạc reo lên.

“Ninh Căn?”

Khép lại cánh cửa phía sau, Lâm Dục cứng đờ, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn người trước mắt.

Hốc mắt của Hàn Ninh Cẩn hồng hồng, thấy Lâm Dực đi ra, mặt không biểu tình mà thu hồi điện thoại, hiển nhiên, người vừa mới điện tới chính là hắn.

“Cậu như thế nào —— ”

“Lâm Dực.”

Ngữ khí lạnh lùng, Hàn Ninh Cẩn cắt ngang lời Lâm Dực, sau đó, dưới ánh mắt bối rối của Lâm Dực mà phối hợp mở miệng ——

“Chúng ta đánh cuộc thêm lần nữa, tôi muốn anh theo tôi rời khỏi đây, bảy năm sau, nếu như anh còn không quên được hắn, hắn cũng không thể quên được anh, tôi sẽ để cho anh trở lại.”

“... đây là chuyện mà anh đã thiếu nợ tôi, anh không được phép lựa chọn.” Dừng một chút, đối phương bổ sung thêm một câu.

48. Chương 48: Họa Vô Đơn Chí

“Anh còn có hai tuần lễ để chuẩn bị,” đáy mắt dẫn theo vài tia trào phúng, Hàn Ninh Cẩn tiếp tục nói, “Anh nên cẩn thận suy nghĩ một chút, nên làm thế nào từ biệt hắn.”

“...”

Lâm Dực nhú chặt lông mày, giật giật khóe miệng, nhưng một câu đều nói không nên lời.

Ngữ khí của đối phương quá mức kiên định, kiên định đến mức Lâm Dực nhất thời không biết nên cự tuyệt thế nào.

“Anh tốt nhất đừng nghĩ đến việc tránh né tôi,” gặp Lâm Dực không lên tiếng, Hàn Ninh Cẩn mở miệng cảnh cáo, “Chỉ cần tôi muốn, tôi sẽ nhanh chóng tìm được anh.”

Nói xong, cười lạnh một tiếng, Hàn Ninh Cẩn nhìn chằm chằm Lâm Dực: “...nói thật, tôi đã hối hận, tôi hối hận vào bảy năm trước đã chấp nhận chia tay với anh, nếu như tôi chưa từng rời khỏi anh, tôi không tin anh cùng hắn ta sẽ xảy ra bất kì liên hệ gì. Cho nên, anh hoặc là hướng tôi chứng minh, chứng minh vô luận đã qua bao lâu, vô luận hai người có cùng một chỗ hay không, tình cảm của anh cũng sẽ không thay đổi. Hoặc là, cùng tôi qua cả đời, nói cho tôi biết anh đối với hắn bất quá chỉ là nhất thời cao hứng mà thôi.”

“Anh vốn chính là của tôi, từ lúc vừa bắt đầu đã là của tôi, thời gian anh và hắn quen biết không bằng chúng ta —— ”

“Ninh Cẩn,” như than thở, Lâm Dực nhịn không được cắt ngang lời đối phương, “Cậu phải biết, chúng ta chỉ là người bình thường, cảm tình cuối cùng...vẫn là không thực tế.”

“Vì cái gì không thực tế?” Cảm xúc hơi có chút bất ổn, Hàn Ninh Cẩn vươn tay kéo lấy cổ áo Lâm Dực, cắn răng hỏi.

“...” Trầm mặc vài giây, Lâm Dực vẫn không nhúc nhích mà nhìn đối phương, thấp giọng nói: “Không có vì cái gì.”

Chuyện tình yêu từ trước đến nay vốn không có đạo lý cũng không có nguyên tắc, ai cũng không biết sau một khắc sẽ rời đi ai, hay không rời khỏi ai.

Sắc mặt càng thêm khó coi, hiển nhiên, Hàn Ninh Cẩn đối với câu trả lời của Lâm Dực đã bất mãn hết sức.

“Tôi mặc kệ anh nghĩ như thế nào, tóm lại tôi không thể quên được anh, Lâm Dực, chỉ cần tôi còn thích anh, anh không có tư cách đẩy tôi ra.”

Ngữ khí âm trầm nói hết câu, thân thể bỗng nhiên nghiêng về phía trước, nụ hôn vừa bá đạo vừa cường ngạnh cũng liền như vậy rơi lên người Lâm Dực——

“Hàn Ninh Cẩn!”

Mãnh liệt đẩy đối phương ra, Lâm Dực chẳng quan tâm bị dập đầu hay rách khoe môi, mặt mũi tràn đầy không thể tin: “Cậu nháo đủ chưa hả?”

“Không có!” Cơ hồ lập tức quát to, đối phương dụng mạnh một quyền vào bức tường kế bên, “Anh chắc đã biết rõ tôi ngày đó vì sao không tiếp tục làm nữa rồi phải không? Chính là vì vẻ mặt này của anh! Anh dựa vào cái gì mà lại có cái bộ dạng đức hạnh như thế hả? Lúc trước khi anh bính tôi —— ”

“Tôi đã không thể quay đầu lại nữa rồi, cậu có hiểu hay không?”

Chau mày, Lâm Dực nhìn đối phương, nói từng chữ rõ ràng.

Trên đời này, người có thể bắt đầu yêu lại một lần nữa thiệt tình quá ít, bỏ qua chính là bỏ qua, công bằng hay không, dù sao cũng phải học cách để buông tay.

Qua một hồi thất thần, nắm đấm vẫn luôn nắm chặt của Hàn Ninh Cẩn dần dần buông ra.

Sau nửa ngày, đối phương mới nhìn về phía Lâm Dực, sắc mặt khôi phục lãnh khốc ——

“Vô luận như thế nào, anh phải theo tôi rời đi, nhớ kỹ anh đang thiếu nợ tôi.”

Nói xong, quay người ly khai.

“...”

Ánh mắt có chút lập loè, thẳng đến khi bóng lưng quật cường của Hàn Ninh Cẩn biến mất tại chỗ rẽ, Lâm Dực hít sâu một hơi, tâm tình trầm trọng mà tựa ở vách tường như có điều suy nghĩ.

Cho dù chưa thành thực, thì những lời mà Hàn Ninh Cẩn nói vẫn có một phần thấm vào đáy lòng của y.

... Tách ra bảy năm, y thật sự sẽ vẫn liều lĩnh mà muốn cùng Ôn Kỳ bên nhau sao?

Đáng tiếc, chưa để cho Lâm Dực có cơ hội cẩn thận cân nhắc, cánh cửa phía sau đã bị đẩy ra, Tần An không kiên nhẫn lớn giọng hô to: “×, cậu đứng ở đây ngậy người làm cái gì? Tranh thủ thời gian mà quần chặt người đàn ông với gương mặt hay gây tai hoạ của cậu cách xa bà xã của tôi một chút à —— ”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Tần An khê giạt mình, thò tay đâm lên khoe môi bị rách của Lâm Dực: “Mới vừa bị nam nhân nhà cậu thân thân hả?”

Xấu hổ ho nhẹ một tiếng, Lâm Dực ra vẻ trấn định: “Ồ.”

Rồi sau đó cúi đầu xuống, vượt ra ngoài dự liệu, điện thoại lại vang lên lần nữa. Tô Âm.

Nháy mắt mấy cái, Lâm Dực vội vàng nhấn nút trò chuyện: “Tôi vừa định gọi cho...”

“Lâm Dực, anh gần đây phải cẩn thận một chút, Ôn Minh chạy thoát rồi.” Chưa nói được mấy lời, chỉ nghe đầu dây bên kia gấp nút truyền đến một tin động trời.

49. Chương 49: Nhịp Nhàng Tìm Đường Chết

Chờ Lâm Dực rốt cục nghe xong hết những lời giải thích vội vã từ phía Tô Âm, phản ứng đầu tiên của y chính là nghĩ đến Lâm Tư Văn cùng Ôn Lục.

Cũng vì chuyện con gái mà lần trước y đã phải ném trái một phen thiệt thòi, cho nên lần này, làm gì y cũng phải thật cẩn thận.

Cúp điện thoại, không có để ý tới mặt mũi tràn đầy nghi hoặc của Tần An, Lâm Dực hí mắt suy nghĩ liên tục, quyết định trước xin nghỉ nửa tháng cho hai đứa nhỏ, Ôn Minh đã bị cảnh sát nắm hết chứng cứ, chuyện bắt được người chỉ là vấn đề thời gian.

“Xảy ra chuyện gì?” Thấy sắc mặt của Lâm Dực không được tốt cho lắm, Tần An nhin không được hỏi.

“Không có gì,” Lâm Dực lập tức nói ra, rồi sau đó khê cười một tiếng, thấp phần tỉnh táo nói dối, “Tô Âm nói cô ấy nhớ Tư Văn thôi.”

Nói xong vỗ vỗ bả vai Tần An, Lâm Dực chuyển chủ đề: “Cậu mới vừa nói Ôn Kỳ làm sao vậy?”

Quả nhiên, Tần An ngu ngơ nửa giây, lập tức theo câu hỏi của Lâm Dục mà nhe răng nhếch miệng: “Tôi nói nam nhân như hoa như ngọc nhà cậu đang câu dẫn Cao Lâm nhà tôi đấy!”

“Hả?”

Lâm Dục có chút buồn cười nâng mắt lên, sau đó dừng một chút, ngược lại không có ý định cùng đối phương nói dóc: “Đi thôi, đừng ủy khuất nữa, chúng ta đi bắt kẻ thông *** đi.”

Nói xong, Lâm Dục kéo cửa ra, một lần nữa trở lại ghế lô.

Y không có ý định nói cho Ôn Kỳ, y thậm chí còn không đề cập đến chuyện chứng cứ với Ôn Kỳ, dù sao...đối phương là cha ruột của hắn, cho nên dù Ôn Kỳ cùng tất cả mọi người đồng dạng hi vọng Ôn Minh có thể trả giá thật nhiều cho những việc làm của lão ta, nhưng Lâm Dục vẫn như cũ không muốn để cho Ôn Kỳ có chút may mắn nhúng chàm nào, y sợ những ngày tháng lâu dài sắp tới, Ôn Kỳ sẽ cảm thấy day dứt. Thà như thế, còn không bằng chuyện gì cũng không biết cho nhẹ nhõm.

Như không có việc gì trở lại bên người Ôn Kỳ, Lâm Dục nhìn nhìn, phát hiện Tần An thật đúng là không có nói sai, Ôn Kỳ cùng Cao Lâm hoàn toàn chính xác đang nói chuyện—— chính xác là Cao Lâm đang lôi kéo cánh tay của Ôn Kỳ không ngừng nói gì đó.

Không có tâm tư tham dự vào, Lâm Dục yên tĩnh ngồi ở một bên, suy nghĩ trong chốc lát nên làm như thế nào giải thích chuyện xin nghỉ học của hai đứa nhỏ cho Ôn Kỳ đây.

Kết quả Tần An da mặt dày liền chen đến giữa Lâm Dục cùng Ôn Kỳ, ở ngay trước mặt Ôn Kỳ và Cao Lâm mãnh mẽ nắm lấy tay Lâm Dục, “bẹp” một tiếng, chảy nước miếng cọ xát lên mu bàn tay của y.

Lâm Dục lập tức ghét bỏ đẩy đầu hắn ra, ngay sau đó, thanh âm cực không biết điều của Tần An lại vang lên: “Ai câu dẫn vợ của lão tử thì lão tử sẽ phi lễ với vợ hắn lại “

May mắn mọi người trong phòng đã sớm mạnh ai nấy chơi rồi, nên hiện tại không có người nào chú ý đến bên này, bằng không thì Lâm Dục thiệt tình muốn tìm cái hốc tường chui vào quá.

Thấy Ôn Kỳ không hề có động tĩnh gì, Tần An cứ tiếp tục gắt gao túm lấy tay Lâm Dục, từ mu bàn tay sờ đến lòng bàn tay, một bên sờ một bên lé mắt nhìn Ôn Kỳ: “Tên gay chết tiệt kia còn không buông người phụ nữ đã có chồng đó ra?”

“Khục khục...” Lâm Dục mãnh liệt ho khan một hồi.

Trên đời này người dám mắng Ôn Kỳ là “tên gay chết tiệt” sợ chỉ có một mình Tần An mà thôi.

Nhìn không được nghiêng đầu nhìn nhìn, đáng tiếc, không chỉ Ôn Kỳ, ngay cả Cao Lâm đều không có chút ý định phản ứng lại Tần An.

Vì vậy liếc mắt nhìn chằm chằm thêm vài phút, cuối cùng, Tần An rốt cục nhìn không được nữa, đem cánh tay Lâm Dục quăng trở về: “... sao lòng bàn tay của cậu đỏ nhiều mồ hôi như vậy, cậu bị hư thận hả?”

Sau đó hút cái mũi đứng dậy, Tần An ưu thương đi qua góc tường tự chơi một mình.

“...”

Lâm Dục thấp giọng cười, cái gì cũng không nói.

Sau khi tựa đầu lên ghế sofa, Lâm Dục hơi chút mệt mỏi mà nhắm mắt lại, chợt phát hiện, tiếng huyền não lộn xộn trong phòng lại hiển hiện một sự thân thiết vô hình.

Y không muốn cùng Hàn Ninh Cẩn rời đi, bởi vì y không thể bỏ xuống được.

“Lâm Dục.”

Híp mắt không biết bao lâu, Lâm Dục chợt nghe thấy thanh âm của Ôn Kỳ.

Quay đầu, Lâm Dục mở mắt mà nhìn về phía đối phương.

Cao Lâm đã đi sang chỗ khác, giờ này khắc này, chỉ có Ôn Kỳ đang nhìn chằm chằm vào mặt Lâm Dục: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Lâm Dực ngăn người, sau đó mới hiểu được đối phương là đang hỏi về khoe môi bị Hàn Ninh Cẩn làm rách.
“... Dập đầu thôi, không cần thận dập đầu vào ly rượu.”

“Lâm Dực,” mới ra vẻ trấn định mà giải thích xong, đối phương đã giương đôi mâu sắc lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén mà mở miệng, “Em tốt nhất đừng có giấu diếm tôi cái gì.”

“Không có.” Cười cười, Lâm Dực dứt khoát đáp lời.

—— hình như, có câu nói nói như thế nào ấy nhỉ?

Con người, một khi gặp phải biến hóa quá lớn, cũng liền đồng nghĩa với việc trở nên kiên cường hơn.

Lâm Dực mà vẫn ích kỷ một chút không tốt hơn sao?

50. Chương 50: Đại Thúc Nói Dối Sẽ Bị Sói Ăn

Sáng sớm, thừa dịp Ôn Kỳ còn chưa tỉnh, Lâm Dực trốn ở trong toilet, lén lén lút lút điện thoại cho Nam đại ca.

Từ khi sau khi thăng thần nói ra mọi chuyện với Nam đại ca, Ôn Lục thường xuyên được gửi qua nhà của Nam đại ca, do sự thông minh trời sinh, Ôn Lục trưởng thành sớm như thế dù sao cũng hiểu được nhiều chuyện tình thú vị giữa Lâm Dực và Ôn Kỳ hơn so với Lâm Tư Văn.

Tận lực dùng ngữ khí nhẹ nhõm kể hết chuyện Ôn Minh chạy trốn, Lâm Dực nắm điện thoại, sắc mặt xấu hổ: “Cái kia...việc này Ôn Kỳ còn không biết.”

Người ở bên kia đầu dây trằm mặc hết nửa ngày, sau đó vượt quá dự kiến của Lâm Dực, Nam đại ca cái gì cũng không hỏi, chỉ dùng ngữ điệu bình tĩnh nói: “Cha sẽ xin nghỉ cho hai đứa nhỏ.”

“...con cùng Ôn Kỳ có thể chuyển trở về ở.” Ngừng một lát, Nam đại ca đã bổ sung như vậy.

Lâm Dực sững sờ, chờ đến lúc hiểu được đối phương đang lo lắng cho mình, không kịp mở miệng, đối phương đã cúp điện thoại trước.

Như có điều suy nghĩ mà đơ người trong chốc lát, Lâm Dực khẽ cười một tiếng, đẩy cửa đi ra ngoài. Vốn định mặc xong quần áo chuẩn bị đi trường học, kết quả vừa trở lại phòng ngủ, Lâm Dực mới cầm lấy áo sơ mi, khí tức quen thuộc lập tức dựa tới, một giây sau, nửa người của Lâm Dực đã bị áp trên giường.

“Anh đã tỉnh?” Ngẩng đầu lên, Lâm Dực chợt dạ hỏi.

“Vừa rồi nói chuyện cùng ai?” Ôn Kỳ mặt không biểu tình, “Anh không biết cái gì?”

Hiển nhiên, Ôn Kỳ chỉ mơ hồ nghe thấy câu nói sau cùng của Lâm Dực.

Âm thầm nhẹ nhàng thở ra, Lâm Dực cười cười: “Nam đại ca vừa mới gọi điện thoại tới, em sợ đánh thức anh nên mới vào toilet.”

“Cha nói ở nhà trẻ gần đây có rất nhiều đứa nhỏ bị cảm cúm, dù sao cũng sắp nghỉ đông rồi, dứt khoát xin nghỉ cho Tư Văn và Ôn Lục ở lại nhà, chờ năm sau lại đi học tiếp.” Ngữ khí trấn định, Lâm Dực không nhanh không chậm mà giải thích.

Nheo mắt lại, Ôn Kỳ vẫn như cũ bán tín bán nghi: “Em từ ngày hôm qua nội tâm dường như đã có chuyện gì đó quái nhiều.”

Đêm qua sau khi trở về, có lẽ do hai người đều hơi mệt mỏi, cũng không nói lời nào, đơn giản tắm qua một lượt liền lăn lên giường ngủ.

Ánh mắt hơi trốn tránh, Lâm Dực nhìn vào Ôn Kỳ, phát hiện đối phương không có chút ý tứ muốn thỏa hiệp nào.

“Lâm Dực, nếu như em còn dám gạt anh bất cứ chuyện gì —— “

Bỗng nhiên không có dũng khí nghe Ôn Kỳ nói tiếp..., Lâm Dực quyết định chắc chắn, dứt khoát ném áo sơmi còn cầm trong tay. (tính dùng mỹ nhân kế à:]])

Mở rộng đầu gối, hai cái đùi dùng sức câu qua eo Ôn Kỳ, kề sát bụng dưới của đối phương thập phần chậm chạp cọ xát, Lâm Dực thở ra một ngụm nhiệt khí, cực lực ức chế xấu hổ trên mặt: “Em lát nữa còn phải đến trường học, anh muốn làm gì...thì nhanh lên một chút à.”

“ ... ”

Ba mươi năm qua một lần duy nhất dùng chiêu sắc dụ —— nếu như có thể xưng là sắc dụ thì..., lớn tuổi như vậy cũng thật khó cho Lâm Dực.

Cũng may...Ôn tiểu mỹ nhân rất nể tình mà trúng kế.

Ánh mắt rõ ràng trầm xuống, Ôn Kỳ nhanh chóng ngậm miệng, một lát sau, hần liền cúi đầu nặng nề hôn môi đối phương.Vì vậy, không hề nghi ngờ, Lâm Dực chọn khơi hỏa, rồi không cần thận đem chính mình nấu cho chết luôn.

Một giờ sau, mắt thấy sắp muộn giờ lên lớp, Lâm Dực chẳng quan tâm đến bữa sáng, mang theo một tư thế cực kỳ không được tự nhiên như hình chữ bát đi ra khỏi nhà, nắm chặt chìa khóa, cắn răng ngồi vào trong xe.Y đã một mực xem nhẹ Ôn Kỳ, Ôn Kỳ thực chất là một mãnh thú mang lớp bọc xinh đẹp ở bên ngoài.

Đối diện kính xe mà nhanh chóng sửa sang lại mái tóc cong vênh của mình, Lâm Dực không có thời gian tiếp tục cảm nhận dư vị gì, vặn chìa khóa xe, ý định nhanh chạy đến trường một chút.Kết quả ——Còn nít nói đối sẽ bị sói ăn, câu chuyện này một điểm cũng không sai, hơn nữa không chỉ là trẻ con, đại thúc cũng không ngoại lệ.Cửa xe bị mạnh mẽ kéo ra, thời điểm con dao sắc lạnh kề vào lưng của Lâm Dực, tay nắm chìa khóa của y có chút cứng ngắc, quay đầu lại, thậm chí có thể thấy rõ đáy mắt điên cuồng của Ôn Minh.

Lâm Dực vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, đối phương vậy mà lại không chút kiên nhẫn gì xông thẳng lên xe của mình.... Mẹ nó, nói đến đây, mấy tên cảnh sát đâu hết rồi? Lâm Dực khóc không ra nước mắt, Tô Âm rõ ràng nói cảnh sát vì phòng ngừa vạn nhất, sẽ cử một số người tiến hành giám thị xung quanh nhà y kia mà?

Vô ý thức mà liếc trộm một vòng, ánh sáng ở bãi đỗ xe rất tối, lại đã qua mất giờ cao điểm, cho nên Lâm Dực cơ hồ nhìn không thấy một người nào.

“Đừng vọng tưởng chạy trốn, tình cảnh của tao hôm nay là do mày gây ra. Tao nhớ đã từng cảnh cáo mày tốt nhất đừng tính kế tao, tao chuyện gì cũng đều làm được,” nói xong, Ôn Minh cười thật to, ngữ khí tràn ngập nguy hiểm, “Tao hiện tại đã như thế, cho dù phải chết, tao cũng phải mang mày theo cùng, mày nói có đúng hay không?”

Vừa dứt lời, động tác trên tay của đối phương hơi dùng lực, tuy đã cách một chiếc áo khoác dày, mũi dao vẫn như trước nhẹ nhàng đâm vào phía sau lưng Lâm Dực, nhịn không được kêu rên một tiếng, Lâm Dực nghe thấy đối phương nói tiếp: “Đem đi động ném đi!”

—— Lâm Dực đã nghe Tô Âm đề cập qua, vô luận là loại nào, đại đa số điện thoại đều có hệ thống định vị, cho dù không có thể điện thoại, chỉ cần mở máy, đều đồng dạng có thể bị cảnh sát truy ra vị trí.

Hiển nhiên, thường xuyên cùng liên hệ với cảnh sát, Ôn Minh sẽ lựa chọn một phương thức xử lý an toàn nhất.

Khẽ thở dài, Lâm Dực thuận theo mà ném điện thoại di động.

“Lái xe theo những gì tao nói.”

51. Chương 51: Cuộc Uy Hiếp Đã Được Định Sẵn

Mở mắt ra, đầu có chút choáng váng, trước mặt mơ hồ một mảnh, Lâm Dực phản xạ có điều kiện mà sờ tìm kính mắt.Đáng tiếc, dù Lâm Dực cố gắng cả buổi, một chút khí lực nơi cánh tay cũng không dùng được. Nhú nhú mảy, sau đó y mới bỗng nhiên ý thức được, hai tay của mình đã bị trói ở sau lưng.Trong nội tâm cả kinh, chịu đựng sự đau buốt toàn thân, Lâm Dực vội vã ngồi dậy.

“...” Ánh mắt rơi lên thân ảnh gần kề bên mình, Lâm Dực dùng sức giãy khỏi dây trói, không thể nghỉ ngơi, đây hoàn toàn là phí công.

Ôn Minh đang ngồi ở trước mặt Lâm Dực, một tay bắt lấy cái trán đang đau nhức của Lâm Dực, trên mặt tràn đầy ác ý: “Mày tỉnh lại thật sự rất nhanh.”

Không nói một lời mà nhìn đối phương, khuôn mặt của Lâm Dực căng cứng, bắt buộc chính mình phải trấn định lại.

Y nhớ rõ sau khi bị Ôn Minh bắt cóc, liền dựa theo lộ tuyến của đối phương tránh né được mấy cảnh sát giao thông nơi đầu phố, một đường căng thẳng chạy đến khu vực hẻm lách, xuống xe — Xuống xe? Lâm Dực nhắm mắt lại, sau khi xuống xe, y liền bị đánh cho một cú choáng váng.

Nghiêng mặt, Lâm Dực cố ý xem nhẹ đấm mắt dần dần hiện lên lệ khí của Ôn Minh, nhanh chóng dò xét một vòng, nhìn vách tường cháy đen chung quanh, chỉ cảm thấy mình hẳn là đang bị nhốt trong một dãy nhà từng bị hỏa hoạn, hiện tại đã bỏ hoang.

“Yên tâm, bất kể thế nào đây cũng là địa bàn của Lục gia, bọn hắc cũng không dám đương nổi trách nhiệm lớn như vậy.” Cười lạnh, Ôn Minh chậm chạp mở miệng.

Lâm Dực tự nhiên minh bạch “bọn hắc” trong miệng Ôn Minh là chỉ mấy cảnh sát đang lùng bắt lão, không có bất kỳ manh mối, cảnh sát không có khả năng tùy tiện hoài nghi Lục gia. Vì vậy mấp máy miệng, cho dù khấn trương đến nổi dạ dày đều đã quấy lại với nhau, Lâm Dực vẫn như trước ra vẻ trấn định mà nhìn đối phương. Y không thể bối rối, y phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp chạy trốn.

“Người trẻ tuổi,” lại như là nhìn thấu tâm tư của Lâm Dực, khí lực trên tay bỗng nhiên tăng thêm, Ôn Minh không hề cho Lâm Dực một cơ hội trì hoãn, “Tao đoán mày đã thanh tỉnh đủ rồi, đã như vậy, cũng nên cẩn thận tính toán chuyện giữa chúng ta — “

Còn chưa nói xong, con mắt sắc lạnh, Ôn Minh mạnh mẽ đứng dậy, một cước đạp thẳng vào mặt Lâm Dực.

Trong miệng lập tức tràn đầy vị tanh mặn, nửa bên mặt Lâm Dực bị xước một mảnh, ngay sau đó, da đầu một hồi run lên, đối phương cứ như vậy xách Lâm Dực lên, nặng nề mà đá vào phần bụng Lâm Dực, từng cái từng cái lực đạo vô cùng hung tàn.

“Mày thật đúng là thích chỗ mồm vào chuyện người khác!”

Cẩn rắng, cảm xúc của Ôn Minh rõ ràng đã trở nên táo bạo: “Chỉ bằng mày con mẹ nó cũng không có khả năng!”

“...”

Lâm Dực nói không nên lời, cơ thể đau đến nỗi trán đã đổ đầy mồ hôi, bởi vì đối phương cơ hồ mỗi một cước đều đá vào cùng một chỗ.

Tiếng rên rỉ càng lúc càng thống khổ, cho dù từ nhỏ Lâm Dực đã không ít lần bị đánh đòn, nhưng thiệt tình y chưa bao giờ gặp phải sự trả thù tàn nhẫn như vậy.

Cho nên khi đối phương rốt cục ngừng lại, Lâm Dực liền hít một ngụm khí vào miệng, co lại thân thể, một cử động cũng không dám.

Kết quả đối phương dường như không có chút ý định nào bỏ qua, Ôn Minh mặt mũi tràn đầy sự hưng phấn chưa thỏa mãn, nâng lên mũi giày đùng đùng mặt Lâm Dực, tiếng nói trào phúng: “Giáo huấn lần trước có lẽ còn quá nhẹ, đừng nóng vội, chúng ta còn có rất nhiều thời gian.”

Nói xong, từ trong túi lấy ra một hộp thuốc, Ôn Minh nhìn chằm chằm Lâm Dực, rút ra một cây ngậm vào miệng.

“...” Buông lỏng mắt, cánh tay của Lâm Dực đã sớm bị buộc chặt đến không còn cảm giác, y chỉ cảm thấy dạ dày mình đang quặn lên từng đợt, cũng không tâm tư chú ý động tác của Ôn Minh, khóe miệng giật giật, đến cuối cùng vẫn nhìn không được ói ra chất lỏng hòa với máu nóng trong miệng.

Vài giây đồng hồ qua đi, trong không khí dần dần thổi lên mùi vị của thuốc lá, Lâm Dực thở hổn hển bị ép ngẩng đầu, đối diện ánh mắt nghiền ngẫm của Ôn Minh bên trên.

“Tụi mày sống cũng không tệ.”

Đầu óc một mảnh hỗn loạn, Lâm Dực phản ứng không kịp với ý tứ của đối phương, cần cổ bỗng nhiên truyền đến một trận bỏng rát.

“Tao bị truy nã khắp nơi, còn tụi bay lại sống thoải mái đến vậy!”

Cầm đầu thuốc lá nóng đỏ ấn lên từng dấu hôn mơ hồ lộ ra trên cổ Lâm Dực, Ôn Minh vẻ mặt đầy hận ý. Lâm Dực chẳng quan tâm hay thẹn thùng gì, bởi vì một giây sau, đối phương đã mạnh mẽ nâng lên đầu gối đánh vào sống mũi của y.

— thời điểm đau đến cực hạn, cho dù Lâm Dực là một thằng đàn ông, nước mắt căn bản đã không khống chế được nữa.

Ý thức hơi có chút mơ hồ, mặt mũi của y hiện tại đã tràn đầy nước mắt cùng vết máu, ngẩng đầu, sau khi chứng kiến hành động kế tiếp của Ôn Minh, y liền gầm nhẹ một tiếng, dốc sức liều mạng lùi về sau.

Tôn nghiêm không đảm đương nổi cơm ăn, Lâm Dực thật sự rất sợ hãi. Đáy mắt hiện lên vui vẻ, Ôn Minh cố ý quơ hai túi nilông trong suốt: “Đồ tốt như vậy mà bị tiêu hủy thì rất đáng tiếc, mày nói có đúng không?”

52. Chương 52: Khoản Nợ

Phần lưng ép sát vào vách tường, Lâm Dực chật vật mà ngồi dưới đất, hiện tại cũng không còn chỗ nào khác để trốn, y chỉ có thể trở mắt nhìn Ôn Minh càng lúc càng gần mình.

“Mày sợ sao?”

Tựa hồ hết sức hài lòng với phản ứng của Lâm Dực, Ôn Minh ngược lại không vội vả làm gì, đáy mắt hiện lên khoái ý đầy đặc, dừng lại trước mặt Lâm Dực, khinh miệt cười nói.

“...” Lâm Dực nói không ra lời, y ngay cả thở cũng cảm thấy đau nữa là, chỉ có thể bắt buộc ý thức của mình thanh tĩnh một chút, cắn chặt răng, về mặt cảnh giác nhìn về phía đối phương.

“Chắc chắc, ” phát ra vài tiếng tiếc hận, Ôn Minh không nhanh không chậm mà quần đi giấy gói, sau đó sờ sờ túi, lôi ra một cái bật lửa cùng một miếng giấy bạc, “Sớm biết vậy thì tao đã mang theo ống chích rồi, như vậy mày sẽ càng thêm thoải mái.”

Nói xong, tiến tới Lâm Dực gần hơn một ít, Ôn Minh mời lửa, viên thuốc trên giấy bạc dưới sức nóng dần dần bốc lên một làn khói trắng: “Phương thức hơi đơn sơ một chút, bắt quá đây là lần đầu tiên của mày, trước chơi cái này đã.”

Mắt nhìn thấy đối phương đem tờ giấy bạc chuyển hướng về mình, Lâm Dực biết rõ nếu hít vào đồng khói mù kia thì hậu quả sẽ là gì, cho nên không chút do dự, Lâm Dực quay đầu, liều mạng ức chế hô hấp. Rồi sau đó không hiểu sao, trong bầu không khí khẩn trương như vậy, Lâm Dực lại chợt nhớ tới Ôn Kỳ.

Y tưởng niệm Ôn Kỳ, điên cuồng mà tưởng niệm, mặc kệ bọn họ mới làm vài chuyện trước khi tách ra buổi sáng. Nhưng y vẫn rất muốn gặp hắn, y không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu, y rất sợ mình sẽ không bao giờ gặp lại đối phương nữa.

Nhanh chóng mím môi, Lâm Dực nhớ tới rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện mà y có thể làm được trước đó. Ví dụ như bọn họ chưa từng có một cuộc hẹn đáng hoàng nào, y cũng chưa ở trong thời gian yên bình trước đó mà nói ra một câu hứa hẹn với đối phương, càng không có dũng khí thẳng thắn nói với hắn tất cả những chuyện luôn vùi sâu dưới đáy lòng, thậm chí — y còn chưa tặng cho người ta một món quà cho ra hồn nữa?

“Cảm giác rất tốt, mày không ném thử sao?” Đem giấy bạc đẩy gần thêm vài phần, Ôn Minh lạnh mắt nhìn Lâm Dực đã sắp kiềm chế không nổi, “Tao đang rất hiếu kì mày sẽ nhịn được bao lâu.”

“...” Chóp mũi cơ hồ chạm đến tờ giấy bạc, Lâm Dực biết rõ cách làm của mình chỉ là phí công, nếu còn không hô hấp, y nhất định sẽ vì thiếu đường khí mà bỏ mình.

Nhưng vô luận thế nào, y tuyệt sẽ không để cho cuộc đời của mình bị hủy trong tay của Ôn Minh —— nếu như y còn có thể sống sót.

Vì vậy cố nén toàn thân đau đớn, Lâm Dực mạnh mẽ quay đầu, thân thể nghiêng về phía trước, cắn một ngụm lên tay Ôn Minh.

“×!”

Một tiếng kêu đau vang lên, không ngờ tới Lâm Dực sẽ đột nhiên làm ra hành động như vậy, mắt thấy tờ giấy bạc rơi xuống đất, Ôn Minh tức giận chữi tục, đá một cước vào bả vai Lâm Dực. Kêu rên một tiếng, Lâm Dực vẫn gắt gao cắn chặt đối phương, như muốn cắn đứt cổ tay của lão ra, thẳng cho đến khi máu của lão ta chảy đầm đìa khắp mặt của Lâm Dực.

“Con mẹ nó!”

Tay kia dùng sức tách ra người Lâm Dực ra, Ôn Minh vô cùng tức giận dùng hết sức lực, trong không khí truyền đến tiếng trật khớp rõ ràng, nhanh chóng rút tay về, ngay sau đó tung một quyền đánh lên mặt Lâm Dực.

“Mày muốn chết mà!” Táo bạo mà chữi một câu, Ôn Minh liên tiếp dẫm đạp lên lưng Lâm Dực, “Đừng tưởng tao nhìn không ra mày muốn làm gì, mày bất quá cũng không làm gì được tao!”

Nói xong, nhặt lên bịch thuốc còn lại, Ôn Minh xoay người xách Lâm Dực lên, ánh mắt hung ác ngoan độc, cứ như vậy đổ cả túi bột ma túy vào miệng Lâm Dực.

Một hồi ho khan kịch liệt, Lâm Dực vốn tưởng rằng chuyện vừa rồi có thể làm chuyển dời lực chú ý của Ôn Minh một chút, nếu như chỉ là nổi đau trên da thịt y vẫn có thể tiếp tục chịu đựng tiếp.

Chỉ tiếc, kẻ giảo hoạt như Ôn Minh, cơ hồ chỉ cần liếc mắt một cái đã thấu hiểu cả tâm tư của y.

Bị sặc đến yết hầu đau nhức, Lâm Dực cố gắng nôn ói, định nhổ hết thuốc ra khỏi miệng, nếu như không phải chính hoặc tiêm vào người..., thời gian phát tác sẽ đến không quá nhanh.

Nhưng chưa được vài giây, cảm Lâm Dực đã bị xốc lên, Ôn Minh không lưu tình chút nào mà chế trụ miệng Lâm Dực, ánh mắt vô cùng tàn bạo: “Mày nói nếu mày chết đi, con tao sẽ sống như thế nào?”

“...”

Không còn khí lực trả lời, Lâm Dực không thể làm gì mà nuốt xuống toàn bộ thuốc phiện, thở khè lẩy, hơi có chút tuyệt vọng.

Bởi vì khi thời gian dần trôi qua, y phát hiện mình đã chẳng thể chống đỡ được nữa, mí mắt đã không khống chế được rũ xuống, ý thức càng ngày càng không rõ ràng, y cố gắng chấp vớ ra bộ dáng của Ôn Kỳ trong đầu, nhưng lại vì hô hấp quá khó khăn mà y thậm chí chẳng xác định được trái tim mình có còn đập hay không.

Rất nhiều người rất nhiều chuyện vụn vặt bắt đầu xẹt qua trong tiềm thức, nhưng y chẳng may may bắt được cái nào. Y chỉ cảm thấy mình nên nói xin lỗi với một người, y đã bỏ rơi hắn, vì một cái lý do vô cùng buồn cười. Lại vì một người khác, đã phá vỡ cái lý do buồn cười kia, còn làm cho y học được cách liều lĩnh. Cảnh ngộ của y hôm nay, bất quá hoàn toàn là một hồi nhân quả, là do chính những lựa chọn của y dẫn đến.

Trước khi triệt để không còn ý thức, Lâm Dực đã nghe thấy một tiếng bước chân dừng mảnh xông tới.

53. Chương 53: Rời Đi?

“... em ấy còn hôn mê bao lâu?”

“Khó nói, ít nhất một ngày nữa.”

Trong mơ màng, Lâm Dục giống như đã nghe được tiếng nói chuyện, thế nhưng vì đầu đang choáng váng đến lợi hại, nên y không có cách nào tập trung *** thần, y nhớ không nổi chủ nhân của thanh âm kia là ai, mặc dù thanh âm kia rõ ràng rất quen thuộc.

“... Có thể hay không sẽ bị nghiện?” Trầm mặc vài giây, thanh âm của người lúc đầu lại vang lên. Dù giọng nói có vẻ nhàn nhạt, nhưng vẫn không thể hoàn toàn che dấu được sự run rẩy.

“Chắc có lẽ là không, lần đầu tiên tiếp xúc với ma túy rất ít khi sẽ dẫn đến tình huống bị nghiện, huống chi cậu ấy không bị tiêm thuốc vào tĩnh mạch, tuy trong dạ dày có một lượng ma túy lớn, nhưng dạ dày sẽ hấp thu rất chậm, đồng thời đã kịp thời súc ruột, phần ma túy bị huyết dịch hấp thu có thể dùng thuốc để ức chế,” nói xong dừng một chút, thanh âm giải thích bỗng nhiên trở nên kích động, “Nhưng phần bụng của cậu ấy tổn thương rất nghiêm trọng, không biết cậu ta làm sao có thể chống đỡ đến hiện tại, Ôn Minh đúng là thẳng tắp súc sinh!”

“...” Người còn lại không có nói gì, chỉ trầm mặc một hồi.

...Ôn Minh?

Lâm Dục cố gắng hồi tưởng, nhưng chỉ đổi lấy ý thức dần dần mơ hồ.

“...anh thật sự đã quyết định? Không cần nhắc suy nghĩ của Lâm Dục?”

“Tôi đã đáp ứng Hàn Ninh Cẩn,” ngữ khí không mang theo chút cảm xúc nào, nhàn nhạt nói tiếp, “Hơn nữa Lâm Dục cũng nên tỉnh táo một thời gian ngắn, một mình suy nghĩ về mọi chuyện.”

“Anh biết rõ cậu ấy quan tâm anh đến bao nhiêu cơ mà?”

“...điều tôi muốn không phải là quan tâm.”

Ai? Rốt cuộc là ai đang nói chuyện? Con mẹ nó ai đã đáp ứng ai cái gì?

Lâm Dục cảm thấy có điều gì rất trọng yếu đang ngày một cách mình thật xa, ngực vô cùng rầu rĩ khó chịu, y muốn ngăn cản người đó, lại phát hiện mình không thể nhúc nhích được.

Ngoại trừ lâm vào hôn mê lần nữa, y thật sự chẳng làm được gì khác.

“Tĩnh rồi?”

Đến khi trước mắt rốt cục hiện lên một tia sáng, Lâm Dục nghe thấy một thanh âm già nua quen thuộc vang lên bên tai.

Nam đại ca? Lâm Dục cố sức mà nghiêng đầu, nhưng dù đã tỉnh, đầu y vẫn loạn thành một mảnh như cũ, yết hầu khô rát, ý muốn há mồm nói gì, đáng tiếc dù đã cố gắng hết sức, y chỉ cảm thấy buồn nôn mà thôi.

“Trước đừng nói chuyện, bác sĩ lập tức tới ngay.”

Cho dù đã cực lực duy trì ngữ khí bình thản, nhưng bộ dáng của Nam đại ca rõ ràng đã già đi mấy tuổi, mới ba ngày ngắn ngủn, Lâm Dục đã làm cho nhiều người lo lắng như vậy, ngay cả lão nhân kiên cường này cũng chịu không nổi sự giày vò. Ký ức từng chút một dần hiện lên trong đầu, Lâm Dục lẳng lặng nằm yên ở trên giường bệnh, nhớ lại toàn bộ chuyện mình bị Ôn Minh bắt cóc.

...Y vậy mà thật sự được cứu thoát rồi? Ai đã tới cứu y? Ôn Minh đâu?

... Ôn Kỳ đâu?

Đau đầu quá! Ôm nghi vấn đầy bụng mà phối hợp với sự kiểm tra của các bác sĩ, Lâm Dục không hiểu sao lại dâng lên một trận bức bối. Mà chỉ chốc lát sau, cửa phòng bệnh bỗng nhiên bị mở ra——

“× đại gia mày đến đây!”

Rõ ràng là đã cuống cuống chạy một đường từ tòa nhà phụ khoa bên kia, Tần An run run khé miệng, đầu đầy mồ hôi: “Con mẹ nó cậu hù chết ——Lâm, Lâm thúc.”

Ánh mắt quét đến Nam đại ca đang ngồi ở một bên, động tác của Tần An lập tức đình trệ, tranh thủ thời gian mà khách khí chào hỏi. Nam đại ca chỉ gật đầu một cái, sau đó nhìn về phía Lâm Dục, đứng dậy đi ra khỏi phòng bệnh.

“...”

Vì vậy, Lâm Dục nhìn nhìn Tần An có cảm xúc không được ổn định cho lắm, giật giật khóe miệng muốn cười to.

“... Đừng cười, con mẹ nó cậu đều nhanh bị hủy luôn khuôn mặt bây giờ,” sắc mặt không tốt trông mắt nhìn khóe miệng Lâm Dục, phát giác đối phương đã kéo đau vết thương, Tần An tức giận mắng, “Ôn Minh cái thằng trố súc sinh, ×!!”

Lâm Dục nháy con mắt hai cái, nghe sự căm ghét đang ngày một tăng cao của Tần An đối với Ôn Minh, hơi có chút thất thần.

Cho đến khi vết hầu đã dễ chịu không ít, Lâm Dục giật giật miệng, tiếng nói thập phần khàn khàn: “Ôn Kỳ...”

“Tui ×! Cậu nha!! trọng sắc khinh bạn cũng phải có cực hạn thôi chứ?” Dứt khoát bị Tần An đánh gãy câu hỏi, chỉ thấy đối phương lập tức trưng ra vẻ mặt ủy khuất, “Lão tử sao lại yêu phải cái người như cậu chứ? Cậu đó, cái đồ không có tim không có phổi! Bọn gay mấy người không có một ai tốt hết!”

“Ôn Kỳ ở đâu...”

Nhắc lại lần nữa, Lâm Dục không chút nào để ý tới Tần An đang ra sức che giấu, y vốn hiểu rất rõ về hắn.

Trong lúc hôn mê, y đã mơ hồ nghe thấy thanh âm của Ôn Kỳ, Ôn Kỳ cùng Tần An đã nói cái gì?

“... Hắn đi ra ngoài rồi, hắn còn phải chăm sóc cho đứa nhỏ, cũng không thể một mực ở trong bệnh viện được.” Ánh mắt né tránh, Tần An đã giải thích như vậy.

“...” Lâm Dục không nói lời nào, chỉ thẳng tắp nhìn vào Tần An.

Ho khan vài tiếng, Tần An rõ ràng nói sang chuyện khác: “Ôn Minh súc sinh kia bị bắt lại rồi, Tô Âm nói đang đợi phán quyết từ tòa án tối cao, bắt quá tội của lão quá nhiều, bằng chứng chính xác cũng yêu cầu không ít, đoán chừng thời gian thẩm tra xử lý cũng sẽ không ngắn đâu. Chắc chắn, tôi thấy khỏi làm theo trình tự gì luôn đi, trực tiếp xử bắn con mẹ nó còn tiện nghi cho lão, cái loại người này —— “

“Tần An!” Lâm Dục trầm thấp mở miệng, “Ôn Kỳ ở đâu...”

Thần sắc khẽ phát hoảng, Tần An nhìn ánh mắt bỗng nhiên đỏ hồng của Lâm Dục, lời nói kẹt ở trong cổ họng, dù vô luận thế nào cũng nói không nên lời.

Thời gian dần trôi qua, cảm xúc nơi đáy mắt của Lâm Dục càng phát ra nồng đậm hơn, sắc mặt trông vô cùng chật vật, y có chút gian nan mà tiếp tục mở miệng: “Ôn Kỳ...”

“Ôn Kỳ đi rồi,” quay mặt đi chỗ khác, Tần An không dám nhìn vào mắt của Lâm Dục, “Hàn Ninh Cẩn đã nói ra lời uy hiếp với cậu tối hôm trước cho Ôn Kỳ biết, chỉ có hắn mới biết rõ cậu ở đâu, hắn nói trừ khi Ôn Kỳ ly khai, bằng không thì cứ để cảnh sát chậm rãi tìm cậu.”

54. Chương 54: Đi Thật Rồi!

Phản ứng của Lâm Dục đã vượt quá dự kiến của Tần An. Tần An thậm chí đã làm xong chuẩn bị trước khi lâm trận, kết quả Lâm Dục chỉ trưng vảnh mắt đỏ hồng như có điều suy nghĩ mà nhìn hắn hết nửa ngày, sau đó nhắm mắt lại nói một câu: “Tư Văn đâu?”

Tần An rõ ràng sợ run vài giây, sau đó nhú cái mũi: “Tư Văn tạm thời ở lại chỗ của Tô Âm.”

Nói xong, liếc Lâm Dục một cái, Tần An thấp giọng bổ sung: “Ôn Lục... bị Ôn Kỳ mang đi rồi.”

“...”

Lâm Dực không nói gì, cũng không có trợn mắt nhìn hắn. Như thế, liên tục hơn nửa tháng qua đi, Lâm Dực vậy mà cái gì cũng không làm, ngẫu nhiên nhìn Tần An cười cười, nhìn Nam đại ca cười cười, nhìn xem Tô Âm cùng tiểu nha đầu cũng sẽ cười cười.

Không ai dám ở trước mặt y nhắc tới Ôn Kỳ, ngoại trừ lúc Tô Âm đến thăm có nhắc đến bản án của Ôn Minh, nói tòa án tối cao đã đưa ra phán quyết — lập tức tử hình, nói cách khác, trong vòng một tuần tới, Ôn Minh sẽ bị xử quyết. Cảm xúc của Lâm Dực không có quá rõ ràng, y chỉ bình tĩnh hỏi Tô Âm về mấy chi tiết khi xử án, về sau liền như không yên lòng, nói vòng quanh một số chuyện rêu rĩa.

Nếu theo như tính toán, cũng không sai biệt đã đến thời gian chấp hành bản án rồi.

“Trong chốc lát tôi còn có một cuộc giải phẫu, buổi tối tôi sẽ sang đây thăm cậu,” ngồi ở trước giường Lâm Dực, đem cái giỏ trái cây thăm bệnh ăn sạch bách, Tần An quệt quệt mồm đứng dậy, “Nam đại ca nhà cậu đang ở dưới lầu, đoán chừng sắp quay trở vào rồi đấy.”

“Ừ,” Lâm Dực không biểu lộ gì mà chỉ thấp giọng đáp một tiếng, “Cậu đi đi, vừa vặn tôi cảm thấy mệt rồi.”

Tần An khoát tay, nói lời tạm biệt: “Ngủ trưa ngoan nhé bé cưng “

“ ... ”

Đạo gần đây, Tần An rất thích bắt chước các chị em y tá, thỉnh thoảng vẫn thường nhảy ra vài ba câu chẳng tương xứng với tuổi tác để kích thích Lâm Dực, mà Lâm Dực mỗi lần như vậy, cũng chẳng phản ứng gì mà cười cho qua chuyện thôi.

Vài phút sau, Lâm Dực không quá thuần thực mà loay hoay ngồi lên chiếc xe lăn mới mượn đến, sớm đã thu hồi sự vui vẻ, thừa dịp Nam đại ca còn chưa trở về, y cứ như vậy mặc nguyên bộ quần áo bệnh nhân tiến vào thang máy. Trên người y còn nhiều chỗ vẫn đang bó thạch cao, muốn chậm rãi ra khỏi bệnh viện mà không bị phát hiện, đây căn bản là điều không thể.

Sắc mặt hơi có chút gấp gáp, Lâm Dực nhú chặt lông mày, kỳ thật trong lòng y không hề trấn định như biểu hiện ở trước mặt mọi người. Y cố ý giả bộ như không thêm quan tâm lâu như vậy, ngoại trừ sợ Nam đại ca sẽ tiếp tục lo lắng cho mình, thì ngoài ra, y còn vì sự ỷ đồ của mình sẽ nhanh chóng bị phát hiện, rồi không có cơ hội đi tìm Ôn Kỳ.

Y biết rõ Ôn Kỳ sẽ không lập tức rời đi như vậy, ít nhất, cũng phải đợi cho vụ án của Ôn Minh triệt để chấm dứt đã. Giờ phút này, vết thương trên người thật vất vả mới khép miệng lại đau đớn, y chỉ có thể miễn cưỡng đi đi lại lại một chút, y thậm chí cũng không xác định mình có thể gặp được Ôn Kỳ không, y chỉ là không thể chờ đợi mà muốn làm mấy việc gì đó, bằng không thì y sẽ nổi điên mất.

Y đã từng nói qua, y đã không thể rời khỏi Ôn Kỳ, lời này là hoàn toàn thật tâm, chứ không phải vì một chút xúc động nhất thời của bản thân mà nói ra. Không có người nào có thể hiểu được cảm tình của Lâm Dực đối với Ôn Kỳ nhiều bao nhiêu, tựa như không có người nào có thể hiểu được, sau khi Lâm Dực nghe thấy Ôn Kỳ muốn rời khỏi, trái tim của y lúc đó đã đau đớn đến vỡ nát.

Y đau đến mức chỉ muốn lập tức chạy ra đi tìm Ôn Kỳ, y muốn cầu Ôn Kỳ tha thứ cho mình, y biết rõ mình đã sai rồi, y không nên giấu diếm bất cứ điều gì với hắn nữa. Y càng hiểu rõ Ôn Kỳ vì sao lại đáp ứng yêu cầu của Hàn Ninh Cẩn, ngoại trừ sự uy hiếp bức bách của đối phương vào lúc đó, nguyên nhân thật sự khiến Ôn Kỳ ly khai, chính là vì bản thân Ôn Kỳ muốn rời khỏi y.

Y lại để cho Ôn Kỳ thất vọng rồi, bởi vì cho tới bây giờ y hoàn toàn chưa cân nhắc qua nếu như mình xảy ra chuyện, tâm tình của Ôn Kỳ sẽ như thế nào. Chẳng quan tâm ánh mắt khác thường đang nhìn chằm chằm vào mình và xe lăn của mọi người chung quanh, Lâm Dực với bộ dáng vô cùng chật vật ngồi vào xe taxi.

“Nhà tang lễ.”

Tô Âm nói, sau khi Ôn Minh bị hành quyết sẽ thông báo cho gia quyến đến nhận tro cốt tại nhà tang lễ, nên y đã dựa vào đó ôm một tia may mắn, cảm thấy Ôn Kỳ nhất định sẽ đi tới nơi này. Thời điểm xe taxi dừng lại trước địa điểm yêu cầu, Lâm Dực sờ lên túi áo bệnh nhân, cũng may, bên trong còn có tiền lì xì của mấy người đến thăm bệnh

Vì không có xe lăn, sau khi xuống xe y chỉ có thể cố sức mà lách từng bước một đi vào, quần áo bệnh nhân đơn bạc hoàn toàn không có chút tác dụng giữ ấm nào, không ngừng có người nhìn đến, đáy mắt mang theo sự cười nhạo hoặc là ngờ vực vô căn cứ. Lâm Dục lại như một đứa nhỏ nóng nảy, trong lòng hiện tại chỉ còn mỗi hình ảnh của Ôn Kỳ.

Cũng vì thế mà y đã quên mất, sự thật con mẹ nó vẫn là sự thật, dù không hợp với lẽ thường đến thế nào đi nữa cũng là sự thật, trong hiện thực không có may mắn, vô luận y khao khát nó mãnh liệt đến cỡ nào. Trên thực tế — Ôn Minh đã bị hành quyết vào ba ngày trước, Ôn Kỳ cùng cũng đã nhận tro cốt của lão vào ngày hôm đó. Nhìn coi, không có lưu lại nửa phần hi vọng, kết cục hoàn mỹ trên phim thực tế chẳng tồn tại.

Sững sờ đứng ở trước cửa ra vào, Lâm Dục vẫn không nhúc nhích, đáy mắt u ám nhìn không ra chút sinh khí nào. Y vô luận như thế nào đều không có biện pháp tin tưởng, Ôn Kỳ vậy mà đi thật rồi. Thật sự... Đi rồi hả?

Không có chú ý tới bậc thang dưới chân, Lâm Dục thẳng tắp mà tiến về phía trước một bước, sau đó lảo lảo, lảo tới lảo xuôi ngã sấp xuống mặt đất lạnh như băng. Cách đó không xa truyền đến tiếng khóc mơ hồ, dường như là của một người phụ nữ vừa mất đi thân nhân. Lâm Dục nằm ngửa, dùng sức chớp chớp mắt, lại không làm cái gì.

Mà qua hết nửa ngày, giống như không cam lòng, Lâm Dục run rẩy đứng lên, gấp ghềnh bắt một chiếc taxi, lần này, y trực tiếp đi đến nhà của Ôn Kỳ.

Kết quả... thật đáng tiếc.

Hoàn toàn trống không.

55. Chương 55: Thời Gian

Ba năm sau —

“Lâm tiên sinh, tới đón con gái à?”

“Vâng.” Cười gật gật đầu, Lâm Dục lễ phép mà cùng đôi phương chào hỏi.

Người trước mặt là một bà mẹ trẻ tuổi, cũng không có cổ kị quá nhiều, nghĩ đến cái gì liền trực tiếp nói ra: “Vẫn luôn là Lâm tiên sinh tới đón con gái, hình như vẫn chưa thấy mẹ của bé đến thì phải?”

“Anh ấy đi ra ngoài rồi.” Thần sắc cực kỳ tự nhiên, Lâm Dục đơn giản giải thích.

“À.” Ánh mắt đảo qua chiếc nhẫn nơi ngón giữa của Lâm Dục, người phụ nữ trẻ tuổi cười cười, không nghi ngờ gì.

“Ba ba!”

Theo cảnh cửa nhỏ nơi trường học chạy ra, Lâm Tư Văn cao hứng mà xông thẳng hướng Lâm Dục.

“Hôm nay lúc làm tập làm văn, cô giáo còn khen con đó!” Mới ngồi vào trong xe, tiểu nha đầu đã không thể chờ đợi được, lập tức rút ra tập bài tập trong ba lô, hưng phấn mà đỡ lên cánh tay của Lâm Dục.

Không đành lòng phá hư tâm tình của con gái, Lâm Dục cũng không vội vã lái xe, thận trọng nghiêm túc nhận lấy nhìn nhìn.

— Em trai của em.

Thời điểm chứng kiến đề mục bài văn, Lâm Dục hơi chút ngẩn người.

‘Em trai của em so với em nhỏ hơn hai tháng, em ấy mọc ra một đôi mắt rất xinh đẹp, với cái cằm đầy đặn, miệng nho nhỏ, phi thường đẹp mắt.

Em ấy không thích cười, luôn chọc cho em khóc, lúc cãi nhau ông nội cũng luôn bên vực em ấy, nhưng mà em rất thích em ấy. Em ấy hiện tại đang xa nhà, ba ba nói em ấy sẽ rất nhanh trở về thôi.

Em lén kể cho cô một chuyện, mỗi tháng khi ba ba mua kẹo cầu vòng cho em, em đều vụng trộm để dành lại một viên, chờ khi em ấy trở lại em sẽ đưa cho em ấy ăn, em ấy cũng rất thích ăn kẹo, đáng tiếc ông nội đều không cho chúng em ăn.

Em rất nhớ em trai của em, em sẽ luôn chờ em ấy trở về.'

“ ... ”

Trầm mặc vài giây, Lâm Dực quay đầu nhìn nhìn khuôn mặt đầy chờ mong của tiểu nha đầu, ho nhẹ một tiếng, cổ vũ sò sò đầu nhóc: “Viết rất tốt, ba ba cuối tuần sẽ mang con đến sân chơi.”

Nói xong, nghe tiếng cười chít chít khanh khách của tiểu nha đầu, Lâm Dực đang muốn khép tập bài tập, lại lơ đãng chứng kiến lời phê bình của cô giáo——

Ngôn ngữ lưu loát, cảm tình chân thành tha thiết, chỉ có duy nhất một chỗ ” Em trai của em so với em nhỏ hơn hai tháng”, là sự thật sao? Em có lẽ nên hỏi mẹ lại một lần đi!

Mấp máy miệng, Lâm Dực nhin không được buồn cười rất lâu. Rồi sau đó, khi đã đưa tiểu nha đầu về nhà, Lâm Dực cùng Nam đại ca ăn bữa trời, cùng tiểu nha đầu viết xong bài tập, khoát khoát tay, trước sau như một mà đi đến một nơi.

Nhà của Ôn Kỳ.

Kỳ thật thời gian thuê phòng ở đã sớm vượt quá kì hạn, Lâm Dực liền dứt khoát xuất ra số tiền mình dành dụm hơn mười năm để mua lại, đồ dùng bài trí trong nhà đều chưa từng thay đổi.

Mỗi lúc trời tối y sẽ đến nơi này, chờ Ôn Kỳ trở về. Ba năm trước, sau khi bị Tần An tìm được rồi cường ép mang về bệnh viện, liên tục một tuần, ngoại trừ phát sốt ho khan, chính là lảm nhảm mấy câu mong ước Ôn Kỳ tha thứ cho mình.

Giống như đã hoàn toàn xác nhận chuyện Ôn Kỳ rời đi, cảm xúc bị đè nén hơn nửa tháng trong khoảng khắc như sóng triều mà bùng nổ, trái tim cứ thế bị kéo căng đau đớn làm cho y cơ hồ thở không nổi, nổi đau đớn kia quên không được mà trốn cũng không hết, y thậm chí không biết nếu như không có Ôn Kỳ bên người, cuộc sống sau này của mình sẽ làm thế nào để tiếp tục đây?

Thẳng cho đến khi vết thương trên người khỏi hẳn, Lâm Dực vẫn như trước dạo qua một lượt các quán cà phê nhà hàng có đàn dương cầm trong thành phố nghe ngóng hỏi thăm, tưởng tượng sẽ có một ngày, mình có thể bỗng nhiên tìm được Ôn Kỳ.

Đáng tiếc, đúng như những lời mà Tần An đã nói, Ôn Kỳ đã bị Hàn Ninh Cẩn đưa đến những thành thị khác, là một nơi mà Lâm Dực sẽ không bao giờ tìm được, bảy năm sau mới có thể trở về —— nếu như bọn hắn đều chưa từng thay lòng đổi dạ.

Bảy năm, đối với Lâm Dực lúc đó mà nói thật sự quá lâu, điều cho tới tận bây giờ y vẫn không thể chấp nhận, chính là dù có muốn hay không y đã phải gián tiếp đồng ý với lần đánh cuộc của Hàn Ninh Cẩn. Trong phòng ngủ, Lâm Dực hơi nghiêng người nằm ở trên giường đôi, hôm nay, thời gian ba năm đã trôi qua, y vậy mà đã vượt qua mọi dự kiến của mọi người bình tĩnh lại. Bình tĩnh ăn cơm, bình tĩnh đi ngủ, bình tĩnh tưởng niệm Ôn Kỳ.

Bởi vì đã hiểu rõ trong thời gian này, Ôn Kỳ vô luận như thế nào cũng sẽ không để cho mình tìm được, y đã từng bỏ ra một tuần mang theo bản vẽ đến khắp nơi mà Ôn Kỳ đã xuất hiện trong trí nhớ, cuối cùng lúc trở lại căn phòng trống rỗng, có lẽ vì đã thật sự quá mệt mỏi, gần trăm tấm hình vẽ được phác họa giống y như Ôn Kỳ bị rụng rớt xuống mặt đất, y ngồi xổm người xuống, vừa nhặt lấy nhặt để vừa suy nghĩ, nước mắt nước mũi cứ như thế ngăn không được nữa.

Y bỗng nhiên đã minh bạch dụng tâm của Ôn Kỳ.

—— tình cảm của bọn họ đều vô cùng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức cả hai người họ đều đã dùng hết khí lực và sinh mạng để cuốn lấy nhau, nhưng cuối cùng lại không biết nên làm thế nào để gánh vác phần tình cảm quá nặng nề này. Vì vậy, chờ đến khi tình yêu đã biến thành áp lực, giống như hiện tại y đã mệt mỏi đến mức cảm không vững những bức họa này, y chỉ có thể buông tay, lần lượt chỉnh sửa lại từng cái từng cái một, mới có thể vững vàng mà nhặt lên lần nữa.

Hiển nhiên, Lâm Dực không có biện pháp làm cái việc buông tay người ta trước, cho nên Ôn Kỳ không thể không ngoan tuyệt mà thay y lựa chọn.

56. Chương 57: Pn1: 100 Câu Hỏi Về Khả Năng Tương Thích Của Phu Phu Ôn Lâm (phần 1)

Người bị tìm hiểu: Ôn Kỳ, Lâm Dực

Những người vây xem: Tần An, Lục Nhiên, Hàn Ninh Cẩn, Tô Âm, Nam đại ca cùng với các chư vị khách quý Bối cảnh ánh sáng camera vào vị trí! Ô ô ôi!!! Cắt cắt, mau làm lại

.....

Hoan nghênh các vị đến với hiện trường phỏng vấn ‘100 câu hỏi về khả năng tương thích của phu phu Ôn Lâm’! Thỉnh tất cả chư vị xin giữ gìn khí tiết của mình! Theo tôi cùng —— ah đau!

Zì? Quá lắm nhảm? Nếu vậy thì chúng ta cùng bắt đầu thôi! o(/////////)o Chuyển cảnh

Lâm khó chịu ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt trấn định. Ôn nữ vương tựa lưng ở ghế sofa, nhíu nhíu lông mày, đáy mắt là một vòng trêu tức.

1.Tên của hai anh là gì?

Ôn: Ôn Kỳ.

Lâm: Lâm Dực.

2. Tuổi?

Ôn: 32.

Lâm (sắc mặt khê biến thành xấu hổ): 33

Sơ 1: niên hạ (^^) “

3.Giới tính?

Ôn (cười lạnh): ...

Lâm: ... Nam.

Sơ 1: quả nhiên bị ôn tiểu mỹ nhân ghét bỏ rồi...

4.Anh tự cảm thấy tính cách của mình thuộc loại nào?

Ôn (khiêu mi): cô cứ nói đi!

Sơ 1 (ngã xuống đất): ... Bái kiến nữ vương bệ hạ!

Ôn: ...

Lâm (do dự thật lâu): ... Dối trá, nhu nhược, tự ti, không có nguyên tắc.

Sơ 1: o đây là...mang thù rồi hả?

(Ôn Kỳ hí mắt, nhìn chăm chăm vào Lâm Dực một hồi như có điều suy nghĩ)

(Lâm Dực cũng nhìn đối phương không chớp mắt, vẻ mặt trấn định)

5.Tính cách của đối phương?

Ôn: ... Dối trá, nhu nhược, tự ti, không có nguyên tắc.

Lâm: ... Bái kiến nữ vương bệ hạ!

Sơ 1: hai người cố ý hả...

6. Hai người đã gặp nhau khi nào? Ở đâu?

Ôn: nhà trẻ, vì việc Tư Văn và Ôn Lục đánh nhau.

Lâm: ...

Sơ 1: Sao Lâm Dực kưng không nói lời nào?

Ôn (nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nhìn về phía Lâm Dực): em trước kia đã từng gặp anh?

Lâm (cúi đầu): ...Ừ.

Ôn: lúc nào?

Lâm: ...lúc anh cùng Lục Nhiên hôn môi, ở tại bãi đỗ xe.

Sơ 1: (ttsu ° °) ttsu Cái gì? (NY: chị tác giả zả nai hoài:3)

Ôn (ánh mắt tối sầm lại): sao anh chưa từng nghe em nói về việc này?

Lâm (ho nhẹ): ...anh có hỏi em đâu. (Ôn Kỳ không nói nữa.)

Sơ 1 (nói cho cùng vẫn là mẹ ruột của Lâm Dực): Ai, ai qua giải thích thoáng một phát coi?

(Sau vài giây, người xem Lục Nhiên nhập cuộc.)

Lục (mặt lạnh tiếp nhận microphone): Không có gì có thể giải thích, Lâm Dực chỉ thấy tôi cùng cậu ấy hôn môi, chứ không thấy cảnh tôi ném tiền vào mặt cậu ta.

Lâm (vẻ mặt kinh ngạc): Vì cái gì ném tiền?

Lục (ra vẻ khinh thường): Mua một nụ hôn mà thôi.

(Lâm Dực cắn răng, Sơ Nhất mù mù túm lấy microphone, đập Lục Nhiên ra khỏi hiện trường.)

Sơ 1 (gượng cười, mắt nhìn Ôn Kỳ vẫn trầm mặc này giờ): chúng ta tiếp tục câu kể tiếp

7. Lúc nhìn thấy đối phương, ấn tượng đầu tiên của hai người là gì?

Ôn: ... Dối trá.

Lâm: ...Kinh diễm.

Sơ 1: ...

8. Yếu thích điểm nào của đối phương?

Ôn: ...Không có.

Lâm: ...tất cả của anh ấy.

Sơ 1: ...

9. Ghét nhất đối phương ở điểm nào?

Ôn: ...tất cả.

Lâm: ...không có.

Sơ 1: ? Đờng nên đùa như vậy ah...

10. Anh cảm giác mình cùng đối phương tương tính được không?

Ôn: tương tính?

Lâm: tương tính là zề?

Sơ: ...cảm tình có được không?

Ôn: tốt.

Lâm: tốt.

Sơ 1: (ʘ? ʘ) nào bổ...

11.Hai người xưng hô như thế nào với đối phương?

Ôn: Lâm Dực.

Lâm: Ôn Kỳ.

Sơ 1: thặc...mộc mạc

Ôn (cười lạnh): thầy Lâm?

Lâm (xấu hổ): ...

Sơ 1: tối cấm kỵ ve vãn nhau nha (ʘ? ʘ) nào bổ lần nữa...

12.Hi vọng đối phương sẽ gọi mình bằng gì?

Ôn: tùy tiện.

Lâm: tùy tiện đi!

Sơ 1: ... Quả nhiên là một đại thúc có tư tưởng đầu gối.

13.Nếu như dùng động vật để ví von, anh cảm giác đối phương là?

Ôn: Trung khuyến.

Lâm (suy nghĩ một lát): ... Lang Vương.

Sơ 1: còn tưởng rằng anh sẽ nói Khổng Tước chứ...

Lâm: anh ấy so với Khổng Tước hung mãnh hơn nhiều...

Sơ 1: chỉ có tôi là suy nghĩ nhiều be be o(/////////)o

Lâm: ...

14.Nếu như muốn tặng quà cho đối phương, anh sẽ chọn gì?

Ôn: Tôi bình thường không có tặng quà.

Lâm (xấu hổ): tốt nhất là Piano, nếu như tôi có thể mua nổi...

Sơ 1: yên tâm đi, anh mua không nổi...

(cách vài giây)

Sơ 1: thật ra tui bik hai người đều rất bủn xỉn...

Ôn: ...

Lâm: ...

15.Hai người muốn quà tặng gì?

Ôn (quay đầu, cực cực chậm chạp dò xét Lâm Dực): Nếu phải chọn thì..., Lâm Dực đi.

Sơ 1: ...thặc là một sự thổ lộ kỳ quái

Lâm (rủ mắt xuống, ho nhẹ): Tôi muốn Ôn Kỳ.

Sơ 1: () Lâm đại thúc thành thật rất gợi cảm ah...

Ôn (hí mắt): qua câu tiếp theo.

Sơ 1 (nuốt nước miếng): dạ...

16.Đối với đối phương có chỗ nào bất mãn không? Bình thường sẽ là chuyện gì?

Ôn (ánh mắt nguy hiểm mà đảo qua Lâm Dực): giấu diếm.

Lâm (giả trang đà điệu): không có chỗ nào bất mãn cả.

Ôn: nói thật.

Lâm (do dự): ... Không có.

Ôn (giương cao cằm): em không nói thì anh sẽ không biết, nhưng về sau còn có thể ——

Lâm (lập tức mở miệng): không nói một tiếng liền rời khỏi.

Ôn (khiêu mi, trầm mặc vài giây): ...mai mốt sẽ không như vậy.

Lâm (cúi đầu): ...em cũng sẽ không che giấu anh điều gì.

Sơ 1 (mắt đầy sao lấp lánh): bối cảnh âm thanh!

... Nguyên ý vì anh em nguyên ý vì anh em nguyên ý vì anh thay đổi giới tính...la la la

17.Thói xấu của bản thân?

Ôn (như có điều suy nghĩ, liếc nhìn Lâm Dực): thích xem Lâm Dực xấu hổ.

Sơ 1: PHỐC...

Lâm (xấu hổ): vẽ Ôn Kỳ trần truồng...

Sơ 1: PHUN...

18.Tật xấu của đối phương là gì?

Ôn: như cũ.

Lâm: ...cũng vậy.

Sơ 1(run miệng): phu xướng phu tùy à be be...

19.Đối phương làm việc gì sẽ làm cho anh mất hứng?

Ôn: ...

Lâm: ...

Sơ 1: ... Được rồi lại nhảy qua...

20.Anh làm chuyện gì sẽ khiến cho đối phương mất hứng?

Ôn: không nói một tiếng ly khai.

Sơ 1: ? Anh ta đâu chỉ là mất hứng, phải gọi là cực kỳ bi thương...

Lâm: ... Giấu diếm.

21.Quan hệ của hai người đã đến trình độ nào zồi?

Sơ 1: o(/////////)o

Ôn: ... Bình thường.

Lâm: ... Bình thường.

Sơ 1 (sự chờ mong rõ ràng đã thất bại, cắn răng): hai người đây là...cùng chung nhịp tim đây mà be be...Ngã!

22.Hai người hẹn hò lần đầu ở nơi nào?

Ôn: Lần đưa hai đứa nhỏ đi quảng trường cho chim ăn có tính không?

Sơ 1: tui có thể nói không tính sao...

Ôn: không thể.

Lâm: kỳ thật...đó là lần em thuyết phục anh đưa Ôn Lục đến nhà em, rồi sau đó chúng ta đã đến quán bar uống rượu...

Sơ 1: à à là lần anh điên cuồng hát bài Mary có một chú cừu nhỏ đây mà be be...

Lâm (ho nhẹ): quên rồi.

Sơ 1: được rồi câu tiếp theo...

23.Bầu không khí giữa hai người khi đó như thế nào?

Ôn: ...em ấy đã uống say.

Lâm: ...đã quên.

Sơ: ... Lâm Dục anh giả bộ hoài hà!!!

24.Quan hệ của hai người khi đó đã tiến triển đến trình độ nào?

Ôn (vượt ra ngoài ý định mà suy nghĩ thật lâu, rồi sau đó khiêu mi, mắt nhìn Lâm Dục): cảm thấy người này...cũng không có kém cỏi như trong ấn tượng.

Lâm (cúi đầu): cảm thấy anh ấy không có bất cận nhân tình như trong tưởng tượng..

Ôn (lé mắt): bất cận nhân tình? (không hợp tình hợp lý)

Lâm: ...

Sơ 1(chạy đến bên tai Lâm Dục): tặng cho anh bốn chữ.

Lâm:?

Sơ: hộ tốt hoa cúc (!) hé hé (bảo vệ tốt hoa cúc đó mà)

o(/////////)o Lâm: ...

25.Thường đi chỗ nào hẹn hò?

Ôn: ... Đã nói ở trên rồi mà.

Lâm: ...nhà anh ấy.

Sơ 1: ...tính để cho anh mơ màng nói ra mà...

26.Sẽ chuẩn bị gì cho sinh nhật của đối phương?

Ôn: sinh nhật rất trọng yếu sao?

Sơ 1 (ánh mắt u oán): ... Đó là ngày ra đời của anh, mỗi năm chỉ có một lần mà nói là không quá quan trọng.

Lâm: ...tôi có phải trả lời không?

Sơ: ...câu kế tiếp.

27.Ai là người tỏ tình trước?

Ôn: Lâm Dục.

Lâm: ...Tôi.

(camera quay được ánh mắt u ám của Nam đại ca)

28.Anh yêu thích đối phương nhiều đến cỡ nào?

Ôn (hừ lạnh): ...việc này còn phải hỏi sao?

Sơ 1: không nói anh ngược lại là...

(biểu tình lạnh nhạt đảo mắt qua Sơ Nhất ngốc mụ, rồi bỗng nhiên Ôn Kỳ đưa tay qua chụp lấy cái cằm của Lâm Dục, nghiêng người hôn lên.)

Sơ 1: o(/////////)o

Lâm (nụ hôn vừa chấm dứt, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt): không để ý tới cho lắm.

(camera chớp được cảnh Tần An đang hỏi xin Tô Âm khăn tay để chùi nước mắt.)

29.Như vậy, anh có yêu đối phương hử?

Ôn (khinh thường ngẩng mặt lên, đang muốn nói cái gì, đáy mắt chợt bắt được cái nhìn từ Lâm Dục, dừng lại vài giây sau rõ ràng đổi giọng): Yêu.

Lâm (tận lực khống chế đường cong ở khóe miệng): Yêu.

Sơ: o(/////////)o

30.Đối phương nói cái gì sẽ khiến cho anh cảm thấy không có biện pháp cự tuyệt?

Ôn: em ấy nói cái gì tôi đều có biện pháp cự tuyệt.

Lâm: anh ấy nói cái gì tôi đều không có biện pháp cự tuyệt.

Sơ: ...

31.Nếu như cảm thấy đối phương đã thay lòng đổi dạ, anh sẽ làm như thế nào?

Ôn: chưa nghĩ tới.

Lâm: hiện tại đang cảm thấy...

Ôn (khiêu mi): em đang khích bác anh?

Sơ 1: ? Đây anh... hay là để Lâm Dục nói đi...

Lâm (ho nhẹ): tôi cũng chưa từng nghĩ tới.

Sơ 1: Mẹ nó... đồ a dua...

32.Có thể tha thứ việc thay lòng đổi dạ của đối phương?

Ôn (hừ lạnh): ...

Lâm (nghiêm trang): tôi sẽ không thay lòng.

Sơ 1: vạ nhất Ôn Kỳ thay lòng đổi dạ rồi...

Lâm: không biết.

Sơ 1: hai người không thể phối hợp một chút với tôi à be be... Mẹ nó đẳng sao còn hơn 50 mươi câu nữa, biết làm sao đây...

Lâm: chỉ đọc những câu trọng yếu?

Sơ 1: Đây anh bạn, tui nói là 50 câu hỏi phía sau phi thường đơn thuần...thoai câu tiếp theo...

33.Nếu như đối phương đến muốn cuộc hẹn tới một giờ đồng hồ, anh sẽ làm sao?

Ôn: chờ.

Lâm: chờ.

Sơ: ...

34.Anh thích nhất bộ phận nào trên cơ thể đối phương?

Sơ 1: o(/////////)o

Ôn: miệng.

Sơ: vì sao? o

Ôn: không chịu nói thật.

Sơ 1:vậy hẳn là chán ghét chứ?

Ôn (hừ lạnh): ...

Sơ 1: ... Lâm Dực nói đi.

Lâm: ... Tay.

Sơ 1: ... Hiểu rõ.

35.Biểu lộ nào của đối phương là khiêu gợi nhất?

Ôn (câu khoe miệng): xấu hổ.

Sơ 1: ...

Lâm (ra vẻ trấn định): khiêu mi.

Sơ 1: ... câu trả lời của hai người thật là kỳ quái.

36.Lúc hai người cùng một chỗ, chuyện gì sẽ khiến cho trái tim hai người đập rộn ràng?

Ôn: làm em ấy.

Sơ: PHỐC... o(/////////)o

Lâm: bị anh ấy làm...

Sơ: PHỐC... o(/////////)o Lâm Dực anh là cmn M...

(camera chớp được hình ảnh Nam đại ca rời hiện trường.)

37.Anh đã từng nói dối với đối phương chưa?

Ôn (khiêu mi liếc Lâm Dực): không có.

Lâm (bộ dạng đà điểu): có.

38.Thời điểm làm chuyện gì cảm thấy hạnh phúc nhất?

Ôn: xem Lâm Dực dạy hai đứa nhỏ vẽ tranh.

Sơ: thật ảm áp. O(/////////)o

Lâm: ... Xem Ôn Kỳ đàn Piano.

Sơ 1: ồ? Không phải là nhìn anh ta dạy hai đứa nhỏ hở?

Lâm (ho nhẹ): ... hai đứa nhỏ đàn quá khó nghe.

Sơ: ...

39.Đã từng cãi nhau chưa?

Ôn: từng có.

Lâm: từng có.

Sơ 1: (ttsu ° °) ttsu thậm chí có cãi nhau rồi!

40.Nguyên nhân cãi nhau là gì?

Ôn (hừ lạnh một tiếng nhìn về phía Lâm Dực): em nói đi!

Lâm (do dự thật lâu): ...anh ấy không cho tui ăn kem.

Sơ: |||

41.Cãi nhau đến loại gì trình độ nào?

Ôn (về mặt buồn cười): ... em ấy khóa cửa phòng ngủ.

Sơ 1: PHỐC... Lâm Dực anh lại lên cơn ngạo kiều hử?

Lâm: ... Bằng không thì chờ để bị đánh sao?

Sơ: (ttsu ° °) ttsu bạo lực gia đình?

Lâm: ...

Ôn (bình tĩnh): Đây là phân phó của Nam đại ca.

Sơ 1: Nam đại ca...

42.Sau đó, hai người đã làm thế nào để hòa hảo?

Ôn: Em ấy mở cửa nhận sai.

Lâm: ...tôi mở cửa nhận lỗi.

Sơ 1: ... sau đó liền hòa bình?

Ôn (hí mắt): cô xác định muốn nghe chi tiết của sự việc?

Sơ 1: ... Thật có thể nói nói hử? (‘)

Ôn: không thể.

Sơ 1: ...

43.Tình huống sẽ khiến anh cảm nhận được tình yêu của đối phương?

Ôn (ngoài ý muốn suy nghĩ thật lâu): Thời điểm cùng một chỗ.

Lâm: ân...thời điểm cùng một chỗ.

Sơ 1: sự ăn khớp này là do năm tháng trau dồi nên đây be be...

44.Còn tính huống nào sẽ khiến cho anh cảm thấy đối phương không còn yêu mình?

Ôn: ... già mồm cái lão.

Lâm: ...

Sơ: ...qua câu tiếp theo thôi.

45.Anh sẽ biểu hiện tình yêu của mình theo phương thức nào?

Ôn: Thẳng thắn.

Lâm: ...cẩn thận từng li từng tí a.

Sơ 1: ...câu trả lời quá trừu tượng.

46.Kiếp sau anh vẫn hi vọng hai người sẽ lại là người yêu chứ?

Ôn (khiêu mi): kiếp sau?

Lâm: ... Hi vọng.

Sơ 1: nữ vương bộ hạ mau nói hi vọng...

Ôn (liếc nhìn Lâm Dực): ... Hi vọng.

Sơ 1: o(/////////)o

47.Giữa hai người có đang giấu diếm sự tình gì hok?

Ôn (hí mắt, nhìn về phía Lâm Dực): Đã không có...đúng không?

Lâm: đã không có...

48.Sự tự ti của anh là do đâu?

Ôn: tự ti?

Sơ: m()m nữ vương bệ hạ ngài không cần tự ti...

Lâm: ...cảm giác mình không tốt bằng đối phương a.

49.Quan hệ của hai người là công khai hay (vẫn) là cơ mật?

Ôn (nhìn về phía thính phòng): ...

Lâm (cùng nhìn về phía thính phòng): ...

Sơ 1: đã hiểu...

50.Anh cảm thấy cảm tình của mình cùng đối phương có thể tiếp tục dài lâu?

Ôn: ... Có thể.

Lâm: ... Có thể.

Sơ 1 (đảo qua hai chiếc nhẫn giống như đúc trên ngón vô danh của cả hai): o(/////////)o bối cảnh âm nhạc!

... Cơ hữu cùng đi với em cả đời cả đời cơ hữu em sẽ hiểu... (cơ hữu là từ dùng để chỉ những đôi gay)

51.Xin hỏi anh là phe công, hay là thuộc phe thụ gì?

Ôn: cái gì?

Lâm: hử?

Sơ 1: ...Anh là 1, hay vẫn là 0?

Ôn (khiêu mi): ...

Lâm (ho nhẹ): ...

Sơ 1: ? Nói chuyện ah...hai người nên nói zì đi chứ... Đại thúc xấu hổ kìa be be...

Ôn (hừ lạnh): cái này rất quan trọng?

Sơ 1: ...không quan trọng sao?

Ôn: không quan trọng.

Lâm: không quan trọng.

Sơ 1: ...=.=, câu tiếp theo.

52.Vì sao lại quyết định như vậy?

Ôn: Thuận theo tự nhiên.

Lâm: ...Thuận theo tự nhiên.

Sơ: ...

53.Anh có cảm thấy thỏa mãn với tình huống hiện tại?

Ôn: Thỏa mãn.

Lâm: ...Thỏa mãn.

Sơ (lộ ra răng nanh): Lâm Dực giống như không hài lòng lắm? ?

Lâm (ra vẻ trấn định): Thỏa mãn.

Ôn (như có điều suy nghĩ mà nhìn qua Lâm Dực): ...

54.Địa điểm H lần đầu là ở đâu?

Ôn (hơi ngẩn ra, lập tức hiểu được): Nhà.

Lâm (trấn định): Ân...là nhà của anh ấy.

55.Cảm giác ngay lúc đó là gì?

Ôn (nguyên gốc vẻ mặt khinh thường không có ý định trả lời, lơ đãng quét đến Lâm Dực, trộm cọ cọ lòng bàn tay đồ mồ hôi, mắt chớp một cái, gợn lên khóe miệng): Cảm thấy em ấy so với trong tưởng tượng còn chủ động hơn.

Sơ 1: PHỐC...

Lâm (sắc mặt vẫn căng cứng như trước): Kinh hãi.

Sơ 1: (~? ~) nào bỏ à...

56.Bộ dáng lúc ấy của đối phương như thế nào?

Ôn (giơ cao cái cằm, một hồi như có điều suy nghĩ rồi chuyển hướng Lâm Dực): Nếu nhớ không lầm...hốc mắt của em đã đỏ lên.

Sơ 1: ah! o(/////////)o

Lâm (sắc mặt khê biến thành sụp đổ, ho nhẹ một tiếng nhìn nhìn Ôn Kỳ): ...

Ôn (đẩy mắt trời lên vui vẻ): ...

Sơ 1(hưng phấn): ánh mắt tác động lẫn nhau, tác động qua lại be be (‘)

Ôn (tiếp tục nhìn chằm chằm vào Lâm Dực, không coi ai ra gì mà mở miệng): Nói cho anh nghe xem, lúc ấy em đã khóc sao?

(Camera chuyển hướng thính phòng:

Nhị Hoàng: cmn Ôn tiểu mỹ nhân đây là quá dũng mạnh rồi!!! (^^) no “

Cò trắng: che mặt! o(/////////)o

Hiên hiên: vị nào cần khăn tay không? (3))

Lâm (trầm mặc vài giây, tựa hồ đã rút cục không thể kéo căng nữa, ngắt liếc thính phòng, xác định Nam đại ca đã rời đi, dứt khoát cắn răng một cái): ... Đau lắm, anh dùng nhiều sức...

Sơ 1: PHỐC!!!!!!!!!!!! (phun máu tươi ba thước)

Ôn (cười khê một tiếng, ánh mắt một mực không rời Lâm Dực): Em chỉ cảm thấy đau?

Lâm (thái dương có giọt mồ hôi rất nhỏ): ...ân.

Sơ 1 (tìm đập rộn lên): Chẳng lẽ còn có điều kì diệu hơn xảy ra sao? (‘)

Lâm (dừng lại thật lâu, sau đó nhú mày): lặc đề rồi...

Sơ 1 (sưng sờ, suy sụp hạ mặt): ...còn bộ dạng của nữ vương bệ hạ thì sao? ()3

Lâm (hé miệng): Gợi cảm.

57.Sáng sớm sau đêm đầu tiên, câu nói đầu tiên của anh là gì?

Ôn: ...Không nói chuyện, trực tiếp đi ra ngoài rồi.

Lâm (xấu hổ): ... Sau khi tỉnh lại chỉ thấy Tần An.

(Camera lần nữa chuyển hướng thính phòng, Tần An bĩu môi.)

58.Số lần H mỗi tuần?

Sơ: o(/////////)o

Ôn (dứt khoát): Ngoại trừ chủ nhật cùng thứ năm.

Lâm: ...Ân, đã ước định tốt rồi, ngoại trừ chủ nhật cùng thứ năm.

Sơ: (ttsu ° °) ttsu tại sao? Cha chồng tới thăm sao?

Ôn: ...

Lâm: ...Thứ hai cùng thứ sáu tôi có tiết dạy sớm.

Sơ: ... Hiểu rõ. O()

59.Anh cảm thấy thời gian nào trong tuần là tình huống lý tưởng nhất?

Ôn: Hiện tại cũng rất tốt.

Lâm: ân.

Sơ 1: thật hạnh phúc (/) / láp láp láp

60.Hai người làm sao để H?

Sơ: o(/////////)o phải thành thật trả lời!

Ôn (hừ cười, ánh mắt đảo qua Lâm Dực): đủ loại?

Sơ: PHỐC...

Lâm: ...

Sơ: đây là câu trả lời kiểu zì zậy trời...

Ôn (khiêu mi): vậy cô muốn nghe cái gì?

Sơ 1(nịnh nọt cười): ví dụ như... Bình thường bọn anh hay dùng loại tư thế nào?

Ôn: Tùy tiện.

Lâm: ...

Sơ (con mắt sáng ngời): Lâm Dực nói ra suy nghĩ của mình đi?

Lâm (cố ý bỏ qua ánh mắt quăng đến của Ôn Kỳ, cúi đầu ho nhẹ): Anh ấy có một ham mê rất kì quái...

Sơ 1: ah! Lâm Dực rất cực muốn tiết lộ rồi! o(/////////)o

Ôn (hí mắt): ham mê?

Lâm: ... nhất định phải ở phía trên.

Sơ 1: PHỐC... Cái này cái này cái này cái này đây là bệnh nữ vương be be... o()

Ôn: ...

Sơ 1: kỳ thật tư thế cưỡi ngựa cũng sáng khoái a! Nữ vương be hạ thật sự không muốn để cho Lâm Dực thử một lần hử? o(/////////)o

Lâm (sắc mặt hơi chút biến đổi): ...

Ôn (câu khoe miệng): ngược lại cũng không phải là không thể được.

Lâm: ...

61.Bộ vị miễn cảm nhất của bản thân?

Ôn (dừng lại một lát): ...Cái cằm.

Sơ 1: (ttsu ° °) ttsu

Lâm: (ttsu ° °) ttsu

Sơ 1: ... Lâm Dực anh kinh ngạc cái gì mà kinh, bộ tới giờ anh mới biết hả? ?

Lâm (xấu hổ): ... Không có phát hiện.

Sơ 1: bởi vì căn bản không có cơ hội nắm giữ quyền chủ động mà...

Lâm: ...

Sơ 1: Tới lượt anh trả lời...

Lâm (nhanh chóng mở miệng): Lỗi tại a.

Sơ 1: (^? ^) nào bổ xong...

62. Bộ vị miễn cảm nhất của đối phương?

Ôn: Lỗi tại.

Lâm: ...Cái cảm.

Sơ: ? Vừa biết đến à?

Lâm: ...

Ôn (khiêu mi, bất mãn nhìn Sơ Nhất mục mục): em ấy có biết hay không rất trọng yếu?

Sơ 1(lại càng hoảng sợ): ? Không trọng yếu.

63. Dùng một câu để hình dung lúc H cùng đối phương.

Ôn: ...

Lâm: ...

Sơ 1: được rồi lập lại...vấn đề tiếp theo...

64. Thăng thấn mà nói, anh rất thích H hử?

Ôn (một hồi như có điều suy nghĩ): Cùng Lâm Dực mà nói..., ắt là chuyện không thể thiếu.

Sơ 1(kích động): ...quá thăng thấn!

Lâm (ho nhẹ): ắt không thể thiếu.

Sơ 1: ờ hử? Phía trước không cần thêm về “Cùng Ôn Kỳ mà nói” hử?

Lâm: ...

Sơ 1(bình tĩnh đại ngộ): ? Anh trước kia...

Lâm (bộ dạng đà điều): ...

65. Bình thường hay H ở nơi nào?

Ôn: Ở nhà.

Lâm: ần...nhà.

Sơ 1(lộ ra răng nanh): Chắc là trong toilet sau khi bị phát hiện ăn vụng kem đây mà o(/////////)o

Lâm: ...

66. Anh muốn ném thử nơi nào?

Ôn (suy nghĩ một lát, quay đầu, vẽ mặt hào hứng mà nhìn Lâm Dực): Trường học của em?

Sơ 1: PHỐC...

Lâm (không ngoài ý muốn xấu hổ): ...

Ôn (đáy mắt vui vẻ càng đậm): Anh thuận miệng nói thôi.

Lâm (hé miệng, một lát qua đi): Có thể.

Sơ 1: ...

(nhân viên đưa tới khăn tay, Sơ Nhất mù mù nhanh chóng lau sạch máu mũi vừa phun...)

67.Thường tắm sau khi H hay trước khi H?

Ôn: xem tình huống.

Lâm: xem tình huống.

Sơ 1(bỗng nhiên vẻ mặt hiếu kỳ): Sau khi H Lâm Dực còn có khí lực tắm dội hử?

Ôn (hừ cười): ...

Lâm (trầm mặc): ...

Sơ 1: được rồi câu tiếp theo...

68.Thời điểm H, hai người có ước định gì không?

Ôn: Ước định?

Sơ 1: là được...Ước định không thể làm cái gì hoặc có thể làm cái gì...

Ôn: không có.

Lâm: không có.

69.Ngoài người yêu hiện tại, anh trước kia đã từng phát sinh quan hệ với ai khác?

Ôn (ánh mắt hơi tối tăm): có.

Sơ 1: ? Nữ vương nén bi thương, bằng không thì cũng không có tiểu Ôn Lục rồi...

Lâm (cúi đầu): có...

Sơ 1(nhin không được chế nhạo): Còn rất nhiều a...

Lâm (lại cúi đầu): ...

(Camera chụp được khuôn mặt bỗng nhiên lạnh băng của Hàn Ninh Cẩn trong thính phòng.)

Sơ 1: đại thúc không có tiết tháo ah... Trách không được hiện tại bị nữ vương bệ hạ ăn đến không còn mềnh xương như vậy...

Lâm: ...

70.Đối với loại ý nghĩ “Nếu như không chiếm được tâm, ít nhất cũng phải đạt được thân thể”, anh cảm thấy sẽ đồng tính hay là phản đối?

Ôn (suy nghĩ): ... Song phương tự nguyện là tốt nhất.

Lâm: ... Ân, song phương tự nguyện là tốt nhất..., không thành vấn đề a.

Sơ 1: (ttsu ° °) ttsu

Sơ 1(nghĩ nghĩ): được rồi...điểm mấu chốt là trình tiết của hai người cũng chẳng còn...

71.Nếu như đối phương bị đám côn đồ cưỡng gian, anh sẽ làm như thế nào?

Ôn (mắt hí): ...

Sơ 1(không hiểu sao tự nhiên lạnh cả sống lưng): Lâm Dực nói đi...

Lâm (trầm mặc một lát): Ai mà có bản lĩnh cưỡng gian Ôn Kỳ...

Sơ 1(thuần khiết hiện lên trong nháy mắt): hạ được ah...

Lâm (sắc mặt trở nên khó coi): ...

Sơ 1(thấy tình huống bất ổn nên bỏ trốn): Tôi hiểu được...câu tiếp theo...

72.Anh sẽ cảm thấy thẹn thùng trước hay sau khi H? Hoặc là lúc nào khác?

Ôn: không biết.

Sơ 1: tốt, dứt khoát...

Lâm: không biết...

Sơ 1: không tin...

Lâm: ...

Sơ 1: kỳ thật tuy ngoài mặt Lâm Dực không biểu hiện gì nhưng trong bản chất lại là một người rất chủ động à...

Lâm: ...

(thỉnh phòng truyền đến tiếng vỗ tay.)

73.Nếu như bạn tốt nói với anh: “Tôi rất tịch mịch, cho nên buổi tối hôm nay, chúng ta....” ám chỉ muốn cầu H, anh sẽ làm gì?

Ôn (hừ lạnh): ...

Lâm (vô ý thức nhìn về phía thỉnh phòng, “PHỐC” một tiếng): ...

(thỉnh phòng truyền đến tiếng gào thét của Tần An: Lâm Dực tui × đại gia này!)

Sơ 1: ah ha ha ha ha ha! o() [đập bàn cuồng tiếu!]

74.Anh cảm thấy mình rất am hiểu H hử?

Ôn (vẻ mặt buồn cười mà chuyển hướng Lâm Dực): Em nói trước đi?

Lâm (nuốt nước miếng): ...Am hiểu.

Sơ 1: cái kia Lâm Dực này...

Lâm (trầm mặc vài giây, bỗng nhiên nghiêm trang): trước kia mà nói càng am hiểu hơn...

Sơ 1: PHỐC...

Ôn (hí mắt): ...

Lâm (nhìn không chớp mắt): ...

Sơ 1: Lâm Dực đêm nay..anh tự giải quyết cho tốt...

75.Như vậy còn đối phương?

Ôn (quét mắt liếc Lâm Dực): Rất được.

Lâm: ... Mới vừa nói qua.

Sơ 1(trong nháy mắt): Lâm Dực, nữ vương bệ hạ vừa nói anh rất được (‘)

Ôn (hừ cười): Biểu cảm rất được.

Sơ: PHỐC... o(/////////)o

Lâm: ...

76.Trong lúc H anh hi vọng đối phương sẽ nói gì?

Ôn: Tùy tiện.

Sơ 1: ...

Lâm (do dự vài giây): ... Gọi tên của tôi.

Sơ 1: Vẫn là Lâm Dực khiến người ta yêu thích hơn à... (~? ~) nào bỏ...

77. Anh yêu thích biểu lộ nào của đối phương trong lúc H?

Ôn (đậy mắt trời lên sự trêu tức trước sau như một, hừ nhẹ một tiếng nhìn qua Lâm Dực): Muốn nghe không?

Lâm: ...

Ôn (cười): Giống như đã nói hồi nãy, bộ dáng hốc mắt đỏ lên, nhưng không chỉ là vì đau à.

Sơ 1: PHỐC... Nữ vương bệ hạ uy vũ... m()m

Lâm (nói sang chuyện khác): ...Tôi có cần phải trả lời không?

Sơ 1(về mặt chờ mong): Đương nhiên!

Lâm: ... Không có chú ý.

Sơ 1: ...Nữ à... Lâm Dực Anh đêm nay thật sự không có vấn đề chứ?

78. Anh có đồng ý việc người yêu H cùng với người khác ở bên ngoài chứ?

Ôn: Không thể.

Lâm: ...Không thể.

Sơ 1: ? Lâm Dực tại sao phải do dự? Là vì từng có chuyện này xảy ra rồi hử?

Lâm (ra vẻ trấn định): ...

79. Anh có hứng thú với SM không?

Ôn (nhú mày): Không có.

Lâm (nhú mày): Không có.

Sơ 1: lần này khá là tương đồng này...

80. Nếu như đối phương bỗng nhiên không muốn cùng anh thân mật nữa, anh sẽ làm gì?

Ôn: ...Nếu như tôi muốn, em ấy không có lựa chọn khác.

Lâm: ...Trước hết sẽ nghĩ có phải là mình đã làm sai gì không.

Sơ 1: ...Giai cấp trong gia đình này phân biệt thật rõ ràng à à.

81. Anh có cảm nhận gì đối với việc cưỡng gian?

Ôn (trầm mặc hồi lâu, rồi sau đó ngẩng đầu hừ lạnh): ...Cùng Lâm Dực mà nói..., bỗng nhiên có hứng thú.

Sơ 1: PHỐC...

Sơ 1(đồng tình mà chuyển hướng Lâm Dực): chuyện không liên quan đến tôi...

Lâm (suy nghĩ một lát): Tôi cũng bỗng nhiên có hứng thú...

Sơ 1: ...

82. Chuyện thống khổ nhất trong khi H là gì?

Ôn: Thống khổ?

Sơ 1(nháy mắt hai cái, dừng lại vài giây, mạo hiểm tách mạng mở miệng): lại nói tiếp...Nữ vương bệ hạ...lần bị Lâm Dực...cái ấy...không có cảm thấy thống khổ...hử?

Lâm: ...

Ôn (khiêu mi): ...

Sơ 1: ? Khônnh được đe dọa người chủ trì...

Ôn: Không thống khổ.

Sơ 1: ... À?

Ôn: Có cái gì phải thống khổ?

Sơ 1: ...

Lâm (hé miệng): ...

Sơ 1(ngưng ngừng mà chuyển hướng Lâm Dực): Còn anh...

Lâm (dứt khoát): không có.

83.Cho đến bây giờ, nơi H khiến các anh cảm thấy hứng thú nhất là đâu?

Ôn: Vẫn luôn ở trong nhà.

Lâm: Vẫn luôn ở trong nhà.

Sơ 1: Tôi thật hiếu kì với trường đại học của Lâm Dực à... (‘)

Ôn: ...

Lâm: ...

84.Từng chủ động trở thành 0 quyến rũ đối phương chưa?

Ôn: ...Có.

Lâm: ...Có.

Sơ 1: ...rất hài hòa!!

85.Lúc ấy phản ứng của đối phương là?

Ôn (khinh thường): Câu này cũng cần trả lời?

Sơ 1: cần! o(/////////)o

Ôn: Thuận theo tự nhiên.

Sơ 1: ...

Lâm (buồn cười): Thuận theo tự nhiên.

Sơ 1: hỗn đẫn...

86.Phe công ——1 có từng làm ra hành vi cường bạo chưa?

Ôn: Không có.

Lâm: Không có.

Sơ 1: ... Dựa theo 81 nan đề trong tình hình thực tế, tôi tin tưởng sau này hai người sẽ phát sinh chuyện này.

Ôn: ...

Lâm: ...

87.Lúc ấy phản ứng của bạn O là?

Ôn: ...

Lâm: ...

Sơ 1: Câu tiếp theo...

88.8 Đối với anh mà nói, “Với tư cách là đối tượng H lý tưởng” trong mắt anh người đó là ai?

Ôn: Lâm Dục.

Lâm: Ôn Kỳ.

Sơ 1: Hảo tính phúc !!

89.Người yêu hiện tại có phù hợp với lý tưởng của anh không?

Ôn: Phù hợp.

Lâm: Phù hợp.

Sơ 1: Hảo tính phúc !!

Ôn: ...

Lâm: ...

90.Trong lúc H anh có sử dụng dụng cụ hỗ trợ nào không?

Ôn: Dầu bôi trơn?

Sơ 2: PHỐC...

Lâm (ho khan): ...

Sơ 1: Tại sao anh không nói BCS...

Ôn: ...

Lâm (cứu nguy): Chúng tôi không có thói quen dùng dụng cụ hỗ trợ...

91.“Lần thứ nhất”của anh phát sinh lúc mấy tuổi?

Ôn (trầm mặc): ... 23.

Lâm (trầm mặc): ... 18.

Sơ 1: PHỐC...

92.Đối tượng khi đó có phải là người yêu hiện tại?

Ôn: Không phải.

Lâm: Không phải.

Sơ 1: nữ vương bộ hạ coi như xong...Tôi muốn hỏi Lâm Dục một chút về đối tượng kia là ai...

Lâm: ...

Sơ 1 (chờ mong): Có thể nói không?

Lâm: Có nói cô cũng không biết...

Sơ 1: (ttsu ° °) ttsu Không phải Hàn?

Lâm: ...Không phải.

Sơ 1: Quả nhiên là một đại thúc không biết tiết tháo...

Lâm: ...

Sơ 1: bối cảnh âm thanh!

... Những năm tháng mưa tầm tã đã đi qua những năm tháng lãng mạn đã đi qua...

93.Anh thích nhất được hôn ở đâu?

Ôn (nhú mày): Miệng.

Lâm: Miệng.

94. Anh thích hôn đối phương ở đâu nhất?

Ôn: Miệng.

Lâm: Miệng.

Sơ 1: Hai anh...

95. Lúc H... chuyện có thể lấy lòng đối phương là gì?

Ôn (cân nhắc sơ lược): ... Cho em ấy quyền chủ động.

Sơ 1: chợt nhớ tới gì gì đó o(/////////)o

Lâm (do dự vài giây, căng cứng che mặt mở miệng): ...nói lại đến thêm lần nữa.

Sơ 1: PHỐC...

(thỉnh thoảng một mảnh thốn thức.)

96. Lúc H anh sẽ nghĩ cái gì?

Ôn: ...Làm em ấy.

Lâm: ...Bị anh ấy làm.

Sơ: ... PHUN.

97. Số lần H mỗi đêm?

Ôn: ...Cho đến khi mệt mỏi thì dừng lại.

Lâm: ...Cho đến khi không thể cử động mới nghỉ.

Sơ 1: ...Có chút hiểu được...Lúc Nữ vương bệ hạ cảm thấy mệt mỏi... Lâm Dực chắc chắn sẽ không còn cử động nổi rồi...

Ôn: ...

Lâm: ...

Sơ 1: o(/////////)o

98. Lúc H, quần áo là do anh tự cởi, hay là để đối phương hỗ trợ tháo ra?

Ôn: Tự mình.

Lâm (ho nhẹ): Bình thường là Ôn Kỳ làm.

Sơ: (ʘ? ʘ) nào bỏ xong...

99. Đối với anh H là?

Ôn (mắt nhìn Lâm Dực): Là một chuyện cũng không tệ lắm.

Lâm (mắt nhìn Ôn Kỳ): So với kem quan trọng hơn một chút.

Sơ: PHỐC... Lâm Dực...

Ôn (khẽ cười một tiếng): ...

100. Xin hãy nói với người yêu của anh một câu.

Sơ 1: Chúng ta đã đến với câu hỏi cuối cùng o(/////////)o

Sơ 1(cười tủm tỉm): Chi bằng câu cuối này để cho Lâm Dực trả lời trước đi?

Lâm (vượt ra ngoài ý định không có từ chối, đẩy gọng kính, nhìn Ôn Kỳ mở miệng): Kem đánh răng của hai đứa nhỏ đã hết, lúc trở về anh nhớ nhắc em mua đó!

Sơ 1: PHỐC...

Ôn (cười nhẹ, khoe mắt cong cong): ... Tốt.

(bối cảnh âm nhạc tự động vang lên)

Bởi vì cơ tình sẽ không dễ dàng bị thương cho nên hết thấy đều là hạnh phúc bởi vì cơ tình đơn giản đang lớn dần vẫn như cũ tùy thời có thể vì em điên cuồng bởi vì cơ tình tại sao có thể có tang thương cho nên chúng ta vẫn luôn là một bộ đang trẻ tuổi bởi vì cơ tình ở chỗ đó vẫn như củ còn có em tại đó mặc cho người đến người đi

Sơ 1(lệ nóng doanh tròng, lau nước mũi): Cảm ơn đã đến tham dự! Cúi đầu! Yêu các người! ?

57. Chương 58: Pn2: Phu Phu Tiểu Kịch Trường —— Bán Thân Muốn Hay Không?

(Bối cảnh: Buổi tối ấm áp sau khi Ôn Kỳ trở về)

Hơn nửa đêm, hai người ai cũng chưa có ý định đi ngủ. Cả hai đều đang tựa ở trên ghế sa lon, xem một bộ phim truyền hình không biết tên trên tivi.

Không biết qua bao lâu, Lâm Dực ho nhẹ một tiếng mở miệng, y kỳ thật rất hiếu kỳ vì sao Ôn Dực lại về sớm như vậy: “Ninh Căn...”

“Tần An không có nói cho em biết sao?”

Lâm Dực sững sờ: “Nói cho em biết cái gì?”

“Hàn Ninh Căn đính hôn rồi.”

“...” Vẻ mặt đầy kinh ngạc, Lâm Dực trừng mắt nhìn Ôn Kỳ nói không ra lời.

“Hàn Ninh Căn.” Không hiểu sao, Ôn Kỳ lại bổ sung một câu như vậy.

“Hả?”

“Hàn Ninh Căn, ” Ôn Kỳ nhàn nhạt nói: “Đừng có nhắc đến cái tên Ninh Căn này nữa.”

“...”

Tạm thời buông bỏ chuyện Hàn Ninh Căn đính hôn, Lâm Dực có chút khó tin mà nhìn đối phương.

Ba năm này đã xảy ra chuyện gì? Ôn Kỳ...là cmn đang ghen?

Cũng không đợi Lâm Dực nói chuyện, Ôn Kỳ đã hơi hột thay đổi chủ đề: “Tại sao phải mua lại?”

“Cái gì?”

“Phòng ở.”

“...” Ngu ngơ vài giây, Lâm Dực ra vẻ trấn định mà quay đầu, “Không biết.”

Hừ một tiếng, chỉ thấy Ôn Kỳ bỗng nhiên đứng dậy, xoay người một cái, hai tay chống ở hai bên vai của Lâm Dực trên ghế sa lon, mặt đối mặt, nhìn thẳng vào Lâm Dực, sau nửa ngày, hắn mới mở miệng: “Căn phòng này là của anh, anh cuối cùng phải đem tiền trả lại cho em.”

Lâm Dực nhanh chóng nhìn đối phương: “Không —— “

“Anh không có nhiều tiền như vậy.”

“...”

Mà giờ phút này trên TV, nữ nhân vật chính đang thay cha mình trả nợ, lóe lóe nước mắt đưa ra quyết định, bán mình cho nhân vật nam chính.

Cũng thập phần phù hợp với tình hình hiện tại, Ôn tiểu mỹ nhân nướn lông mày, đáy mắt hiện lên vài tia trêu chọc.

“Bán mình có muốn hay không?”

“...” Lâm Dực một hơi nghẹn ở cổ họng làm thiếu chút nữa đã buông tay nhân gian.

“Muốn hay không?” Vừa tiếp tục hỏi, ngón tay thon dài của Ôn Kỳ lại trực tiếp sờ lên thắt lưng của Lâm Dực.

“... Muốn.” Người nào đó vẫn không nhúc nhích, tùy ý để cho đối phương cởi đai lưng của mình ra, sắc mặt càng cứng.

“Vậy thì trả tiền theo từng giai đoạn vậy, đêm nay là tiền đặt cọc.”

Dứt lời, Ôn Kỳ nhìn Lâm Dực nhếch môi, khẽ cười một tiếng vươn người hôn tới.

58. Chương 59: Pn3: Phu Phu Tiểu Kịch Trường – Nguyên Vọng Năm Mới

Cởi chiếc áo sơ mi của Lâm Dực ra, Ôn Kỳ không đếm xỉa tới mà hỏi một câu chẳng đâu vào đâu: “Nguyên vọng của năm mới là gì?”

Lâm Dực giương mắt, đáy mắt hiện lên vài phần kinh hãi, nhớ tới một lần được nhận tình cảm ‘chủ động’ của đối phương thật lâu trước kia, tiếng nói liền có hơi khàn khàn mà mở miệng: “Em...”

Bỗng nhiên hôn lên lỗ tai Lâm Dực, Ôn Kỳ một bên khẽ liếm vành tai đối phương, một tay lấy xuống chiếc kính mắt vướng bận của Lâm Dực: “Em cái gì?”

Mạnh mẽ kèm chế tiếng rên rỉ xém chút đã thốt ra, Lâm Dực hốt hển nói: “Em có thể hay không...”

“Có thể hay không cái gì?” Thân thể bị người dứt khoát xoay lại, câu nói của Lâm Dực một lần nữa bị Ôn Kỳ cắt ngang, ngay sau đó, phía sau lưng liền rơi xuống liên tiếp những nụ hôn ướt át.

“...”

Thở dài, Lâm Dực không lên tiếng, Ôn Kỳ rõ ràng là cố ý đây, Lâm Dực thậm chí có thể tưởng tượng ra đáy mắt đầy trêu tức của đối phương vào giờ phút này. Thế là y liền mạch cúi đầu, chôn sâu mặt vào trong gối, tận lực không để cho mình bởi vì những động tác châm ngòi càng lúc càng mãnh liệt của người ta mà phát ra tiếng động.

“Không nói?” Ôn Kỳ lại dừng lại động tác, cười nói.

“...” Trầm mặc hết nửa ngày, Lâm Dực mới nghiêng đầu hít thở không khí, một lần cuối cùng chưa từ bỏ ý định mà lên tiếng: “Có thể hay không lại để cho em... A...!”

Cảm nhận được dầu bôi trơn mát lạnh, ngón tay của Ôn Kỳ cứ thế bất thành linh chèn sâu vào huyết khẩu của y: “Cho em cái gì?”

“...”

Hít sâu một hơi lại cho thân thể của mình giảm bớt sự căng cứng, Lâm Dực cắn răng một cái: “Có thể hay không lại để cho em thưởng anh... A...!”

Không nhanh không chậm mà đẩy mạnh ngón tay thứ hai vào, Ôn Kỳ cười khê: “Không thể.”

“...”

59. Chương 60: Pn4: Câu Chuyện Ngày Đầu Năm Mới – Kí Họa Khỏa Thân Vào Sáng Sớm

Sau khi tắm rửa xong đi ra, Lâm Dực trông thấy Ôn Kỳ còn đang ngủ say, vẻ mặt liên giật giật, chợt nhớ tới một ý niệm đã từng ngập ngừng thật lâu nhưng vẫn chưa có cơ hội thực hiện.

Tìm ra bàn vẽ cùng giấy bút, tuy cánh tay của Lâm Dực đã không còn linh hoạt như trước, nhưng chỉ có mấy nét kí họa thể này đối với y cũng không thành vấn đề, thực tế — quan trọng là người mẫu cho y vẽ chính là Ôn Kỳ.

Vào giờ phút này, dưới tấm chăn kia là Ôn Kỳ không mảnh vải che thân, bờ vai trong không khí lại càng giống với một góc của núi băng, đường cong vừa *** tế vừa khí phách.

Hiện tại là vì đang nghiêng người nằm ngủ, nên vết sẹo đã mờ nhạt nơi cằm trái lại càng câu nhân hơn dưới nắng sớm ấm áp, tựa như một ấn ký thôi thúc con người ta sôi trào dục vọng, nổi bật trên gương mặt vốn yêu nghiệt nay lại càng thêm gợi cảm.

Lâm Dực cũng không phủ nhận, ấn tượng đầu tiên khiến cho y có cảm tình với Ôn Kỳ chính là khuôn mặt này của đối phương. Mỗi người chẳng phải đều yêu thích cái đẹp sao, điều này cũng không có gì khiến y phải hổ thẹn cả. Tuy nhiên mỗi một sự vật hoàn mỹ xinh đẹp luôn có những mặt bất kham của nó, giống như Lâm Dực không chỉ yêu khuôn mặt của Ôn Kỳ, mà còn yêu cả con người của hắn.

Hoặc là nói, yêu một người không phải chỉ là hô hào ngoài miệng mình yêu đối phương đến chết đi sống lại, hay không hề quan tâm đến tiền tài dung mạo này nọ, những người này quả thật là bất chấp lý lẽ rồi.

Nheo mắt lại, tuy bộ phận từ dưới bả vai trở xuống đều đã được dấu dưới lớp chăn dày, nhưng cái thân thể quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa đã sớm khắc sâu vào trong đầu Lâm Dực, *** thể tỉ mỉ đến nỗi mỗi một vân da hay khung xương đều có thể vẽ ra với tỷ lệ không chênh lệch bao nhiêu.

Không thể phủ nhận, Lâm Dực chính là thứ đàn ông có tâm tư quá quá tỉ mỉ, cũng không phải là tự cao gì chứ những thứ mà đã được y phê duyệt điều khiến cho các sinh viên không ngừng phải thán phục đó.

Phanh!

Ngoài ý muốn, ngoài cửa sổ lại truyền đến một tiếng pháo nổ giòn vang, Lâm Dực nhíu mày, bởi vì Ôn Kỳ — đã tỉnh.

“Năm mới vui vẻ.”

Nhấp nháy miệng, Lâm Dực mỉm cười thật hiền hòa với Ôn Kỳ.

“...” Ôn Kỳ bảo trì nguyên tư thế cũ, nhìn nhìn Lâm Dực, mở miệng nói: “Vẽ cái gì vậy?”

“Kí họa.”

“Vẽ xong chưa?”

“Còn chưa có...” Vô ý thức đem bản vẽ thu thu về phía sau lưng, Lâm Dực mặt không đổi sắc nhìn vào đối phương.

“Đưa cho anh nhìn xem.”

“... Đợi em vẽ hết rồi anh hãy xem.”

“...” Ôn Kỳ không nói, nhướn cao một bên mày, một mực nhìn chăm chăm vào hai mắt Lâm Dực.

Lâm Dực trầm mặc vài giây, cuối cùng cũng chuyển bản vẽ qua, cúi đầu xuống, một tay khế đẩy gọng kính.

Tuy đây chỉ là hình dáng đường cong đại khái, nhưng... chỉ cần người có ánh mắt tốt một chút đều có thể đoán ra được, đây quả thật là một bức kí họa ***, cũng chính là bức kí họa cơ thể Ôn Kỳ.

Qua một hồi, Ôn Kỳ lại chống cánh tay, nghiêng thân đem ánh mắt từ bản vẽ dời về phía Lâm Dực, đẩy mắt mang theo vài tia vui cười không dễ dàng phát giác, “Hình như bức kí họa này đã vẽ sai gì rồi thì phải?”

“... Còn chưa kịp vẽ quần áo.” Lâm Dực giả vờ giả vặt mà giải thích.

“Điều anh muốn nói không phải cái này,” Ôn Kỳ lại đưa tay chỉ chỉ bản vẽ, “Chỗ đó vẽ sai rồi.”

Lâm Dực khẽ giật mình, sau đó rướn rướn người về phía bản vẽ nhìn nhìn: “... Ở đâu?”

“Em tới đây, anh chỉ cho em biết.”

“...”

Thế là, trực tiếp đem Lâm Dực vừa đến gần nhấc lên giường, Ôn Kỳ xoay người áp lên, cười lạnh: “Hiện tại biết rõ đã vẽ sai chỗ nào chưa?”

Thân thể hai người kề sát, Lâm Dực ngửa đầu, yết hầu không tự chủ được nhấp nhô: “... Đã biết.”

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-lo-phu-phu>